

ประวัติศาสตร์ของพวกแบปติสต์

เขียนโดย ดร. Robert J. Terry
ศาสตราจารย์ที่วิทยาลัยพระคัมภีร์แบปติสต์
เมือง Springfield รัฐ Missouri

เค้าโครงของหลักสูตร

1 คำนำ

ประวัติศาสตร์ของพวกแบปติสต์เป็นประวัติของบุคคลที่เชื่อพระคัมภีร์ในทุกชั่วอายุตั้งแต่สมัยของพวกอัครสาวก พวกแบปติสต์ไม่เชื่อว่ามีคริสตจักรแบปติสต์อยู่ในทุกชั่วอายุตั้งแต่คริสตจักรแห่งแรก แต่เชื่อว่ามีคนในทุกชั่วอายุที่เชื่อในหลักคำสอนของพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้องตั้งแต่สมัยของพวกอัครสาวก ให้ดู Armitage หน้า 1-11

ในหนังสือ A Short History of the Baptists โดย อ. H C Vedder ในหน้า 7 มีคำอธิบายในเรื่องนี้ว่า “สำหรับพวกแบปติสต์ การศึกษาถึงประวัติศาสตร์ของพวกเขาเป็นเพียงแต่การศึกษาที่น่าสนใจเท่านั้น เพราะพวกแบปติสต์ไม่เชื่อว่าจำเป็นต้องมีคริสตจักรแบปติสต์อยู่ในทุกชั่วอายุตั้งแต่สมัยของพวกอัครสาวก ถ้าหากว่าคริสตจักรทุกแห่งละทิ้งความเชื่อเสีย ก็เป็นไปได้ที่จะเปิดคริสตจักรแห่งใหม่ที่มีความเชื่อและการประพฤติที่ตรงกับความเชื่อและการประพฤติของพวกอัครสาวก ไม่จำเป็นต้องมีคริสตจักรที่สืบต่อมาจากคริสตจักรแห่งแรก แต่ต้องมีความเชื่อและการพฤตีสืบต่อมาจากพวกอัครสาวก”

ดังนั้น บุคคลที่ร่วมกันโดยใจสมัคร และมีความเชื่ออันเดียวกันในพระเยซูคริสต์เจ้า เป็นคุณสมบัติที่จำเป็นเมื่อบอกว่าเป็นพวกแบปติสต์ อาจารย์ Vedder อธิบายต่อไปว่า “พวกแบปติสต์เข้าใจว่า แต่ละพวกที่ไม่เข้าส่วนกับลัทธิคาธอลิก ยังมีการประพฤติที่ยอดเยียม พวกที่ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ที่สุดไม่ใช่คนที่เป็นลัทธิคาธอลิก แต่เป็นพวกที่ไม่เข้าส่วนกับลัทธิคาธอลิก พวกนั้นยังถือและเน้นความจริงอันสำคัญที่ลัทธิคาธอลิกละทิ้งแล้ว พระเจ้าทรงมีผู้เป็นพยานถึงความจริงของพระองค์ตลอดเวลา”

ในโลกนี้พระเจ้าทรงมีผู้เป็นพยานถึงความจริงของพระองค์ตลอดเวลา ผู้เป็นพยานถึงความจริงของพระองค์นั้นเราเรียกว่าพวกแบปติสต์ ถึงแม้ว่า พวกแบปติสต์บางพวกในสมัยนี้จะทิ้งความเชื่อเสียแล้ว

ในหนังสือ A History of the Baptists โดย อ. J T Christian ในหน้า 5 ของคำนำ กล่าวถึงเรื่องนี้ ซึ่งในคำกล่าวนี้เราต้องเข้าใจว่าผู้ค้นคว้าได้ค้นคว้าข้อมูลใหม่ๆ ในทวีปยุโรป อ. Christian บอกว่า “ผมเชื่อแน่นอนว่า พวกแบปติสต์สืบต่อมาตั้งแต่สมัยของพระคริสต์จนถึงสมัยนี้” คำกล่าวนี้ยอมรับว่า พวกแบปติสต์ ยังมีความแตกต่างกันในบางสิ่งบางอย่างในทุกชั่วอายุ เหมือน

คริสตจักรแบปติสต์มีความแตกต่างกันในบางสิ่งบางอย่างในปัจจุบัน ถึงกระนั้นพวกแบปติสต์ยังเชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นหลักสำหรับความเชื่อและการประพฤติ

อ. Christian อ้างจากอ. Gibbon ในหน้า 14 ว่า “ตามความหมายของพระคัมภีร์ใหม่ เป็นไปไม่ได้ที่จะมีองค์การคริสตจักรไม่ว่าสำหรับประเทศหนึ่งประเทศใด หรือสำหรับคริสตจักรทั่วไป ตามพระคัมภีร์คริสตจักรต้องเป็นคริสตจักรท้องถิ่นที่อิสระจากคริสตจักรอื่นๆ แต่ละคริสตจักรร่วมกันเพราะมีความเชื่อและความรักซึ่งกันและกัน แต่คริสตจักรทุกแห่งอิสระและมีสิทธิอำนาจเท่ากัน (จากหนังสือ The History of the Decline and Fall of the Roman Empire โดย อ. Edward Gibbon เล่มที่ 1 หน้า 554) อ. Gibbon ซึ่งเป็นอาจารย์ที่พูดเก่ง บอกอีกว่า “หลังจากสมัยของพวกอัครสาวก ต่อมาอีก 100 กว่าปี พวกคริสเตียนใช้ระบบนี้ คือคริสตจักรทุกแห่งอิสระ ถึงแม้ว่าคริสตจักรแต่ละแห่งติดต่อกันโดยทางจดหมายและโดยการเยี่ยมเยียนซึ่งกันและกัน พวกคริสตจักรไม่มีองค์การหนึ่งองค์การใดที่มีอำนาจเหนือคริสตจักรแต่ละแห่ง”

ข้อสุดท้ายในเรื่องนี้ อ. Christian สรุปในหน้า 22 ว่า “เราสามารถเห็นรอยเท้าของพวกแบปติสต์ที่ทำด้วยเลือดมากกว่าที่ทำด้วยพิธีบัพติศมา เชื่อสายของพวกแบปติสต์เป็นเชือกสายแห่งความลำบากแทนเชือกสายแห่งการสืบทอดของบาทหลวงหลายคน เป็นเชือกสายแห่งความตายเพราะเหตุความเชื่อแทนเชือกสายแห่งคำสั่งของสภาใดๆ เป็นเชือกสายซึ่งเปรียบกับเส้นทองคำแห่งความรักแทนเชือกสายซึ่งเปรียบกับโซ่เหล็กแห่งการสืบทอดมาของแต่ละคน พวกแบปติสต์ไม่จำเป็นค้นหาการสืบทอดมาของพวกเขาถึงสมัยของพวกอัครสาวก เพราะในทุกยุคทุกสมัยพวกแบปติสต์ประกาศอิสรภาพแก่ทุกคน โดยสอนว่าทุกคนมีอิสระเสรีภาพได้เมื่อเชื่อในข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์”

ดังนั้น เราเห็นด้วยกับอ. Vedder ว่าความจริงและความเชื่อของพวกแบปติสต์สืบทอดมาถึงสมัยของพวกอัครสาวก ถึงแม้ว่าคงไม่มีคริสตจักรแบปติสต์แต่ละพวกที่สืบทอดมาถึงพวกอัครสาวก

2 เค้าโครงประวัติของพวกแบปติสต์

ก จุดเริ่มต้นแห่งประวัติของพวกแบปติสต์ คือจุดเริ่มต้นแห่งประวัติของคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่

1 คริสตจักรต่างๆในพระคัมภีร์ใหม่ - ประวัติ

ก พระบัญชาที่ยิ่งใหญ่ - มธ 28.18-20

ข การรวบรวมกันในวันเทศกาลเพ็นเทคอสเต

(1) กจ 2.41

(2) กจ 4.4

(3) กจ 5.14

ค การกลับใจเสียใหม่ของเขาโล - กจ 9

ง การประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติ

(1) กจ 10

(2) กจ 15

- ๑ เมืองอันทิโอ - จุดเริ่มต้นแห่งการส่งพวกมิชชันนารี
- (1) กจ 11.26
 - (2) กจ 13.2-4
- ๒ การประกาศข่าวประเสริฐแก่อาณาจักรโรม - กจ 15.36
- คริสตจักรต่างๆในพระคัมภีร์ใหม่ - การสถาปนาขึ้น
- ๓ รากฐานคือการให้ผู้ที่รับเชื่อแล้วได้รับพิธีบัพติศมา
- (1) ความหมายของคำว่า “คริสตจักร” คือ “คริสตจักรแห่งพระคัมภีร์ใหม่คือคนที่รับเชื่อและรับพิธีบัพติศมาเรียบร้อยแล้วเข้าร่วมกันโดยใจสมัครเพื่อรักษาพิธีต่างๆและเผยแผ่ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์”
 - (2) พวกอัครสาวกไม่รู้จักคริสตจักรสากล รู้แต่คริสตจักรท้องถิ่นต่างๆ
 - (3) คริสตจักรท้องถิ่นเหล่านี้มองเห็นได้และจัดระเบียบแล้ว พวกสมาชิกมีแต่คนที่ “บังเกิดใหม่” แล้ว
 - (4) สมาชิกของคริสตจักรในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ต้องบังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณของพระเจ้า และได้รับพิธีบัพติศมาเมื่อสารภาพว่ารับเชื่อในพระเยซูแล้ว
 - (ก) คริสตจักรในสมัยแรกๆเป็นแบบอย่างสำหรับคริสตจักรในสมัยอัครสาวก
 - (ข) คริสตจักรในสมัยแรกๆให้คนที่รับเชื่อในพระเยซูได้รับพิธีบัพติศมาเลย
 - (ค) สมาชิกของคริสตจักรในสมัยแรกๆมีแต่คนที่เข้าใจเรื่องของความรอด
 - (ง) ไม่มีนักศึกษาพระคัมภีร์คนใดที่อ้างว่าพระคัมภีร์สอนว่า ควรให้ทารกรับพิธีบัพติศมา (จากหนังสือ Summary of Covenant Theology and Christian, หน้า 16-18)
 - (จ) คนที่เชื่อว่าสมาชิกของคริสตจักรมีทั้งคนที่รอดและคนที่ไม่รอด ก็อ้างคำอุปมาเกี่ยวกับข้าวละมาน (มธ 13.24-30)
 - 1) พวกเขาว่านั่นคือคริสตจักร แต่พระคัมภีร์บอกว่าเป็นโลก
 - 2) พวกเขาว่า การแยกข้าวละมานและข้าวสาลีในสมัยสุดท้าย เล็งถึงคริสตจักร แต่พระคัมภีร์บอกว่าเป็นถึงโลก
 - (ฉ) คริสตจักร Greek Orthodox ให้พิธีบัพติศมาแก่ทารก แต่ไม่ให้ทารกรับพิธีศีลมหาสนิท การกระทำนี้สับสน
 - (ช) กิจการ บทที่ 2 สอนว่า คนที่รับพิธีศีลมหาสนิท ควรจะมีแต่คนที่เชื่อและรับบัพติศมาเรียบร้อยแล้ว
 - (ซ) คริสตจักรท้องถิ่นครอบครองตนเองได้

- ข ประวัติของพวกแบปติสต์กับพวกจักรพรรดิโรมัน
- 1 คริสเตียนถูกข่มเหงตั้งแต่แรกๆ
 - ก กจ 4.1-3 อ.เปโตรและอ.ยอห์นติดคุก
 - ข กจ 5.17-42 อ.เปโตรและพวกอัครสาวกถูกจำไว้ในคุกหลวงและถูกเชียน
 - ค กจ 7.58 สเตเฟนถูกหินขว้างให้ตาย
 - ง กจ 8.1-3 เซาโลพยายามทำลายคริสตจักร
 - 2 จักรพรรดิเนโรข่มเหงพวกคริสเตียนในตอนปลายของสมัยอัครสาวก
 - ก ตามคำเล่าลือ เนโรตัดศีรษะของอ.เปาโล ประมาณ ค.ศ. 68
 - ข หนังสือ Outline of History of the Church by Centuries โดย อ. McSorley (ซึ่งเป็นศาสนาโรมัน คาทอลิก) หน้า 14 ว่า “จักรพรรดิเนโรเป็นคนแรกที่ข่มเหงพวกคริสเตียน โดยใช้ดาบของจักรพรรดิ เมื่อเกิดไฟไหม้ที่กรุงโรมในปี ค.ศ. 64 เพื่อไม่ให้ใครคิดว่าเนโรเป็นคนทำให้เกิดไฟไหม้นั้น เนโรจึงฟ้องว่าพวกคริสเตียนเป็นคนทำ แล้วทำโทษพวกคริสเตียนอย่างทารุณ เช่นคลุมตัวเขาด้วยหนังสัตว์ป่า แล้วผูกสุนัขมากัดกินให้ตาย และตรึงเขาที่กางเขน แล้วตีไฟให้ตัวเขาในเวลากลางคืน เนโรทำอย่างนี้ในสวนของตนเองและเชิญคนมาดู ในปี ค.ศ. 68 เนโรหนีจากการเป็นทหาร แล้วสภาสูงของอาณาจักรโรมประกาศว่าต้องมีโทษถึงตาย เมื่อทราบอย่างนั้น เนโรก็ฆ่าตัวเอง”
 - ค ในหนังสือ The Church in History โดย อ. B K Keuper หน้า 62 ว่า “ในเวลานี้ ตามคำเล่าลือ อัครสาวกเปโตรกับเปาโลถูกประหารชีวิตที่กรุงโรม ตามคำเล่าลือ อ.เปโตรถูกตรึงที่กางเขนโดยเอาศีรษะไว้ข้างล่าง เขาเอาศีรษะของอ.เปโตรไว้ข้างล่างโดยคำขอรับของอ.เปโตรเอง เพราะเขาว่าเขาไม่สมควรถูกตรึงเหมือนกับพระเยซูเจ้า อ.เปาโล เพราะเหตุว่าเขาเป็นชาวเมืองโรม ก็ถูกตัดศีรษะ”
 - ง ไม่มีหลักฐานใดๆว่าอ.เปโตรเคยอยู่กรุงโรม
 - 3 เทรจัน เขียนจดหมายถึง ไพลิน เจ้าเมืองของเบรติเนีย (ปี ค.ศ. 109-111) ว่าถ้าจับพวกคริสเตียนได้ ก็ต้องข่มเหงพวกเขา
 - 4 การข่งเหง 10 ครั้ง -- ต่อไปมี 3 ครั้งที่ใหญ่ที่สุด
 - ก จักรพรรดิมาร์คัส เฮาเรเลียส -- ในศตวรรษที่ 2
 - (1) ทำครั้งคราว และไม่มีระเบียบ
 - (2) เป็นการข่มเหงที่รุนแรง
 - (3) คริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส (วว 2.1-7) (ปี ค.ศ. 33-170)
 - (4) ให้อ่านหนังสือ The Church in History โดย อ. B K Keuper หน้า 63 ข้อ 6
 - ข จักรพรรดิเดเซียมุส เทรจัน (ปี ค.ศ. 249-251)
 - (1) เป็นการข่มเหงที่รุนแรงต่อพวกศิษยาภิบาล
 - (2) ผู้ที่ยอมตายเพื่อพระเยซูคือ เฟเบียน ของกรุงโรม อาเล็กซานเดอร์ ของกรุง

เยรูซาเล็ม และซีเรียของเมืองคาร์เตจ

(3) ให้อ่านหนังสือ The Church in History โดย อ. B K Keuper หน้า 66 ข้อ 8

ค จักรพรรดิไดโคลาสเซียน (ปี ค.ศ. 303-311)

(1) การข่มเหงใหญ่ครั้งสุดท้าย

(2) พระราชโองการต่างๆ

(ก) ต้องทำลายตึกของคริสตจักรทุกแห่ง

(ข) ต้องเผาพระคัมภีร์ทุกเล่ม

(ค) ห้ามคริสเตียนมีตำแหน่งใดๆในรัฐบาลหรือมีสิทธิของประชาชน

(ง) คริสเตียนทุกคนต้องบูชาแก่รูปเคารพ มิฉะนั้นต้องถูกประหารชีวิต

4 จักรพรรดิคอนสแตนทีน ยอมรับศาสนาคริสต์ - พระราชโองการแห่งความทนทาน (ปี ค.ศ. 313)
ศาสนาคริสต์กลายเป็นเหมือนชาวโลก

ก จักรพรรดิคอนสแตนทีนมีการชัยชนะที่สะพานมิลเวียนเมื่อสู้รบกับมาซิเนียนติส

ข จักรพรรดิคอนสแตนทีนเห็นเครื่องหมายเหนือดวงอาทิตย์

(1) พระมิเตีย คือพระแห่งดวงอาทิตย์ของชาวเปอร์เซีย

(2) เครื่องหมาย คือกางเขนที่มีคำต่อไปนี้ "Hoe Signo Vinces" ซึ่งแปลว่า
"โดยเครื่องหมายนี้เจ้าจะชนะ"

ค จักรพรรดิคอนสแตนทีน นับว่าพระเจ้าของพวกคริสเตียนเป็นเหตุที่ท่านชนะ

6 พวกนอกศาสนาที่มีการศึกษาสูงใช้ตรรกวิทยากับวาทศิลป์เมื่อต่อต้านพระคัมภีร์กับพวก
คริสเตียน

ก พวกนอกศาสนาในสมัยนี้ ที่มีความสงสัยเรื่องความเชื่อของพวกคริสเตียน ยก
เหตุผลอันเดียวกับพวกนอกศาสนาในสมัยแรกๆนั้น

(1) การซึ่งผิดไปไม่ได้ (Infallibility)

(2) สิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นโดยการอัศจรรย์

(3) สิ่งต่างๆในพระคัมภีร์ที่เขาว่าไม่ตรงกัน (Contradictions)

(4) ความผิดบาปของมนุษย์ซึ่งมีอยู่แต่กำเนิด

(5) การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเพื่อมนุษย์ทุกคน

(6) การบังเกิดใหม่

(7) การร่วมกันกับพระคริสต์ (Union with Christ)

(8) การไถ่คนบาปให้บริสุทธิ์ (Sanctification)

(9) การเป็นขึ้นมาจากความตายและมีชีวิตนิรันดร์

ข คำตอบจากพวกคริสเตียนที่เขียนหนังสือ

(1) จัสติน มาร์เทอร์

(2) เทอร์툴เลียน

- (3) โอริจิ้น
- ค หนังสือบางเล่มของพวกเขา
- (1) จัสตินสนทนากับไทรโฟ
- (ก) เขาฟ้องพวกคริสเตียนโดยไม่มีเหตุ
- (ข) พระวจนะของพระเจ้าเป็นความจริง
- (ค) พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพระคัมภีร์เดิม
- (2) โอริจิ้นต่อต้านกับแซลซัส - เป็นคนแรกที่วิจารณ์พระคัมภีร์
- 7 ความเข้มแข็งของคริสตจักรน้อยลงโดยการแทรกซึมเข้ามาของคนที่ไม่เชื่อจริง
- ก ทำให้เกิดความเสื่อมโทรมและความชั่วในคริสตจักร
- (1) ในระบบการปกครอง
- (2) ในหลักคำสอน
- (3) ในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ
- ข อ. Vedder ในหน้า 43 ว่า “เมื่อคริสตจักรประสบความทุกข์ยากบ่อยๆ ก็ค่อนข้างจะบริสุทธิ์ แต่บัดนี้คริสตจักรก็เข้าดูซึมอย่างชาวโลกโดยเร็ว”
- ค สิ่งที่ซาตานทำไม่ได้โดยการข่มเหง มันทำได้โดยให้คริสตจักรร่วมกับชาวโลก

3 ที่มาของศาสนาโรมัน คาธอลิก

- ก ในสมัยแรกๆของคริสตจักรก็มีความเสื่อมโทรมและความชั่วบ้าง
- 1 คำเตือนในพระคัมภีร์ใหม่
- ก กจ 20.28-31
- ข 2 ปต 2.1-3
- ค 2 ปต 3.3-4
- ง ยด 1.4
- 2 อ. Vedder กล่าวถึงเรื่องนี้
- ก ศาสนาทุกศาสนาสอนว่า ความรอดมาโดยการประพฤติ คริสเตียนเท่านั้นที่สอนว่า ความรอดมาโดยความเชื่อ
- ข คนที่รับเชื่อ แต่ยังไม่เข้าใจถูกต้อง รับพระเยซูให้เป็นพระอีกพระหนึ่งร่วมกับศาสนาเดิมของเขา คือเขาไม่ทิ้งศาสนาหรือความเชื่อเดิมเมื่อรับเชื่อในพระเยซู
- ค คนเหล่านี้ คือคนที่รับเชื่อ แต่ยังไม่เข้าใจถูกต้อง ก็ไม่เข้าใจว่า ความรอดของทุกคนขึ้นกับการรู้จักพระเยซูคริสต์ส่วนตัว
- ง คนเหล่านี้ คือคนที่รับเชื่อ แต่ยังไม่เข้าใจถูกต้อง คิดว่ารอดได้โดยการประพฤติ และคิดว่าทำให้พระพิโรธของพระเจ้าเบี่ยงบายโดยพิธีศาสนา
- จ ผลของความเชื่อผิดนี้ คือเขานับว่าพิธีศาสนาและการประพฤติทางศาสนาสำคัญกว่า

การมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ

๑. Vedder เน้นถึงการกระทำ 3 อย่างที่ทำให้คริสตจักรเสื่อมโทรม
- (1) การมี Holy Catholic Church คือคริสตจักรใหญ่ที่มีอำนาจเหนือคริสตจักรอื่นๆ
 - (2) การมีพวกบาทหลวง คือความเชื่อว่าพวกบาทหลวงเหนือกว่าคริสเตียนธรรมดา และเป็นผู้แทนระหว่างพระเจ้ากับคริสเตียนธรรมดา
 - (3) การมี Sacramental grace คือการประกอบพิธีศาสนาเพื่อได้รับความรอด คือรอดโดยการประพฤติ
๒. พวกเขาสนใจศาสนาของเขา มากกว่าคำสอนในพระคัมภีร์ คือศาสนาและการรักษาศาสนานั้นกลายเป็นพระเจ้าของเขา
- (1) เขานับว่า การแตกแยกจาก Holy Catholic Church ไม่ว่าเหตุใด เป็นความบาปที่ยิ่งใหญ่
 - (2) พวกเขาเชื่อว่า ถ้าใครจะรอดได้ ก็ต้องเป็นสมาชิกของ Holy Catholic Church ความเชื่อนี้ นำความเสื่อมโทรมเข้ามา
๓. ยิ่งกว่านั้น พวกเขาเชื่อว่าพิธีบัพติศมาเป็นสัญลักษณ์แห่งผีสิง เวทมนตร์หรือแห่งเวทมนตร์
3. John T. Christian ในหน้า 27 เขียนเรื่องสิ่งเหล่านี้ว่า
- ก. ก่อนการเสียชีวิตของอัครสาวกคนสุดท้ายก็มีความเชื่อในความเชื่อที่อันตรายและเป็นที่น่ากลัวหลายอย่างเกิดขึ้นในคริสตจักรแล้ว
- ข. เปาโลบอกว่ามีคริสเตียนที่ละทิ้งพระวจนะของพระเจ้าแล้ว
- ค. คำสอนที่ผิดส่วนมากของศาสนาโรมัน คาธอลิก ก็มีอยู่ในสมัยนี้แล้ว คำสอนที่ผิดที่มากภายหลังคือ
- (1) การบูชาพระแม่มารีย์
 - (2) Transubstantiation คือการเปลี่ยนจากขนมปังและเหล้าองุ่น เป็นร่างกายและพระโลหิตของพระเยซู ประมาณ ปี ค.ศ. 1200
 - (3) Infallibility of the Pope คือความเชื่อว่าสันตะปาปาผิดไปไม่ได้ ประมาณ ปี ค.ศ. 1870
 - (4) Immaculate Conception คือความเชื่อว่าพระแม่มารีย์ไม่มีความบาปเลย
- ง. ผลของคำสอนที่ผิดนี้ คือไม่เน้นถึงการกลับใจและความรอดโดยความเชื่อเท่าเดิม แต่เน้นถึงเครื่องหมายและสัญลักษณ์ภายนอก
- จ. คำสอนที่ผิดนี้แสดงออกที่สุดในเรื่องให้คนรับพิธีบัพติศมาเพื่อจะได้รับความรอด และในการปกครองโดยสังฆนายก แทนประชาธิปไตย
- ฉ. Christian ในหน้า 28 เขียนว่า “คำสอนที่ผิดที่อันตรายที่สุด และที่อยู่ตั้งแต่สมัยแรกๆ

คือคำสอนว่าให้คนรับพิธีบัพติศมาเพื่อจะได้รับพรอด คำสอนนี้ในรูปแบบหนึ่ง
รูปแบบใดได้ทำให้มีความเสื่อมเสียในทุกยุคทุกสมัยของคริสตจักร คำสอนนี้อยู่ตั้งแต่
สมัยแรกๆ และอยู่จนถึงสมัยนี้ในทั้งพวกยิวคือพิธีศาสนาและในนิกายโปรเตสแตนต์
คำสอนนี้มีผลต่อ Tertullian และเขาได้ต่อต้านการให้บัพติศมาแก่ทารก ซึ่งคำสอนนี้
เป็นสาเหตุของการให้บัพติศมาแก่ทารก”

ข เหตุการณ์ต่างๆที่นำไปสู่การมีสันตะปาปา

1 คำสอนว่าให้คนรับพิธีบัพติศมาเพื่อจะได้รับพรอดนำไปถึงการให้บัพติศมาแก่ทารก

กจ 10.39, 1 คร 1.14-17, กท 5.11

ก การเริ่มต้นของการให้บัพติศมาแก่ทารกไม่แน่นอน

- (1) พวกที่ให้ทารกรับพิธีบัพติศมายอมรับว่าไม่มีข้อเขียนใดๆที่พิสูจน์ว่าทารกรับ
พิธีบัพติศมาในสมัยแรกของคริสตจักร
- (2) ในหน้า 30 อ. Christian บอกว่า “พวกอัครสาวกต้องการให้คนมีความเชื่อใน
พระเยซูก่อนรับพิธีบัพติศมา จึงไม่มีการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา” Dr. Charles
W. Bennett, อาจารย์สอนหลักสูตร Historical Theology ที่ Garrett Biblical
Institute, Methodist กล่าวว่า “พวกอัครสาวกไม่มีข้อมูลใดๆที่พูดถึงการให้
ทารกรับพิธีบัพติศมาในสมัยของเขา” (จากหนังสือ Christian Archaeology
เขียนโดยอ. Bennett หน้า 391 พิมพ์ที่เมือง New York ในปี ค.ศ. 1889)
- (3) อ. Christian อ้างจากหนังสือของอ. Harnack (ซึ่งคือบิดาแห่งความเชื่อแบบ
สมัยใหม่) ว่า “ไม่มีประวัติใดๆที่กล่าวถึงการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา ทุกคน
ต้องมีความเชื่อส่วนตัวในพระเยซูก่อนรับพิธีบัพติศมาได้” (จากหนังสือ
History of Dogma เขียนโดยอ. Harnack ฉบับที่ 1 หน้า 20)
หมายเหตุ - ให้อ่านหนังสือของอ. Christian หน้า 30-41
- (4) อ. Harnack กล่าวอีกว่า “ไม่มีใครรู้ว่าการให้ทารกรับบัพติศมาเริ่มต้นเมื่อไร
หรือที่ไหน ถึงแม้ว่าคริสตจักรที่ให้ทารกรับบัพติศมานับว่าเป็นพิธีที่นำไปสู่
พรอด คือนับว่าเป็นพิธีที่สำคัญยิ่ง ในสมัยของ Ireneus (II. 22) และ
Tertullian (Bapt. 18) มีคริสตจักรหลายแห่งให้ทารกรับบัพติศมาแล้ว และ
เขาอ้างมัดธิว 19.14 เป็นเหตุ ไม่มีคำพยานที่รับรองว่ามีใครให้ทารกรับ
บัพติศมาก่อนสมัยนี้” (จากหนังสือ History of Dogma เขียนโดยอ. Harnack
ฉบับที่ 2 หน้า 142)
- (5) ในที่สุดอ. Harnack กล่าวว่า “ในศตวรรษที่ 5 คริสตจักรทั่วไปให้ทารกรับ
บัพติศมา ในสมัยเดียวกันคนที่นับว่าคนนอกศาสนาส่วนใหญ่ก็เข้ากับ
ศาสนาโรมันคาทอลิกอยู่แล้ว” (จากหนังสือ History of Dogma เขียนโดย
อ. Harnack ฉบับที่ 4 หน้า 284)

- ข การให้ทารกรับบัพติศมานำไปสู่การมีสันตะปาปา
- (1) คนที่ยังไม่ได้รับความรอดเข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักรได้
 - (2) คนที่ยังไม่ได้รับความรอดเหล่านี้ขอมีชื่อเสียงต่อหน้าต่อตาชาวโลก
 - (3) คนที่ยังไม่ได้รับความรอดเหล่านี้อยากมีตำแหน่งสูงในคริสตจักรเพื่อช่วยเขาก้าวหน้าในทางอำนาจและในทางมีชื่อเสียง
- 2 ความเชื่อว่าพิธีศีลมหาสนิทมีฤทธิ์ช่วยคนให้รอดทำให้ความเชื่อในคริสตจักรเสื่อม
- ก พวกบรพบุรุษแรกๆให้หลักฐานว่า คริสตจักรบางแห่งสอนว่า พระเยซูมาสถิตอยู่ในขนมปังและน้ำองุ่นเมื่อรับพิธีศีลมหาสนิท
- ข เมื่อความเชื่อที่ถูกต้องมีน้อยลง คริสตจักรหลายแห่งทำให้พิธีศีลมหาสนิทกลายเป็นพิธีมิชซาของศาสนาโรมัน คาธอลิก
- ค คำสอนเรื่องการมีบาทหลวงแทนให้คริสเตียนทุกคนเป็นปุโรหิต (คือ priesthood of the believers) เริ่มต้นในสมัยหลังจากพวกอัครสาวก
- 3 การมีบาทหลวงทำให้ความเชื่อในคริสตจักรเสื่อม
- ก อ. Clements แห่งเมืองโรม เป็นคนแรกที่เปรียบเทียบการรับใช้ของคริสเตียนกับพวกปุโรหิตของเลวี เขาเป็นคนแรกที่เรียกสมาชิกในคริสตจักรว่า laity คือจำพวกฆราวาสหรือจำพวกคนธรรมดา และเรียกพวกอาจารย์ว่า clergy หรือพวกพระ
- ข อ. Tertullian และ อ. Cyprian ทำเช่นกัน
- ค ในตอนปลายศตวรรษที่ 3 หรืออาจเป็นตอนแรกของศตวรรษที่ 4 คนทั่วไปยอมรับว่าพวก clergy หรือพวกพระ เป็นพวกที่ไม่เหมือนคริสเตียนธรรมดา ให้ดู วว 2.6 และ วว 2.15 (พวกนิโคเลาส์นิยม)
- 4 การเจริญที่ละเล็กทีละน้อยของการปกครองโดยลำดับชั้นแห่งโบสถ์โรมันคาธอลิก
- ก อ. Christian เขียนว่า (หน้า 28) “คริสตจักรแต่ละแห่งยังอิสระอยู่ ยังไม่มีตำแหน่งหัวหน้าบาทหลวง (Bishop) และยังมีตำแหน่งหรืออำนาจของสันตะปาปา (Pope) ในสมัยนั้นกรุงโรมไม่มีอำนาจใดๆในพวกคริสตจักรต่างๆ”
- ข อ. Christian เขียนต่อเรื่องพระราชาคณะ (Cardinal) Newman ว่า “ในสมัยที่โบสถ์โรมันคาธอลิกเข้มแข็งพวกคริสเตียน ไม่มีใครในราชสำนักของสันตะปาปาที่มีความรู้มาก และหลังจากสมัยนั้นอีกหลายปีก็ไม่มีใครที่ศึกษาสูงจนได้ปริญญาเอก บาทหลวงคนหนึ่งที่ทำให้ความสว่างแก่โลกตะวันตกคือ St. Augustine พวกที่มีความรู้ในทวีปยุโรปมาจาก St. Augustine นั่นเอง”
- ค คำอ้างจากนักประวัติศาสตร์คนหนึ่งของโบสถ์โรมันคาธอลิก คือ อ. McSorley
- (1) หน้า 17 -- “แบบแห่งคำสอนอันถูกต้อง ที่กล่าวถึงใน 2 ทิโมธี 1.13 นั้นแลถึงหลักความเชื่อ และเรื่องของชนที่ชาวเอธิโอเปียในกิจการ 8.37 ดูเหมือนแสดงว่าต้องรับเชื่อในพระเยซูก่อนรับพิธีบัพติศมา” หมายเหตุ - อ. McSorley ซึ่ง

เป็นนักประวัติศาสตร์ของโบสถ์โรมันคาทอลิก รับรองธรรมเนียมของพวก
คริสตจักรในสมัยแรกๆ คือให้เฉพาะคนที่รับเชื่อแล้วรับพิธีบัพติศมา

- (2) หน้า 17 -- “ระบบการปกครองโดยลำดับชั้นของโบสถ์โรมันคาทอลิกมีอยู่ 3
ชั้น คือ พวกพระราชาคณะ (Episcopate), พวกบาทหลวง (Priesthood),
และพวกผู้ช่วย (Diaconate) ถึงแม้ว่าตำแหน่ง 3 ชั้นนี้มาจากพระเจ้า ก็ไม่
ได้กล่าวถึงในพระคัมภีร์ และในหนังสือข่าวประเสริฐ 4 เล่มองค์พระผู้เป็นเจ้า
ไม่ให้เรารู้ว่าต้องปกครองและจัดการคริสตจักรของพระองค์อย่างไร
พระบัญชาของพระองค์ต่อพวกอัครสาวกนำไปสู่พวกคริสเตียนบางพวก
แต่ละพวกนั้นมีพระราชาคณะคนหนึ่ง (Bishop) เป็นผู้หนึ่งซึ่งมีพวกบาทหลวง
เป็นผู้ช่วย แต่ละพวกนั้นเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรทั้งหมด”

หมายเหตุ - อ. McSorley ให้เหตุผลผิด คือเอาผลมาพิสูจน์ว่าต้นเหตุถูกต้อง
(circular reasoning) เป็นตัวอย่างของการให้เหตุผลผิดของพวก Jesuit

ง ในศตวรรษที่ 2 ตำแหน่ง Bishop (ศิษยาภิบาล) กับ เพรสไบตรี ซึ่งเล็งถึงหน้าที่ของ
ศิษยาภิบาล กลายเป็น 2 ตำแหน่ง และตำแหน่งศิษยาภิบาลเหนือกว่าตำแหน่ง
เปรสไบตรี ในสมัยนี้คำว่า Bishop หมายถึงหัวหน้าบาทหลวงในโบสถ์โรมันคาทอลิก

- (1) อ. Ignatius เขียนถึงเรื่องนี้ประมาณ ปี ค.ศ. 115
(2) อ. Christian กล่าวว่า (หน้า 28) “พวกเขาพยายามให้อำนาจมาร่วมไว้ที่จุด
ศูนย์กลาง ศิษยาภิบาลบางคนที่อยู่ในเมืองใหญ่แย่งอำนาจจากศิษยาภิบาล
ของคริสตจักรเล็กๆ”
(3) อ. Iranaeus กล่าวถึง parish ของเขา คือ เขตทางศาสนา และนี่กลายเป็น
ระบบ diocesan คือเขตปกครองของหัวหน้าบาทหลวง
(4) อ. Cyprian เรียกพวก bishop ว่า viceregent (ตัวแทนอุปราช) ของพระคริสต์
ในสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ
(5) อ. Christian เพิ่มอีกว่า (หน้า 28) “ในที่สุดกรุงโรม ซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางแห่ง
โลกฝ่ายการเมือง กลายเป็นจุดศูนย์กลางแห่งโลกฝ่ายศาสนาด้วย ต่อมา
ศิษยาภิบาลที่กรุงโรมกลายเป็นสันตะปาปาเหนือคริสตจักรทุกแห่ง การ
เปลี่ยนแปลงนี้ใช้เวลาหลายศตวรรษจึงจะสำเร็จ”

จ Gregory the Great (มหาราช) ปี ค.ศ. 590-604

- (1) สันตะปาปาคนแรกที่มีอำนาจสมบูรณ์ (จากหนังสือ History of the Christian
Church, โดยอ. Schaff, ฉบับที่ 1, หน้า 15)
(2) อำนาจของสันตะปาปาเจริญขึ้นเรื่อยๆ พวกศิษยาภิบาลของกรุงโรมแย่ง
อำนาจจากคริสตจักรอื่นๆเป็นประจำ สันตะปาปาที่แย่งอำนาจมากคือ
Leo ที่ 11 ปี ค.ศ. 440-461

4 ความตื่นรนเพื่อมีคริสตจักรที่บริสุทธิ์

จุดเริ่มต้นของ “evangelical separatists” (พวกนิกายโปรแตสแตนท์ที่แยกออกไป) ก็เป็นมรดกซึ่งเป็นรากลึกของพวกเขาพวกแบปติสต์

ก พวกแรกๆพยายามให้คริสตจักรแบปติสต์บริสุทธิ์เหมือนสมัยเดิม

1 ข้อสังเกตเบื้องต้น (อ. Christian หน้า 42)

ก “ตอนแรกมีความพร้อมเพรียงกันเรื่องหลักคำสอนและการประพฤติอันสำคัญ . . . แต่เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลง คริสตจักรบางแห่งก็เปลี่ยนแปลงด้วย . . . คริสเตียนบางคน “รวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง” . . . หลายคนเชื่อว่ารอดได้โดยการรับพิธีบัพติศมา . . . หลายคนอยากล้างบาปด้วยน้ำแทนล้างบาปด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ . . . ศิษยาภิบาลบางคนแสวงหาอำนาจ . . . คริสตจักรบางแห่ง “ทำตามอย่างชาวโลกนี้” และตามธรรมเนียมของชาวโลกและความสนุกสนานของสังคม”

หมายเหตุ - เหตุต่างๆที่ความเชื่อผิดค่อยๆเข้ามาในคริสตจักร

อ. เปโตรเตือนถึงเรื่องนี้

หนังสือ 1 ยอห์นสอนว่าความเชื่อผิดกำลังเข้ามา

หนังสือยูดาสอนว่าความเชื่อผิดเข้ามาแล้ว

ข อ. Vedder กล่าวว่า (หน้า 57) “ตอนแรกๆความจริงไม่ได้ปิดบังไว้ทั้งหมด เพียงแต่ทำให้มืดมัว บางครั้งมีคนพยายามรื้อฟื้นความเชื่อที่ดีเรื่องลักษณะฝ่ายจิตวิญญาณของคริสตจักร เรื่องว่าต้องได้รับความรอดก่อนเป็นสมาชิกของคริสตจักร และเรื่องว่าความรอดเป็นโดยพระคุณ และไม่ใช่โดยพิธีรับศีล”

ค อ. Vedder กล่าวอีกว่า (หน้า 57) “น่าจะศึกษาถึงเหตุที่การรื้อฟื้นนี้สำเร็จบ้าง แต่ในที่สุดก็ไม่สำเร็จ”

ง หมายเหตุ - พวกที่พยายามรื้อฟื้นความเชื่อที่ดีนั้นก็ไม่แพ้ เพราะเขาทำสิ่งที่เขาพอทำได้ในสมัยของเขา พระเจ้าขอให้เราทำแค่นั้น คือทำสิ่งที่เราพอทำได้ในสมัยของเราเอง ผลอันสุดท้ายนั้นต้องฝากไว้กับพระเจ้า เอเมน

2 พวก Motanist ในศตวรรษที่ 2

ก ผู้นำของพวกนี้คือ Montanus

(1) เขาเป็นบาทหลวงที่อยู่เมือง Cybele ที่รับเชื่อแล้ว

(2) เขาเริ่มสอนในปี ค.ศ. 150-156

(3) เขารวบรวมพวกลูกศิษย์ รวมทั้งผู้หญิง 2 คนที่มีตำแหน่ง คือนาง Maximilla และนาง Priscilla

(4) คำสอนใหม่ๆของเขาจะกระจายออกไปโดยไม่ค่อยมีใครต่อต้าน

- ข ลักษณะต่างๆแห่งคำสอนของพวกเขา (อ. Vedder หน้า 58)
- (1) มีแต่คนที่รับเชื่อในพระเยซูแล้วมีสิทธิเข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักรได้
 - (ก) ทำให้คริสตจักรอยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ
 - (ข) พวกลูกศิษย์เรียกตนเองว่า เป็นคริสเตียนที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ
 - (2) สอนเรื่องการบังเกิดใหม่และการที่พระวิญญาณสถิตอยู่ในใจของผู้ที่เชื่อแล้ว ยอห์น 16.13
 - (3) สอนเรื่องชีวิตที่บริสุทธิ์ (อ. Christian หน้า 43) “เขาสอนว่าควรหลีกเลี่ยง วิทยาศาสตร์ ศิลปะ การศึกษาฝ่ายชาวโลก และการสนุกสนานต่างๆ เพราะสิ่งเหล่านั้นมาจากคนนอกศาสนา”
 - (4) สอนเรื่องระเบียบวินัยในคริสตจักร (อ. Christian หน้า 43) “คริสตจักรควร ปกป้องตนเองจากความบาปใหญ่โดยไล่คนที่ทำบาปนั้นออกจากคริสตจักร เพราะความบริสุทธิ์ของคริสตจักร ขึ้นกับความบริสุทธิ์ของแต่ละคน”
 - (5) สอนว่าสมาชิกที่หายไปต้องรับพิธีบัพติศมาอีกครั้งหนึ่งเพราะเมื่อเขาหายไป นั้นเขาปฏิเสธพระคริสต์ พวกเขาจึงได้ชื่อว่า “พวกอานาแบปติสต์” หรือคนที่ ให้รับบัพติศมาอีกครั้งหนึ่ง (จาก หนังสือ History of the Christian Church โดยอ. Schaff ฉบับที่ 2 หน้า 429”
 - (6) พวกเขารับทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ว่าเป็นพระคำของพระเจ้า
 - (7) พวกเขามีความเชื่ออันถูกต้องเรื่องพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ (อ. Epiphanius, Heer, ฉบับที่ 48 หน้า 7)
 - (8) พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาก่อนอาณาจักร 1000 ปี (อ. Vedder หน้า 60) “พระคริสต์จะเสด็จกลับมาโดยเร็วเพื่อจะครอบครองกับพวก วิสุทธิชนของพระองค์”

หมายเหตุ - ในหน้า 60, วรรค 2 กับ 3, อ. Vedder เชื่อใน postmillennialism (พระเยซูจะเสด็จกลับมาตอนสิ้นยุค 1000 ปี) แม้แต่คนที่เป็นคริสเตียน ก็ต่อต้านพวกอานาแบปติสต์ เพราะวิธีการดำเนินชีวิตของพวกอานาแบปติสต์ ทำให้คริสเตียนที่ ประพฤติแบบชาวโลกรู้สึกตัวว่าผิด เพราะเหตุนี้ อ. Vedder จึงตำหนิวิธีดำเนินชีวิตของพวกอานาแบปติสต์

ข้อ (8) นี้พิสูจน์ข้อยืนยานของพวก Dispensationalist (คือพวกที่แบ่งสรร) ว่า ความเชื่อเรื่อง premillennialism (พระเยซูจะเสด็จกลับมาก่อนยุค 1000 ปี) ไม่ได้เริ่มกับพวก Plymouth Brethren แต่เป็นความเชื่อของพวกคริสเตียนในยุคแรกๆ รวมทั้ง อ.เปาโล (1 ธส 1.10)

- (9) พวก Motanists ให้พิธีบัพติศมาด้วยการจุ่มลงในน้ำ (immerse) (อ. Vedder หน้า 62) “ในศตวรรษที่ 2 คริสตจักรทุกแห่งให้พิธีบัพติศมาโดยใช้วิธีนี้ คือ การจุ่มลงในน้ำ”
- (10) พวก Motanists ให้พิธีบัพติศมาแก่คนที่รับเชื่อแล้วเท่านั้น

- ค อ. Christian หน้า 44 เขียนว่า “พวก Motanist ทำให้มีการวุ่นวายมากใน Asia Minor ก่อนสิ้นสุดของศตวรรษที่ 2 จนมีสภาพบางพวกที่ประชุมกันในเรื่องพวกเขา ในที่สุดสภาพต่างๆตำหนิพวก Motanists ถึงกระนั้นพวก Motanists อยู่ต่อไปอีกหลายศตวรรษ และในที่สุดได้ใช้ชื่ออื่น” (จากหนังสือ The Church History, โดยอ. Eusibeus หน้า 229 หมายเหตุที่ 1 โดย ดร. McGiffert)
- “ที่เมือง Frigia พวก Motanists ติดต่อกับพวก Paulicians และร่วมสมาคมศิรัรรมกับพวกเขาด้วย เราทราบว่พวก Motanists ยังมีอยู่ถึงปี ค.ศ. 722” (อ. Theophanes หน้า 617)
- ง อ. McSorley หน้า 32 กล่าวว่ “เราอ่านว่พวกคริสเตียนที่ประเทศ Gaul ได้ขอรับรอง Eleutherius ให้ระงับคำสอนผิดของพวก Motanists เป็นสองครั้ง และสันตะปาปา Victor เตือนว่จะตัดพวกบาทหลวงของทวีปเอเชียออกจากโบสถ์โรมันคาทอลิกเพราะพวกเขาปฏิเสธว่จะฉลองเทศกาลอีสเตอร์แบบโบสถ์โรมันคาทอลิก”

หมายเหตุ - นี้แสดงอย่างชัดเจนว่พวก Motanists แผลออกไปยังประเทศ Gaul ซึ่งคือประเทศฝรั่งเศส

- จ อ. McSorley หน้า 34 กล่าวอีกว่ “พิธีต่างๆ ทั้งของทิศตะวันออกและทิศตะวันตก และข้อความต่างๆจากหนังสือของบรรพบุรุษของคริสตจักร ได้แสดงอย่างชัดเจนว่ วิธีทำพิธีบัพติศมาที่ใช้ทั่วไปคือโดยการจุ่มลงในน้ำ แต่ก็ยังมีบางพวกที่พรมน้ำหรือเทน้ำ และมีคนนับว่ทุกวิธีนี้ใช้ได้ คริสตจักรทางทิศตะวันตกใช้วิธีจุ่มลงในน้ำจนถึงศตวรรษที่ 12 และคริสตจักรทางทิศตะวันออกก็ย้งใช้วิธีจุ่มลงในน้ำอยู่”

หมายเหตุ - คำกล่าวของอ. McSorley นี้ น่าอัศจรรย์ เพราะมาจากนักประวัติศาสตร์ที่เป็นศาสนาโรมันคาทอลิก และหนังสือของเขา มีใบอนุญาตให้จัดพิมพ์ของหัวหน้าบาทหลวง (ให้ดูหนังสือ The Holy Spirit in Today's World โดยอ. Criswell เรื่องพวก Motanists)

3 พวก Novatians (ปี ค.ศ. 250) ในศตวรรษที่ 3

- ก ผู้นำของพวกเขาคือ อ. Novatian
- (1) อ. Novatian ได้รับพิธีบัพติศมาในโรงพยาบาลเมื่อคิดว่าใกล้จะเสียชีวิตแล้ว
 - (2) อ. Novatian ไม่เสียชีวิต แต่หายจากโรคนั้น
 - (3) อ. Fabian ศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่กรุงโรม ได้วางมือตั้งอ. Novatian ให้รับตำแหน่งเพรสไบเตรี
- ข การแยกกันในคริสตจักรที่กรุงโรมเป็นเหตุให้คริสตจักรของพวก Novatian เกิดขึ้น
- (1) การข่มเหงของจักรพรรดิ Decian รุนแรงมาก
 - (2) พวกคริสเตียนที่ถูกบังคับให้ปฏิเสธความเชื่อและถวายเครื่องบูชาให้แก่จักรพรรดิ ก็เรียกว่ “Lapsi”
 - (3) ปัญหาคือว่ จะทำอะไรดีกับพวกคริสเตียนที่ปฏิเสธความเชื่อแล้ว

(4) ในสมัยนั้นมีความคิด 2 อย่าง - 1) การวินัยอย่างเข้มงวด คือไม่ให้พวกเขา
เข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักรอีก - 2) การวินัยอย่างเบาๆ คือให้สละภาพ
ความบาปต่อหน้าคริสตจักร และให้ดูชีวิตเสียก่อนสักระยะหนึ่งก่อนให้พวกเขา
เข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักรอีก พวก Novatian ถือการวินัยอย่างเข้มงวด
และไม่รับพวก "Lapsi" อีก

ค คำกล่าวของอ. Christian เรื่องพวก Novatian (หน้า 45) "เรื่องการเมืองชีวิตที่บริสุทธิ์
คนอื่นเรียกพวกเขาว่า Cathary คือคนบริสุทธิ์" และอ. Mosheim บอกว่า "ยิ่งกว่านั้น
เมื่อมีคนจากศาสนาโรมันคาทอลิกเข้าพวกเขา เขาก็ให้คนนั้นรับพิธีบัพติศมา" (จาก
หนังสือ Institutes of Ecclesiastical History โดยอ. Mosheim ฉบับที่ 1 หน้า 203)
"คนอื่นเรียกพวก Novation ว่าพวกอานาแบปติสต์ เพราะว่าพวกนี้ให้คนจากกลุ่มอื่นรับ
พิธีบัพติศมาอีกครั้ง สภา Lateran ที่ 4 บัญชาว่า พวกนี้ควรถูกประหารชีวิต อ. Robin-
son บอกว่าพวกนี้เป็นพวกแบปติสต์แบบ Trinitarian เพราะพวกนี้ถือว่าคริสตจักร
ทุกแห่งอิสระ และศิษยาภิบาลทุกคนมีตำแหน่งและอำนาจเท่าๆกัน"

ง อ. Vedder หน้า 64 กล่าวว่า "พวก Novatian เป็นพวกอานาแบปติสต์ พวกแรก พวก
นี้ปฏิบัติการใช้และพิธีต่างๆของพวกที่มีความเชื่อฝ่ายค้าน และอ้างว่าเขาเป็น
คริสตจักรแท้ ดังนั้นเขาจึงต้องให้ทุกคนที่เคยเป็นศาสนาโรมันคาทอลิกรับพิธีบัพติศมา
อีกครั้ง พวก Novatian เจริญมากใน Asia Minor เพราะที่นั่นพวก Motanists หลายคน
เข้ากับพวกนี้ และถึงแม้ว่าเขาได้รับการข่มเหง พวก Novatian คงอยู่ได้ถึงศตวรรษที่ 6
หรือ 7"

จ อ. Christian หน้า 44 กล่าวว่า "ดร. Robinson เห็นว่าพวก Novatian คงอยู่ได้ถึงสมัย
Reformation (คือสมัยการเปลี่ยนสภาพเสียใหม่) และการเริ่มต้นของพวกอานา-
แบปติสต์ หลายคนตามแบบของพวก Novatian และทั่วอาณาจักรมีคริสตจักรที่
บริสุทธิ์เปิดและเจริญเป็นเวลา 200 ปีต่อไป ภายหลังเมื่อมีกฎหมายห้ามพวกเขา เขา
จึงประชุมกันนมัสการพระเจ้าอย่างลับๆ และพวกเขามีหลายชื่อ และคงอยู่ถึงสมัย
การเปลี่ยนสภาพเสียใหม่" (จากหนังสือ Ecclesiastical Researches โดยอ. Robinson
หน้า 126 พิมพ์ที่ Cambridge ในปี ค.ศ. 1792)

4 พวก Donatists

ก การเริ่มต้นของพวกเขา

- (1) พวก Donatists เริ่มต้นที่เมือง Numidia ในปี ค.ศ. 311
- (2) พวกนี้เกิดขึ้นโดยปัญหาเรื่องว่าใครสามารถเป็นศิษยาภิบาลแท้
- (3) ที่คริสตจักรเมือง Carthage ซึ่งอยู่ที่ทวีปอาฟริกาเหนือ เกิดมี 2 พวก ในเรื่อง
การปฏิบัติต่อคนที่มอบหนังสือศักดิ์สิทธิ์ให้ถูกเผาในสมัยการข่มเหงของ
จักรพรรดิ Diocletian ในปี ค.ศ. 303-311

(4) พวก Donatists ไม่ยอมรับคนที่เคยมอบหนังสือศักดิ์สิทธิ์ให้ถูกเผาให้เป็นศิษยาภิบาล ดังนั้นไม่ยอมตามเขาหรือรับศิษยาภิบาลคนอื่นที่ได้รับการวางมือจากศิษยาภิบาลดังกล่าว

ข คุณสมบัติแห่งความเชื่อของพวกเขา

- (1) พวกเขาเน้นถึงความบริสุทธิ์ของสมาชิก
- (2) พวกเขาเน้นถึงความบริสุทธิ์ของการวินัยในคริสตจักร
- (3) พวกเขาสอนว่าคริสตจักรทุกแห่งอิสระ
- (4) เมื่อมีคนมาจากกลุ่มอื่น และเขามีความสงสัยเรื่องพิธีบัพติศมาของเขา คนนั้นต้องรับพิธีบัพติศมาอีกครั้ง
- (5) ดังนั้นคนอื่นเรียกพวกเขาว่า พวกอานาแบปติสต์

ค อ. Christian หน้า 45 กล่าวเรื่องพวก Donatists ว่า “อ. David Benedict นักประวัติศาสตร์แบปติสต์ ตามข้อเขียนของนักประวัติศาสตร์คนอื่นในหนังสือของเขา แต่ในที่สุดเขาข้อเขียนจากต้นฉบับและเขียนหนังสือชื่อ A History of the Donatists (พิมพ์ที่ Pawtucket ในปี ค.ศ. 1875) ในหนังสือเล่มนั้น เขาบอกอย่างชัดเจนว่าพวก Donatists นี้เป็นพวกแบปติสต์ เขาใช้คำเขียนของอ. Augustine และอ. Optatus ว่าพวกนี้ปฏิเสธการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา และสมาชิกทุกคนมีสิทธิ์ออกเสียงในการนำคริสตจักร”

ง อ. Vedder หน้า 66 มีอยู่ว่า “ดูเหมือนว่าพวก Novatians และพวก Donatists ทั้ง 2 ยอมรับความเชื่อผิดของศาสนาโรมันคาทอลิกเรื่องความรอดโดยการรับพิธีทางศาสนา พวกศิษยาภิบาลของเขาไม่ต่างกับพวกบาทหลวงของศาสนาโรมันคาทอลิก และไม่เหมือนพวกศิษยาภิบาลในสมัยของพวกอัครสาวก ดูเหมือนว่าพวก Donatists ให้พิธีบัพติศมาแก่ทารก คำเขียนของอ. Augustine ที่ว่า 2 พวกนี้ไม่ได้สอนและประพฤติผิดไม่สามารถเข้าใจได้ ทั้ง 2 พวกนี้เข้าใจเรื่องลักษณะฝ่ายจิตวิญญาณของคริสตจักร เหตุที่ต้องบังเกิดใหม่ และเรื่องการดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์ของพวกสมาชิก ถึงกระนั้น 2 พวกนี้ไม่กลับไปสู่ความเชื่อและการประพฤติดั้งเดิมของพระคัมภีร์ใหม่”

จ ข้อสังเกตบางข้อ

- (1) จากหลักฐานใหม่ๆที่อ. David Benedict ค้นพบ ซึ่งได้จากต้นฉบับของอ. Austustine และอ. Optatus นั้น ดูเหมือนว่าพวก Donatists ปฏิเสธการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา และอ. Christian หน้า 46 กล่าวว่า “เจ้าเมือง Henry D'Anvers กล่าวถึงหนังสือเล่มที่ 3 และ 4 ของอ. Augustine ว่าพวก Donatists พิสูจน์ว่าพวกเขาปฏิเสธการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา แต่อ. Augustine ยังสู้กับพวก Donatists ในเรื่องนี้ เพราะอ. Augustine ไม่ปฏิเสธการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา”

ฉ ให้ดูหนังสือ A Treatise on Baptism โดยอ. D'Anvers หน้า 223 พิมพ์ที่กรุงลอนดอน

ปี ค.ศ. 1674

- ช อ. Optatus ว่าพวก Donatists ทำพิธีบัพติศมาโดยการจุ่มลงในน้ำ
- ช อ. Christian หน้า 46 เขียนต่อไปว่า “อ. Lucius Oziander ผู้ซึ่งเป็นอาจารย์และอธิการบดีของมหาวิทยาลัย Tubitian ได้เขียนหนังสือที่ต่อต้านพวกอานาแบปติสต์ในปี ค.ศ. 1605 ในเล่มนั้นเขาว่า ‘พวกอานาแบปติสต์ในสมัยนี้เหมือนกับพวก Donatists ในสมัยก่อน’” (จากหนังสือ Epistle Century 16 โดยอ. Oziander หน้า 175 พิมพ์ที่ Wittenburg ปี ค.ศ. 1607)

ฅ พวก Donatists เชื่อว่าคริสตจักรและรัฐบาลไม่ควรร่วมกัน

- (1) อ. Christian หน้า 47 เขียนว่า “ความเชื่อของคริสเตียนพวกนี้ไม่เป็นเพียงแต่ให้คัดค้าน แต่ให้อ่อนน้อมด้วย คือให้คัดค้านต่อความชั่วและการมีชีวิตแบบชาวโลกของคริสตจักรต่างๆที่ละทิ้งหลักคำสอนและระเบียบวินัยเสีย และอ่อนน้อมให้คริสตจักรเหล่านั้นกลับสู่ชีวิตที่บริสุทธิ์และความเชื่อของพวกอัครสาวก ในสมัยแห่งความมีอันตรายของพวกนี้ไม่เจียบและเขาไม่ขาดคนที่กล้ายืนต่อพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาถูกกล่าวร้าย เขาถูกทรมานด้วยความอดทน เขาถูกด่า แต่ไม่ด่าคนอื่น มรดกของพวกเขาคือสติสัมปชัญญะที่มีความอิสระในโลกนี้ จงยกย่องผู้ที่ยอมถูกฆ่าเพื่อพระเจ้าของเรา” - สบ บทที่

11

ข ความดีนรณภายในคริสตจักรที่มีความเชื่ออย่างถูกต้องเพื่อรักษาความบริสุทธิ์ไว้

1 การทะเลาะวิวาทของพวก Arian

ก ถึงแม้ว่าพวกคริสเตียนกำลังละทิ้งความเชื่อดั้งเดิมเสีย พวกเขายังถือว่าพระคัมภีร์เปรี๊ยะรากฐานแห่งความเชื่อของเขาจนถึงตอนต้นของศตวรรษที่ 4 (อ. Vedder หน้า 67)

ข อ. Arius ผู้เป็นเพรสไบเตรีคนหนึ่ง ได้สอนหลักคำสอน ซึ่งมาจากคำสอนของผู้มาก่อน (คืออ. Origen) แต่หลักคำสอนนี้สมบูรณ์ที่สุดในใจของอ. Arius คำสอนผิดของอ. Arius

- (1) เขาสอนว่ามีพระบิดาองค์เดียวซึ่งเป็นพระเจ้า
- (2) พระบุตรเป็นผู้แรกที่ถูกสร้างขึ้นมา
- (3) พระบุตรไม่เป็นผู้อมตะ เพราะพระองค์ทรงมีจุดเริ่มต้น
- (4) พระบุตรกับพระบิดาไม่มีกายอันเดียวกัน

ค อ. Arius มีความปรารถนาที่จะนำคนนอกศาสนามาถึงพระคริสต์ เขาคิดว่าเขานำพวกเขามาถึงพระคริสต์ได้ง่ายกว่าถ้าพระคริสต์เป็นมนุษย์เท่านั้น แต่คำสอนนี้ตรงกันข้ามกับคำสอนในพระคัมภีร์

ง อ. Arius แพร่หลายคำสอนของเขาออกไปทั่วอาณาจักรโรม เกือบเข้าแทนหลักคำสอนอันถูกต้อง

- จ จักรพรรดิ Constantine เรียกสภาที่เมือง Nicea ในปี ค.ศ. 325
- ข สภานั้นตัดสินตรงข้ามกับพวก Arian และรับหลักคำสอนอันถูกต้องเอาไว้ ซึ่งหลักคำสอนนั้นมีชื่อว่า Nicean Creed จนถึงทุกวันนี้

2 การป้องกันความเชื่ออันถูกต้องของอ. Athanasius

- ก อ. Athanasius เข้าใจอย่างชัดเจนว่า หลักคำสอนอันถูกต้องจากพระเจ้าเป็นรากฐานอย่างเดียวที่สามารถรักษาความเชื่อของคริสเตียนไว้ให้สมบูรณ์
- ข อ. Athanasius จึงป้องกันความเชื่อของคริสเตียนไว้ว่ามาจากพระเจ้า คือเป็นการเปิดเผยอันสูงสุด อันสมบูรณ์และอันสุดท้าย โดยเข้าใจอย่างชัดเจนว่า ถ้าหลักคำสอนของพวก Arian เป็นความจริง ความเชื่อของพวกคริสเตียนจึงต้องเป็นความจริงแค่ส่วนหนึ่ง และการเปิดเผยอันสมบูรณ์หรือปรัชญาของมนุษย์สามารถเข้ามาแทนที่ได้ (อ. Vedder หน้า 69)
- ค อ. Athanasius สอนว่าไม่สามารถมีการไกล่เกลี่ยระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เพราะพระเจ้าย่อมไม่มีกายอันเดียวกัน
- ง คำสอนของพวก Arian จึงเอาหัวใจออกจากความเชื่อของพวกคริสเตียน
- จ อ. Athanasius ยอมต้านทานโลกทั้งหมด หมายถึง - มีเรื่องเล่ากันว่า ที่สภาแห่ง Nicea จักรพรรดิ Constantine บอกอ. Athanasius ว่าความเชื่อของเขาไม่มีใครป้องกันได้ และโลกทั้งหมดต้านทานเขาไว้ อ. Athanasius จึงตอบว่า “ดังนั้นผมต้านทานโลกทั้งหมด” ให้สังเกตวิวรณ์ 2.13 ว่า “และไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในเวลาที่ยอห์นที่พาผู้เป็นพยานที่สัตย์ซื่อของเรา”

5 คริสตจักรของพวก Paulican และพวก Bogamil

ก ประวัติศาสตร์

- 1 ตั้งแต่ศตวรรษที่ 4 มีกลุ่มคริสเตียนในที่ต่างๆทั่วยุโรป ที่มีความเชื่อดั้งเดิม ซึ่งคงได้มาจากพวกคริสตจักรสมัยแรกๆ พวกเขามีชื่อต่างๆว่า Paulican, Cathary, Albagenies, Bogamil เป็นต้น (อ. Vedder หน้า 75)
- 2 แหล่งแห่งข้อมูลนี้
 - ก ข้อมูลส่วนใหญ่ของพวก Paulican มาจากศัตรูของพวกเขา
 - (1) แหล่งแห่งแรกคือนักเขียนชาวกรีกคือ Phetius และ Potras Sikeliotes
 - (2) อ. Gibbons ใช้ข้อมูลนี้ในหนังสือ Rise and Fall of the Roman Empire แต่ต้องเข้าใจว่าข้อมูลนี้เชื่อถือมาก และต้องเข้าใจว่านักเขียนทั้งสองคนนี้มี ความประสงค์ร้าย และอ. Gibbons ได้เปิดเผยถึงความร้ายของนักเขียนทั้งสอง
 - ข แหล่งแห่งที่ 2 คือคำเขียนของพวก Paulican เอง ซึ่งได้พบและแปลโดยนาย

Conybeare ในปี ค.ศ. 1898 หมายเหตุ - อ. Christian หน้า 49

ค หนังสือชื่อ The Key of Truth เป็นหนังสือที่พวก Paulican ได้เขียนไว้ และอ. Gregory Magistos ได้กล่าวถึงหนังสือเล่มนี้

(1) ข้ออ้างจากหนังสือ The Key of Truth ว่า “ดั่งนั้นให้เรายอมตามคริสตจักรสากลอันบริสุทธิ์ด้วยความถ่อมใจ และทำตามกิจการต่างๆของผู้ที่กระทำด้วยใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและสั่งสอนเรา เพราะเรายังได้รับข้อลึกลับของพระเยซูคริสต์เจ้าและพระบิดาในสวรรค์ในสมัยแห่งการกลับใจเสียใหม่และสมัยแห่งความเชื่อ ตามที่เราได้เรียนรู้จากองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งคริสตจักรสากลซึ่งเป็นของพวกอัครสาวก ก็ให้เราประพฤติตาม และเราจะแต่งตั้งคนเหล่านั้นให้สมบูรณ์ในความเชื่อ คือคนที่ยังไม่ได้รับพิธีบัพติศมาอันบริสุทธิ์ (เช่นชาวลาติน ชาวกรีกและชาวอาร์มีเนีย ที่ยังไม่รับพิธีบัพติศมา) หรือได้ชิมพระกายหรือดื่มพระโลหิตอันบริสุทธิ์ของพระเยซูคริสต์เจ้า ฉะนั้น ตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจึงต้องนำคนเหล่านั้นให้สู่ความเชื่อ ให้กลับใจเสียใหม่และรับพิธีบัพติศมา”

ง ในหนังสือ The Greek and Eastern Churches โดยอ. Adeney หน้า 2117 เขียนว่า “ฉะนั้น พวกนี้ช่วยความเชื่อของคริสเตียนแบบสมัยแรกๆอดพ้นได้”

3 พวกศัตรู

ก อ. McSorley หน้า 188 ว่า “พวก Paulican นิกายนี้ ซึ่งเราไม่รู้ว่าเกิดมาจากไหน ได้ปรากฏในประเทศ Armenia ประมาณปี ค.ศ. 657 และตั้งที่ประชุมต่างๆใน Asia Minor ทางทิศตะวันตก พวกเขาถือหลักคำสอนบางข้อของพวก Manichaeen และของพวก Marcionite พวกเขาถือว่าพระคริสต์เป็นทูตสวรรค์และไม่ใช่มนุษย์ และปฏิเสธการปกครองของท่านสังฆนายก ระบบพิธีศักดิ์สิทธิ์และชีวิตสำนักสงฆ์ พวกเขาถือว่าตนเองเป็นคริสเตียนแห่งนิกายโปรเตสแตนต์ เขาพ้นจากไสยศาสตร์ที่มาพร้อมกับชาวประเสริฐอันเริ่มแรก และพวกเขาไม่ยอมถูกเรียกว่าคาออลิก แต่ให้เรียกว่าคริสเตียน”

ข อ. Gregory Magistos ปี ค.ศ. 1058 ได้เขียนประวัติศาสตร์ที่ได้เป็นพยานต่อต้านพวก Paulican ว่า “นานมาแล้วพวกนี้ได้แยกจากความเชื่อของคริสตจักรแท้ และได้ถูกไล่ออกแล้ว”

4 การเริ่มต้น

ก อ. Christian หน้า 50 บอกว่ามีคน Armenia คนหนุ่มชื่อ Constantine ที่ให้ที่ลี้ภัยแก่คริสเตียนคนหนึ่งที่เป็นผู้ช่วยที่กำลังหนีการข่มเหงของพวกมุสลิม คริสเตียนคนนั้นเอาหนังสือพระคัมภีร์ใหม่มาให้ Constantine เพื่อเป็นการตอบแทนความเมตตาของเขา ในหนังสือ The Decline and Fall of the Roman Empire โดยอ. Gibbons ฉบับที่ 5 หน้า 386 ว่า Constantine ศึกษาพระคัมภีร์ใหม่เล่มนั้นแล้วเกิดความเชื่อ จนเล่มนั้น

กลายเป็นหลักฐานในความเชื่อของเขา พวกเขาอดคิดที่ได้เปรียบกับการตีความของเขา ก็ยอมรับว่าพระคัมภีร์ใหม่ของเขาเป็นพระคัมภีร์อย่างแท้จริงและชื่อสตัดย Constantine ชอบหนังสือและนิสัยของอ.เปาโลเป็นพิเศษ แล้วต่อไปศัตรูของพวกเขาจึงตั้งชื่อว่า Paulican ให้ (เปาโล คือ Paul) พวก Paulican ขึ้นใจใน “อัครสาวกสำหรับพวกต่าง ชาติ”

ข อ. John ผู้เป็นนักปรัชญา บอกว่าพวก Paulican ไปอาศัยอยู่ในเขตของพวกมุสลิม เพราะพวกมุสลิมไม่ต่อต้านพวกเขา หรือความเชื่อของพวกเขา

ค จำนวนคน Paulican เจริญขึ้นเรื่อยๆ แล้วต่อมาศัตรูของพวกเขาจึงสังเตพวกเขา ใน ปี ค.ศ. 690 จักรพรรดิสั่งให้ประหารชีวิตผู้นำของพวกเขาชื่อ Constantine ด้วย เหาหินขว้างให้ตาย และผู้นำสืบต่อมาถูกประหารชีวิตด้วยการเผาให้ตาย

5 การรับใช้ของพวกเขา

ก เมืองหลวงชื่อ Tapriso เป็นเมืองอิสระ และพวกนี้ส่งผู้ประกาศหลายคนออกไปจาก เมืองนี้เพื่อนำคนตระกูล Slavonic ของประเทศบูลกาเรีย Bosnia และ Cervia ให้รับ ความเชื่อของพวกเขา เมือง Tapriso อยู่ได้ 150 ปีจนคน Saracen ชนะเมืองนั้น

ข พวก Paulican แผลออกไปถึงจังหวัดต่างๆแถวภาคใต้ของประเทศฝรั่งเศส ในปี ค.ศ. 970 จักรพรรดิ John Tximiscol ได้โยกย้ายพวก Paulican บางคนให้ไปอยู่บริเวณ Thrace และให้พวกเขามีอิสรระในการนับถือศาสนา ในตอนต้นของศตวรรษที่ 8 หลักคำสอนของเขาแผลออกไปในทวีปยุโรป และคนต่างชาติรับและติดตามหลักการของเขา ในเขตของ คน Albigeneses ซึ่งอยู่ภาคใต้ของประเทศฝรั่งเศส มีพวก Paulican จำนวนมาก และ เขาได้ติดต่อบ่อยๆกับพี่น้องของเขาที่ประเทศ Armenia ความเชื่อของพวกเขา อยู่ได้นานที่จังหวัด Languedoc และแถวแม่น้ำ Rhine เหมือนกับความเชื่อของพวกเขา Cathars และพวก Waldenses ซึ่งเป็นพวกคริสเตียนที่ซ่อนตัวไว้

6 ความเชื่อของพวกเขา

ต่อไปคือรายการความเชื่อของพวกเขาตามที่พวกศัตรูได้บรรจุไว้ โดยอ. Mosheim หน้า 258-259

ก เขาปฏิเสธพิธีบัพติศมา โดยเฉพาะการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา เพราะพิธีบัพติศมานั้น ไม่มีส่วนในความรอด

ข เขาปฏิเสธพิธีศีลมหาสนิท เพราะเหตุเดียวกัน

ค เขาปฏิเสธว่าโบสถ์หรือที่ประชุมของคริสตจักรมีความศักดิ์สิทธิ์มากกว่าบ้านส่วนตัว หรือเหมาะสมกว่าสำหรับการประชุม

ง เขานับว่าแท่นบูชาเป็นเพียงแต่ก้อนหิน ดังนั้นไม่น่าเคารพหรือนับถือมัน

จ เขาไม่เห็นด้วยกับการเผาเครื่องหอมและน้ำมันศักดิ์สิทธิ์ในการนมัสการ

ฉ เขานับว่าการใช้กระดิ่งในคริสตจักรเป็นกลางทางไสยศาสตร์ที่ทนไม่ได้ เพราะคนใช้

เพื่อป้องกันตัวเองจากผีชั่ว

ช เขาปฏิเสธว่าการตั้งศิษยาภิบาล ผู้ช่วย และตำแหน่งอื่นๆมาจากพระเจ้า และเชื่อว่าคริสตจักรไม่ต้องมีตำแหน่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

ซ เขานับว่าการมีพิธีฝังศพเป็นสิ่งไร้ค่า และไม่สนใจว่าศพถูกฝังในที่ของคริสตจักรหรือตามทุ่งนา

ฅ เขานับว่า การปลงอาบัติ (penance) ที่ใช้ทั่วไปในศตวรรษนี้ ไร้ค่าและโง่เขลา

ญ เขาปฏิเสธว่าการถือพิธีมิชซา การให้ทานแก่คนจน และการปลงอาบัติ มีฤทธิ์ใดๆที่จะชำระความบาปของคนที่ยาตายไปแล้ว และเขานับว่าหลักคำสอนเรื่องไฟชำระ (purgatory) เป็นนิยายที่น่าหัวเราะ

ฎ เขานับว่าพิธีสมรสของพวกโรมันคาทอลิกอันตราย และตำหนิพิธีนั้น

นี่แหละเป็นความเชื่อบางข้อที่อ. Mosheim ซึ่งไม่เป็นเพื่อนของพวก Paulican ได้บันทึกไว้

- 7 อ. Christian อธิบายถึงความเชื่อของพวกเขา หน้า 55 ว่า “เรื่องหลักคำสอนและการประพฤติของพวก Paulican เราพบว่า พวกเขาใช้ทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่เป็นประจำ พวกอาจารย์และคริสเตียนธรรมดามีการประพฤติและการแต่งตัวอันเดียวกัน เขาไม่มีสภาหรือสถาบันใดๆ ครูแต่ละคนของพวกเขามีตำแหน่งเดียวกัน เขาพยายามมีชีวิตอย่างง่าย ๆ เหมือนคนในสมัยพวกอัครสาวก เขาคัดค้านการไหว้รูปเคารพของโบสถ์โรมันคาทอลิกทุกอย่าง เขานับว่าของที่ระลึกของโบสถ์โรมันคาทอลิก (relics) เป็นเพียงแต่กองกระดูกและขี้เถ้า ซึ่งไม่มีชีวิตหรือคุณงามเขาเชื่อเรื่องตรีเอกานุภาพ เรื่องว่ามนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป และเรื่องว่าพระบุตรของพระเจ้าทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของมนุษย์” “พวกเขาเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนต้องกลับใจเสียใหม่ รับเชื่อ และเมื่อมีอายุพอที่จะเข้าใจได้ก็ให้รับพิธีบัพติศมา จากนั้นเข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักรได้” อ. Mosheim กล่าวว่า “ก็ปรากฏแจ้งว่า พวกเขาปฏิเสธการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา” “พวกเขาให้คนรับพิธีบัพติศมาโดยการจุ่มลงในน้ำ พวกเขามีความเชื่อและการประพฤติเหมือนกับพวกอานาแบปติสต์” (จากหนังสือ The Ecclesiastical History of the Ancient Churches of Piedmont โดย อ. Alli พิมพ์ที่ Oxford ในปี ค.ศ. 1821)

8 พวก Bogamil

ก พวก Bogamil เป็นสาขาของพวก Cathary หรือพวก Paulican ที่อาศัยอยู่ในบริเวณ Thrace ดูเหมือนว่าชื่อของพวกเขามาจากชื่อผู้นำคนหนึ่งในศตวรรษที่ 10 แต่บางคนว่าชื่อของพวกเขามาจากคำในภาษาสลาฟ ที่แปลว่า “คนที่พระเจ้าทรงรัก” พวก Bogamil ถูกตำหนิและข่มเหงบ่อยๆ ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังอยู่ได้ในสมัย Middle Ages และยังคงอยู่ในศตวรรษที่ 16 (อ. Christian หน้า 58)

ข อ. Vedder กล่าวว่า “พวกเราได้ข้อมูลสำคัญที่สุดเรื่องหลักคำสอนของพวก Bogamil จากคำเขียนของอ. Euthymius ซึ่งเป็นสงฆ์ของพวก Byzantine ที่เสียชีวิตในปี ค.ศ. 1118 เขาเขียนคำโต้แย้งเรื่องหลักคำสอนของพวก Bogamil และเรื่องหลักคำสอนของ

ศาสนานอกกรีตที่อยู่ในสมัยของเขา พวกนักประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่เน้นว่าคำเขียนของเขาถูกต้อง”

ค คนหนึ่งในพวก Bogamil ที่เด่นที่สุดในศตวรรษที่ 11 คือ ดร. Basil ซึ่งเป็นคนน่านับถือ บางคนว่า ดร. Basil เป็นศิษยาภิบาลของพวกเขา แต่คนอื่นว่าเขาเป็นผู้ช่วยคนหนึ่ง และเหตุที่เขาเป็นคนน่านับถือ ไม่ใช่เพราะตำแหน่งของเขา แต่เพราะความรู้และลักษณะของเขา จักรพรรดิ Alexander Cemenus ที่ 1 ได้ข่มเหงพวก Bogamil จึงได้จับ ดร. Basil และประหารชีวิตเขาด้วยการเผาเพราะคำสอนที่นับว่านอกกรีต

ง หนังสือประวัติศาสตร์ The Bogamils of Bulgaria and Bosnia ของ ดร. L P Brocket หน้า 11-12 กล่าวว่า “ในระหว่างพวกนักประวัติศาสตร์ของชาวบัลแกเรีย ในที่ที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน ผมได้เจอหลักฐานอันแน่นอนว่า นิกายต่างๆเหล่านี้ในสมัยแรกๆของพวกเรา เขาเป็นพวกแบปติสต์ ในเรื่องพิธีบัพติศมาและพิธีศีลมหาสนิท ในการต่อต้านการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา การปกครองโดยคณะสงฆ์ และการบูชาพระนางเจ้ามารีย์ และพวกนักบุญ เขาเชื่อว่าคริสตจักรท้องถิ่นทุกแห่งอิสระ และทุกคนมีสิทธิสัมปชัญญะที่อิสระในเรื่องการนับถือศาสนา ดังนั้นผมต้องสรุปว่า พวกคริสเตียนในประเทศบัลแกเรีย Bosnia และ Armenia มาโดยตรงจากคริสตจักรในสมัยพวกอัครสาวก คือในสมัยของพระคัมภีร์ใหม่ และในศตวรรษที่ 12 พวกเขามีจำนวนสมาชิกที่รอดแล้วเท่ากับพวกแบปติสต์ทั่วโลกในสมัยนี้”

ข คำกล่าวของอ. Christian เรื่องพวกศัตรูของหลักคำสอนของสองพวกนี้

1 นักเขียนบางคนที่เป็นศาสนาโรมันคาทอลิกได้ยืนยันว่าพวก Bogamil ไม่ได้ให้ใครรับพิธีบัพติศมาหรือพิธีศีลมหาสนิท และยิ่งกว่านั้นได้ปฏิเสธพระคัมภีร์เดิม แต่แท้จริงคำเขียนของพวกเขาคงมีความหมายว่า พวก Bogamil ปฏิเสธการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา และอ้างข้อความจากพระคัมภีร์ใหม่ในเรื่องนี้

2 พวก Bogamil และพวก Paulican ได้ถูกข่มเหงอย่างสาหัสต่อเนื่อง (อ. Christian หน้า 58)

6 แสงสว่างในสมัยยุคมืด

ก อ. Peter Abelard เป็นอาจารย์ในกรุงปารีส ถูกสงสัยว่านำความเห็นที่นอกกรีต

ข อ. Peter Abelard ได้เปิดตาของชายคนหนึ่งชื่อ Arnold แห่งเมือง Brescia และแนะนำให้เขาอ่านพระคัมภีร์ อ. Arnold กลายเป็นผู้นำการปฏิรูปซึ่งตักเตือนคนด้วยความคล่องปากให้กลับใจเสียใหม่ และให้ประพฤติชีวิตตามคำสั่งสอนของพระคริสต์ เขาไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับศาสนาศาสตร์ แต่เป็นคนที่มีความร้อนรนเรื่องการปฏิรูปโบสถ์โรมันคาทอลิก เขาถูกไล่ออกจากเมือง Brescia จึงไปอยู่ประเทศฝรั่งเศสและร่วมกับอาจารย์ของเขา คืออ. Peter Abelard เขาเล่าให้อ. Peter ฟังเรื่องการประณามของ Sens ในปี ค.ศ. 1140 เขาอยู่ประเทศฝรั่งเศสไม่กี่เดือน แล้วเขาเจอที่ลี้ภัยในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เมื่อสันตะปาปา Innocent ที่ 2 เสียชีวิตแล้ว อ. Arnold เดินทางไปกรุงโรม

อ. Arnold สอนว่าเมืองทุกแห่งควรอิสระ และไม่ควรมีหัวหน้าบาทหลวงมาเข้ายุ่งกับการปกครองเมืองนั้น โบสถ์โรมันคาทอลิกไม่ควรปกครองเมืองใดๆ และบาทหลวงไม่ควรเข้าส่วนกับการปกครอง

โดยการนำของอ. Arnold ชาวโรมปฏิเสธอำนาจของสันตะปาปาที่จะปกครองเมืองของพวกเขา และบังคับให้สันตะปาปาถอยออกจากเมือง สันตะปาปา Adrian ที่ 4 ซึ่งถูกเนรเทศไปอยู่เมือง Orvieto ตั้งใจที่จะทำลายอ. Arnold สันตะปาปาออกคำสั่งห้าม (interdict) และขอร้องเจ้าเมืองให้อนุญาตเข้าประเทศอิตาลี อีกไม่นานอ. Arnold ถูกไล่ออกจากกรุงโรม อ. Arnold ได้รับการป้องกันจากผู้มีตำแหน่งสูงสักระยะหนึ่ง แต่ในที่สุดอ. Arnold ถูกมอบไว้กับสันตะปาปา และถูกแขวนคอให้ตาย ศพของเขาถูกเผา และขี้เถ้าของเขาถูกโปรยไปทั่วที่แม่น้ำ Tiber เขาเป็นผู้ถูกฆ่าเสีย (martyr) ชั้นสูงของประเทศอิตาลี และเมื่อเขาเสียชีวิตไปแล้วก็จบลงการปฏิรูปโบสถ์โรมันคาทอลิกครั้งแรก (อ. Vedder หน้า 84)

อ. Otto Freising ซึ่งเป็นหัวหน้าบาทหลวงของโรมันคาทอลิกในสมัยนั้นกล่าวว่า “อ. Arnold เข้าใจไม่ถูกเรื่องพิธีศัลต่างๆและเรื่องการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา” ดังนั้นอ. Arnold ถูกประณามที่สภา Lateran โดยสันตะปาปา Innocent ที่ 2 ในปี ค.ศ. 1139 ดร. Corbin บันทึกความเห็นของตนว่า “อ. Arnold พร้อมกับพวก Albigeneses ไม่ยอมรับว่าเด็กๆรอดได้โดยการโปรยน้ำ” (จากหนังสือ History of the Waldenses โดยอ. Combo หน้า 16)

อ. Christian หน้า 67 ว่า “ในปี ค.ศ. 1184 พวกของอ. Arnold ได้เรียกว่าพวก Albigeneses ต่อจากนั้นพวกเขาได้เรียกว่าพวก Waldenses” อ. Dieckoff ชาวเยอรมันที่เขียนเรื่องพวก Waldenses ยืนยันว่า “มีการเชื่อมต่อกันระหว่างพวก Waldenses, ผู้ติดตามอ.เปโตรของเมือง Bruys, อ. Henry ของเมือง Lausanne, และอ. Arnold ของเมือง Brescia ในที่สุดพวกเขานี้ได้ร่วมกันเป็นพวกเดียวกันประมาณปี ค.ศ. 1130 เพราะพวกเขามีความเชื่ออันเดียวกัน” (อ. Dieckoff หน้า 167-168) พวกอาจารย์ที่รู้เรื่องพวกเหล่านี้ก็เห็นด้วยกับความเห็นนี้

ค) พวก Albigeneses

- 1 นักเขียนบางคนเชื่อว่าพวก Albigeneses มาจากพวก Paulicans พวกนักเขียนในเร็ววันนี้ถือว่าพวก Albigeneses อยู่ตามหุบเขาแห่งประเทศฝรั่งเศสตั้งแต่สมัยแรกๆของพวกคริสเตียน
อ. Burry ว่า “พวกเขาอยู่แถวภาคใต้ของประเทศฝรั่งเศส และไม่ได้มาจากพวก Bogamil แต่อยู่ตั้งแต่สมัยโบราณ” (อ. Christian หน้า 60)
- 2 พวก Albigeneses ถูกกล่าวหาว่าเป็นพวก Manichaeen แต่มหาสังฆนายก Usher บอกว่าการกล่าวหาว่าพวก Albigeneses ถือความเชื่อของพวก Manichaeen ไม่เป็นความจริง

หมายเหตุ - พวก Manichaeen เชื่อว่ามีหลักการ 2 อัน หลักการอันหนึ่งคือความดี อีกอันหนึ่งคือความชั่ว และหลักการ 2 อันนี้ทำให้เกิดความสุขและความทุกข์ทุกอย่างในโลกนี้

3 สันตะปาปา Innocent ที่ 3 ตั้งสงครามศาสนาต่อผู้พวกเขา นักประวัติศาสตร์ Hume บอกว่า “คนจากทุกภาคของทวีปยุโรปมาเพื่อช่วยสันตะปาปา Innocent ที่ 3 เหตุที่คนมาช่วยก็เพราะความเชื่อของพวกเขาในเรื่องไสยศาสตร์ และเพราะเขาชอบสงครามและการผจญภัย นายพลของสงครามศาสนานี้ คือ Simon DeMonfort เขาได้รับอำนาจเหนือเขตต่างๆที่พวก Albigeneses อยู่ ชุมนางแห่งเมือง Toulouse ผู้ซึ่งป้องกันหรืออาจเพียงแต่อดทนกับพวก Albigeneses ได้ถูกไล่ออกจากการมีอำนาจเหนือเขตต่างๆที่พวก Albigeneses อยู่ และพวก Albigeneses เองคือพวกที่ไม่เป็นภัยและไร้มลทิน ได้ถูกประหารชีวิตโดยใช้วิธีที่รุนแรงมากและวิธีที่โหดร้าย” (จากหนังสือ History of England โดยอ. Hume ฉบับที่ 2 บทที่ 11)

4 อ. Christian หน้า 63 ว่า “ที่พวก Albigeneses ปฏิเสธการให้ทารกรับพิธีบัพติศมามีหลักฐานอย่างมาก สภาพที่เมือง Tolouse ในปี ค.ศ. 1119 ประณามพวกเขาเพราะเหตุนี้ พวกนักประวัติศาสตร์รับรองว่าพวกเขาปฏิเสธการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา” อ. Chassanion ว่า “ผมรับได้ว่าพวก Albigeneses ส่วนมากต่อต้านการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา แท้จริงเขาไม่ได้นับว่าพิธีบัพติศมาไม่มีประโยชน์ แต่นับว่าไม่จำเป็นให้ทารกรับพิธีนี้” ดร. Comba ว่า พวก Albigeneses ปฏิเสธ “พิธีต่างๆของโบสถ์โรมันคาทอลิก นอกจากพิธีบัพติศมา ซึ่งเขาว่าพิธีนี้สำหรับคนที่เชื่อแล้วเท่านั้น” (จากหนังสือ History of the Waldenses โดยอ. Comba หน้า 17)

ง ประมาณปี ค.ศ. 1100 อ.เปโตรของเมือง Bruys พยายามช่อมแซมศาสนาที่แท้จริงในจังหวัด Languedoc ของประเทศฝรั่งเศส อ.เปโตรถือว่าชาวประเสริฐน่าจะเป็นสิ่งที่เข้าใจง่าย และสำหรับคนที่โต้แย้งกับเขาเขาต้องการให้เขายกข้อพระคัมภีร์พิสูจน์ความเห็นของเขา และไม่ใช่อยกธรรมเนียมพิสูจน์ความเห็นของเขาเป็นลูกศิษย์ของอ. Peter Abelard อ. Dollinger คิดว่าอ.เปโตรได้เรียนหลักคำสอนของเขาจากพวก Cathary และยกเหตุผลหลายข้อพิสูจน์ความคิดของเขา คนอื่นคิดว่าอ.เปโตรสันนิษฐานถึงความเชื่อดั้งเดิมเป็นเวลาหลายร้อยปีที่ประเทศอิตาลีและประเทศฝรั่งเศสภาคใต้ อ. Newman กล่าวว่า “มีหลักฐานพอสมควรว่าพวกคริสเตียนที่มีความเชื่อดั้งเดิมอยู่ในประเทศอิตาลีภาคเหนือ และประเทศฝรั่งเศสภาคใต้” (จากหนังสือ Recent Researches Concerning Medieval Sects โดยอ. Newman หน้า 187)

1 หลักคำสอนของอ.เปโตรของเมือง Bruys - เขาถือว่าคริสตจักรเป็นกายฝ่ายวิญญาณที่ประกอบด้วยคนๆหนึ่งประกอบด้วยคนๆหนึ่ง อ.เปโตรของเมือง Bruys บอกว่า คริสตจักรของพระเจ้าไม่ประกอบด้วยหินต่างๆ แต่เป็นการร่วมกันของคนๆหนึ่งที่รอดแล้ว เขาถือว่า พิธีบัพติศมาสำหรับคนที่รอดแล้วและสามารถเข้าใจความหมายของพิธีนั้น ดังนั้น เขาปฏิเสธการให้ทารกรับพิธีบัพติศมาแล้วยก มธ 28.19 และ มก 16.16 เป็นเหตุ เขาปฏิเสธว่าเด็กที่ยังไม่เข้าใจเรื่องความรอดสามารถรอดได้โดยการรับพิธีบัพติศมา (ตามคำอธิบายของโบสถ์โรมันคาทอลิก) และปฏิเสธว่าความเชื่อของคนๆหนึ่งสามารถช่วยอีกคนหนึ่งรอดได้ เพราะตามความเชื่อของพวกเขา Petrobusians

ทุกคนต้องรับเชื่อเองจึงจะได้รับความรอด ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องถูกลงพระอาชญา

๑

อ. Savonarola

อ. Savonarola เกิดที่เมือง Ferrara ในปีค.ศ. 1452 ในครอบครัวที่มีฐานะดี และบิดามารดาต้องการให้เขาเป็นนายแพทย์ เมื่อเขาอายุ 23 ปี เขากลายเป็นห่วงจิตใจของเขา เขาจึงทอดทิ้งครอบครัวของเขา และเข้าวัดคารอลิกของพวก Dominican ซึ่งอ. Martin Luther ทำเช่นกันในยุคต่อมา เขาระบือหรือรับในการศึกษาพระคัมภีร์ และเขาท่องจำเกือบทั้งเล่ม ลักษณะของเขาเคร่งขรึมและครุ่นคิดมาก เขาอดอาหารและมีการไฝ่ยามบ่อยๆ เขาเป็นผู้ถือสันโดษ และมีลักษณะท่าทางเหมือนผู้พยากรณ์ในสมัยโบราณ เมื่อเขาเริ่มเทศนาก็มีผลน้อย แต่เมื่อเขาเทศนาที่เมือง Brescia เขาเทศนาเหมือนกับว่าได้รับการดลใจใหม่ๆ แล้วจากนั้นเขาเดินทางไปเมือง Florence ในปี ค.ศ. 1490 (อ. Vedder หน้า 87)

การเทศนาอ. Savonarola เกิดผลมากที่เมือง Florence ผลก็คือว่าเขาเข้าโจมตีสันตะปาปา Alexander ที่ 6 สันตะปาปา Alexander ที่ 6 จึงยอมรับการทำทายนั่นแล้วสู้กับอ. Savonarola หวังจะให้

อ. Savonarola ถูกประหารชีวิต

สันตะปาปา Alexander ที่ 6 ตัดอ. Savonarola ออกจากโบสถ์โรมันคารอลิกในเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ. 1497 และต่อมาขู่เชิญว่าจะตัดเมือง Florence ออกจากโบสถ์โรมันคารอลิกถ้าพวกเขาไม่ยอม

อ. Savonarola ไว้กับสันตะปาปา Alexander ที่ 6 แต่เมือง Florence ไม่ยอมมอบอ. Savonarola ไว้จน

อ. Savonarola มีความผิดพลาดข้อหนึ่ง คือนักเทศน์ในพวก Franciscan กล่าวโทษอ. Savonarola ว่าเป็นคนมีความเชื่อผิด และทำทายเป็นอ. Savonarola พิสูจน์ความเชื่อของเขาโดยถูกไฟเผา อ. Savonarola ไม่เห็นด้วยและไม่ยอมทำ แต่ยอมให้ลูกศิษย์คนหนึ่งทำ นี่คือการผิดพลาดของเขา ในที่สุดอ. Savonarola ถูกมอบไว้ และเมื่อถูกการทรมานแล้วได้สารภาพทุกสิ่งที่พวกศัตรูต้องการ เขาถูกประณามที่ไม่ตรงกับกฎหมายและความยุติธรรม เขาถูกแขวนคอตาย จากนั้นศพเขาถูกเผาพร้อมกับลูกศิษย์สองคน เพื่อ "จิตใจของเขาจะถูกแยกออกจากร่างกายของเขาโดยสิ้นเชิง" เขาถูกแขวนคอตายและเผาต่อหน้าหลายคน

อ. Savonarola ทนความตายนี้โดยมีหน้าตาเฉยและความกล้าหาญ คำสุดท้ายของเขาคือ "โอ เมือง Florence เจ้าทำอะไรบ้างในวันนี้เล่า" เมือง Florence นี้จึงอยู่ได้อำนาจของโบสถ์โรมันคารอลิกอีกเกือบ 400 ปี (อ. Vedder หน้า 89)

๒

อ. John Hus

1 อ. John Hus ได้รับการศึกษาที่มหาวิทยาลัยแห่งเมือง Prague และเมื่อได้รับปริญญาโทในปี ค.ศ. 1396 แล้ว เขาเริ่มให้คำบรรยายด้วยมีชื่อเสียงมาก จนในปี ค.ศ. 1401 เขาได้รับตำแหน่งเป็นหัวหน้าคณะปรัชญา และในปี ค.ศ. 1403 เขาได้รับตำแหน่งเป็นอาจารย์ใหญ่ของมหาวิทยาลัย

- 2 ในกลางศตวรรษที่ 14 มีอาจารย์คนหนึ่งที่มีมหาวิทยาลัย Oxford ได้ชื่อเสียงเพราะเขาสอนด้วยความกล้าหาญและเพราะเขาสอนสิ่งใหม่ๆ อ. John Wycliffe เป็นคนที่แยกออกจากศาสนาโรมันคาทอลิก คือเขาได้แยกออกจากศาสนาโรมันคาทอลิกเหมือนพวกโปรเตสแตนต์ ก่อนมีนิกายโปรเตสแตนต์
- คำสอนต่างๆของอ. Wycliffe
- ก คำสอนในพระคัมภีร์มีอำนาจเหนือคำสอนหรือธรรมเนียมของมนุษย์
 - ข พระคัมภีร์ไม่ได้สอนให้ถือพิธีรดน้ำมนตร์ (confirmation) หรือถือการทาน้ำมันที่จมูกของคนที่กำลังจะเสียชีวิต (extreme unction หรือ last rites)
 - ค พวกบาทหลวงไม่ควรเข้ายุ่งกับธุระแห่งบ้านเมือง
 - ง พวกสงฆ์ที่ขอลานและพวกสงฆ์ทุกคน การใช้รูปภาพและรูปเคารพในโบสถ์ การประกาศให้คนเป็นนักบุญ (Saint) การเดินขุดงค์ การสวดภาวนากับบาทหลวง และการห้ามบาทหลวงแต่งงาน ทั้งหมดนี้เป็นคำสอนที่ผิด
- 3 พวกลูกศิษย์ของอ. Wycliffe ที่เรียกว่าพวก Lollards ถูกข่มเหงอย่างรุนแรง แต่ไม่ได้ถูกทำลายสิ้น และคำสอนของอ. Wycliffe ช่วยคนอังกฤษเตรียมตัวสำหรับสมัยการเปลี่ยนสภาพเสียใหม่ คือ Reformation
- 4 อ. Hus รับคำสอนเกือบทั้งหมดของอ. Wycliffe และอาจเรียกเขาว่าเป็นลูกศิษย์และผู้ติดตามอ. Wycliffe
- 5 อ. Wycliffe เป็นนักปราชญ์ อาจารย์และนักคิด แล้วอ. Hus เป็นนักปราชญ์ อาจารย์และอัครสาวก
- 6 ในปี ค.ศ. 1409 สันตะปาปาห้ามใช้ข้อความทุกข้อที่อ. Wycliffe เขียน จึงเกิดการโต้เถียงระหว่างอ. Hus กับสันตะปาปา แล้วสันตะปาปาเผาหนังสือทุกเล่มของอ. Wycliffe ที่สันตะปาปาค้นหาได้ ถึงกระนั้นอ. Hus เทศนาต่อไปด้วยความกล้าหาญเพิ่มขึ้น
- 7 ในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1411 สันตะปาปาตัดอ. Hus ออกจากศาสนาโรมันคาทอลิก และสันตะปาปาสั่งเมือง Prague ให้ตัดอ. Hus ออกเช่นกัน แต่ทั้งเมือง Prague และมหาวิทยาลัยแห่งเมือง Prague อยู่ฝ่ายอ. Hus มากจนเขาไม่สนใจคำสั่งของสันตะปาปาในเรื่องนี้
- 8 สภาแห่งเมือง Constance ได้รับอำนาจที่จะตัดสินในเรื่องนี้ และอ. Hus ตกลงที่จะมอบตัวเอง และคำสอนของเขาไว้กับการตัดสินของสภานั้น สภานั้นประชุมในเดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 1414 สภานั้นตัดสินสันตะปาปา John ที่ 23 ออกจากตำแหน่งสันตะปาปา เพราะเขาเป็นคนพาลคนชั่วที่สุดที่เคยรับตำแหน่งสันตะปาปา และคณะกรรมการหลายคณะพิจารณาเรื่องการแก้ไขธรรมนูญของโบสถ์โรมันคาทอลิกให้ดีขึ้น และได้เปลี่ยนแปลงการบังคับเอาเงินจากสมาชิก และได้เลิกซื้อและขายตำแหน่งทางศาสนา
- 9 อนาคตของโบสถ์โรมันคาทอลิกขึ้นกับข้อนี้ คือพวกเขาทำการเปลี่ยนสภาพเสียใหม่ก่อน หรือพวกเขาเลือกสันตะปาปาคนใหม่ก่อน ข้อผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่คือ พวกเขาเลือกสันตะปาปาคนใหม่ก่อน

- และเมื่อสันตะปาปา Martin ที่ 5 รับตำแหน่งแล้ว เขาไม่ให้มีการเปลี่ยนสภาพเสียใหม่เลย ไม่ว่าจะ
เป็นในเรื่องการบังคับเอาเงินจากสมาชิก หรือการเลิกซื้อและขายตำแหน่งทางศาสนาก็ตาม
- 10 ในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1415 อ. Hus ขึ้นสานครั้งแรก และได้ขึ้นสานอีกสองครั้ง ทุกครั้งอ. Hus
ป้องกันคำสอนของเขาว่าตรงกับพระคัมภีร์
- 11 หลังจากนั้นอ. Hus ถูกไล่ออกจากตำแหน่งบาทหลวง และโบสถ์โรมันคาทอลิกได้มอบเขาไว้กับ
รัฐบาลให้ประหารชีวิต
- 12 อ. Hus ถูกเผาให้ตาย และเมื่อศพถูกเผาแล้ว โบสถ์โรมันคาทอลิกเอาซีเถ้าไปโยนในแม่น้ำ Rhine
เพื่อไม่ให้แผ่นดินสกปรกกับตัวเขาอีกต่อไป
- 13 พวก Hussites ซึ่งเป็นพวกลูกศิษย์ของอ. Hus ติดตามคำสอนของเขาต่อไป พวกนี้มีชื่ออีกว่า
Bohemian Brethren และต่อมามีชื่ออีกว่า Moravians ในช่วงแรกๆของการเปลี่ยนสภาพเสียใหม่
ของพวก Lutheran พวกนี้มีโบสถ์ท้องถิ่นประมาณ 400 แห่งและมีสมาชิกถึง 200,000 คน แต่
เพราะเหตุพวกเขาถูกข่มเหงมาก พวกเขาเกือบหายไปหมด แต่มีพวกที่ยังเหลืออยู่ คือ “เมล็ดที่
ซ่อนไว้” และมีพวกอาจารย์จากพวก Waldenses ที่ยังอยู่ต่อเนืองอย่างลับๆ

ข อ. Henry แห่งเมือง Lausanne ปี ค.ศ. 1116-1148

- 1 อ. Henry แห่งเมือง Lausanne เป็นลูกศิษย์ของอ.เปโตรของ Bruys การเปลี่ยนสภาพเสียใหม่
ของอ. Henry เกิดผลมากจึงมีลูกศิษย์มากมายที่เรียกว่า พวก Henricians อ. Henry เป็นคนมี
ความใจกล้า มีเสียงดัง คำพูดของเขารุนแรง และมีอำนาจมากในการใช้พระคัมภีร์ (อ. Christian
หน้า 66)
- 2 อ. Henry เดินทางจากประเทศสวิตเซอร์แลนด์ไปยังเมือง Mans และเมืองอื่นๆของประเทศ
ฝรั่งเศส เขาเกิดผลมากจนกระทั่งสมาชิกทุกคนของโบสถ์โรมันคาทอลิกบางแห่งละทิ้งโบสถ์ของ
ตนและตามเขาไป ในปี ค.ศ. 1148 เมื่ออ. Henry เข้าเมือง Toulouse แล้ว สันตะปาปา Eugene
ที่ 3 ส่งอ. Bernard แห่งเมือง Clarivoux ให้เทศนาต่อต้านอ. Henry อ. Bernard เป็นคนต่อต้าน
การสอนที่ผิด
- 3 อ. Bernard อธิบายถึงผลของการเทศนาของอ. Henry ว่า โบสถ์โรมันคาทอลิกหลายแห่งไร้คนอยู่
ทางแห่งความรอดสำหรับพวกเด็กปิดแล้ว เพราะพวกเขาจับพระคุณแห่งพิธีบัพติศมาไม่ได้ จึงไม่
มีโอกาสไปสวรรค์ ถึงกระนั้นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดกำลังเรียกเขาอยู่โดยตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆ
เข้ามาหาเรา”
- 4 ในที่สุดอ. Henry ต้องหนีไปเพื่อเอาชีวิตรอด แต่อีกไม่นานเขาถูกจับ ถูกนำมา ต่อหน้าสภาแห่ง
เมือง Rheims และถูกขังไว้ในเรือนจำในปี ค.ศ. 1148 เขาเสียชีวิตในเรือนจำนั้น
- 5 ทั้งอ. Henry กับอ.เปโตรของ Bruys ปฏิเสธการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา อ. Georgeus
Casseander โดยการเรียกร้องของขุนนางแห่งเมือง Clos ได้เขียนต่อต้านพวกอานาแบปติสต์
เรื่องอ.เปโตรของ Bruys และอ. Henry แห่งเมือง Lausanne ว่า “เขาทั้งสองดำหนิการให้ทารก
รับพิธีบัพติศมา และยืนยันว่าพิธีบัพติศมาสมควรเฉพาะสำหรับผู้ใหญ่ เรื่องนี้เขาทั้งสองสอน

และปฏิบัติตาม” (จากหนังสือ De Baptismo Infantum โดยอ. Casseander พิมพ์ที่เมือง Cologne ในปี ค.ศ. 1545)

ซ

พวก Waldenses

1 ประวัติศาสตร์ของพวกเขา

ก สำหรับเวลา 17 ปี อ. Rainerio Sacchoni เป็นนักเทศน์ที่คล่องแคล่วที่สุดของพวกเขา Cathary หรือพวก Waldenses แห่งเมือง Lombardy ต่อมาเขารวมเข้ากับ Dominican Order และกลายเป็นปรปักษ์ของพวก Waldenses สันตะปาปาตั้งเขาให้เป็นผู้ไต่สวน แห่งเมือง Lombardy เรื่องต่อไปนี้เกี่ยวกับพวกผู้ไต่สวนในเขตการปกครองของหัวหน้า บาทหลวงแห่งเมือง Passau ประมาณปี ค.ศ. 1260 “สำหรับนิกายต่างๆ นิกายที่ อันตรายที่สุดต่อโบสถ์โรมันคาทอลิกคือพวก Lyonists แห่งเมือง Lyons ประเทศ ฝรั่งเศส (คือพวก Waldenses) พวกเขาอันตรายเพราะเหตุต่อไปนี้ คือ 1) เป็นพวกที่เก่า แก่ที่สุด บางคนว่าอยู่ตั้งแต่สมัยของสันตะปาปา Sylvester ในปี ค.ศ. 325 คนอื่นว่าอยู่ ตั้งแต่สมัยของพวกอัครสาวก 2) พวกนี้แพร่หลายมาก คืออยู่ในเกือบทุกประเทศ 3) พวกอื่นทำให้คนฟังหวาดเสียว แต่พวก Lyonists ดูเหมือนว่าเคร่งครัดในความเชื่อของเขา การประพฤติของเขาไม่มีที่ติได้ และความเชื่อและหลักคำสอนของเขาถูกต้อง ข้อผิดพลาดข้อเดียวของพวกเขาคือเขาดูหมิ่นโบสถ์โรมันคาทอลิกและพวกบาทหลวง ซึ่งทำให้ คนธรรมดาอยากตามพวก Lyonists” (จากหนังสือ Contra Waldenses โดยอ. Gretscher ฉบับที่ 4)

ข พวก Waldenses เองเชื่อว่าพวกเขาเกิดตั้งแต่โบราณจากพวกอัครสาวก อ.ดาวิดแห่ง เมือง Augsburg ว่า “พวกเขาว่าเขาเป็นผู้สืบมาจากพวกอัครสาวก และว่าพวกเขามี อำนาจของพวกอัครสาวก และถือลูกกุญแจที่จะผูกมิตรและที่จะปลดปล่อย”

ค และมีคำกล่าวของพวก Waldenses เอง ในเอกสารของพวก Waldenses ซึ่งบางคนว่า ได้เขียนไว้ในปี ค.ศ. 1100 และเขามีสำเนาที่เขียนไว้ในปี ค.ศ. 1404 พวกเขาออกความเห็น ว่าพวกเขาเริ่มต้นเมื่อไร เอกสารนี้เรียกว่า “บทเรียนสูงศักดิ์ คือ The Noble Lessons” และกล่าววว่า “ในพระคัมภีร์เดิมเราไม่เคยเห็นว่า ความสว่างแห่งความจริง และความบริสุทธิ์สิ้นสุดลงในเวลาหนึ่งเวลาใด ตลอดเวลาที่มีประเพณีทางแห่งความ ชอบธรรมโดยความซื่อสัตย์ บางครั้งจำนวนคนเหล่านี้ลดลงถึงน้อยคน แต่ไม่เคยหมดไป เลย เรื่องความเชื่อของคริสเตียนก็เช่นกัน ตั้งแต่สมัยของพระเยซูคริสต์จนถึงสมัยนี้ และต่อไปจนถึงวันสุดท้าย ความเชื่อนั้นจะคงอยู่ เพราะความเชื่อในพระเยซูคริสต์เริ่มต้นก็ เพื่อให้คงอยู่ถึงวันสุดท้าย ความเชื่อนั้นรักษาศีลธรรมแห่งความเชื่อที่บริสุทธิ์ไว้ และ ตามประวัติศาสตร์โบราณ หัวหน้าของพวกเขาอยู่อย่างขัดสนและถ่อมตัวเป็นระยะ เวลา 3 ศตวรรษ จนถึงสมัยของจักรพรรดิ Constantine จักรพรรดิคนนั้นซึ่งเป็นคน ใจดีเรื่อย ในสมัยของเขามีคนในโบสถ์ชื่อ Sylvester ซึ่งเป็นชาวโรมัน จักรพรรดิ

Constantine ไปหาอ. Sylvester ได้รับพิธีบัพติศมาจากอ. Sylvester และได้หายจากโรคเรื้อน เมื่อจักรพรรดิหายจากโรคอันน่ารังเกียจนั้นแล้ว คือหายในพระนามของพระเยซูคริสต์ จักรพรรดิคิดว่าจะให้เกียรติแก่อ. Sylvester โดยมอบตำแหน่งจักรพรรดิให้ อ. Sylvester ยอมรับ แต่ภรรยาของเขาไม่ยอม แล้วแยกออกจากสามี และอยู่อย่างขัดสนต่อไป จากนั้นจักรพรรดิ Constantine ย้ายไปอยู่ใกล้ทะเลพร้อมกับชาวโรมันกลุ่มหนึ่ง และได้ตั้งเมืองแห่งหนึ่งชื่อ Constantinople ขึ้น จากเวลานั้นอำนาจปกครองของโบสถ์โรมันคาทอลิกตั้งขึ้น และความชั่วได้ทวีคูณบนแผ่นดินโลก เราไม่เชื่อว่าคริสตจักรของพระเจ้าทั้งสิ้นแยกไปจากความจริง แต่ส่วนหนึ่งได้แยกไปจากความจริงนั้น คือส่วนใหญ่ได้ถูกนำไปสู่ความชั่ว ในเมื่อส่วนน้อยยังคงยังยึดสัตย์ต่อความจริง ดังนั้นความศักดิ์สิทธิ์ของโบสถ์โรมันคาทอลิกมีน้อยลงเรื่อยๆ หลังจากสมัยของจักรพรรดิ Constantine อีก 8 ศตวรรษ มีชายคนหนึ่งชื่อ เปโตร เป็นชาวบ้าน Vaud ขึ้นมา”

- ง ดังนั้นแหละคือคำเล่าลือและความเห็นของพวกเขา Waldenses ในเรื่องการกำเนิดของพวกเขา ในสมัยยุคกลางของประวัติศาสตร์ยุโรป (Middle Ages) พวกเขา Waldenses เชื่อว่าพวกเขาอยู่ตั้งแต่สมัยของพวกอัครสาวก และโบสถ์โรมันคาทอลิกเชื่อว่าพวกเขาอยู่ตั้งแต่สมัยของพวกอัครสาวกเช่นกัน (จากหนังสือ History of France โดยอ. Michaellet ฉบับที่ 2 หน้า 402 จัดพิมพ์ที่เมือง Paris ในปี ค.ศ. 1833)
- จ ดูเหมือนว่าพวก Henricians และพวก Petrobrusians เข้ากับพวก Waldenses เพราะชื่อของสองพวกนี้ไม่อยู่ในประวัติศาสตร์นาน (อ. Vedder หน้า 118)
- ฉ ประวัติศาสตร์ของการเริ่มต้นของพวกเขา Waldenses อยู่ในหนังสือของอ. Vedder หน้า 119 ถึงหน้า 122
- ช ถึงแม้ว่าพวก Waldenses ได้มีการแตกแยกกันและได้ถูกนับว่ามีคำสอนผิด พวกเขายังทวีคูณอยู่ คำสอนของพวกเขา Petrobrusians ไม่ต่างกับคำสอนของอ. Waldo ในประวัติศาสตร์แรกๆของพวกเขา Waldenses เขาดูเหมือนว่าเป็นพวก Petrobrusians เพียงแต่มีอีกชื่อหนึ่ง ถึงแม้ว่าอ. Waldo ไม่เป็นหนึ่งอ.เปโตรแห่งเมือง Bruys ในเรื่องหนึ่งเรื่องใด และอ. Waldo ได้พบความจริงโดยเป็นอิสระอยู่ต่างหาก อ. Waldo ได้เป็นทายาทฝ่ายจิตวิญญาณของอ.เปโตรแห่งเมือง Bruys และหลักคำสอนของเขาทั้งสองไม่ต่างกันเท่าไร

2 คำสอนของพวกเขา Waldenses

- ก หลักแห่งความเชื่อ (Confession of Faith) ของพวกเขา Waldenses แสดงว่าพวกเขาไม่ให้อาหารกับพิธีบัพติศมา มีหลักแห่งความเชื่อของพวกเขาที่ตีพิมพ์โดย Perrin ที่เมือง Geneva ในปี ค.ศ. 1619 แต่ Sir Samuel Moreland บอกว่าตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1120 เอกสารนั้นเองสรุปย่อ ในฉบับที่ 12 มีอยู่ว่า “พวกเราถือว่ามีสิ่งต่างๆเป็นเครื่องหมาย

ของสิ่งบริสุทธิ์ และเป็นเครื่องหมายที่มองเห็นได้ของพระพรที่มองไม่เห็น พวกเราถือ
ว่าเป็นสิ่งที่เหมาะสมและจำเป็นว่า คนที่เชื่อแล้วต้องใช้เครื่องหมายหรือรูปแบบที่มอง
เห็นได้เมื่อทำได้ อย่างไรก็ตามพวกเราถือว่าคนที่เชื่อแล้วรอดได้เหมือนกันโดย
ปราศจากเครื่องหมายเหล่านี้เมื่อเขาไม่มีสถานที่หรือโอกาสทำได้” (จากหนังสือ History
des Vaudois โดยอ. Pierre หน้า 53)

ข เรื่องพระคัมภีร์ -- พวกศัตรูของพวก Waldenses ฟ้องว่าพวกเขามีความเชื่อผิดต่อไปนี้
“พวกเขาอ้างว่าหลักคำสอนของพระคริสต์และของพวกอัครสาวก โดยปราศจากคำ
บัญชาของโบสถ์โรมันคาทอลิก พอเพียงสำหรับความรอด พวกเขาท่องจำพระคัมภีร์
ใหม่ทั้งหมดและพระคัมภีร์เดิมจำนวนมากในภาษาของคนทั่วไป พวกเขาต่อต้านการ
ตีความหมายของพระคัมภีร์อย่างลึกซึ้ง พวก Waldenses ยอมรับพระคัมภีร์ทั้งหมดว่า
มาจากพระเจ้า”

ค เรื่องพิธีบัพติศมา -- พวกศัตรูของพวก Waldenses ฟ้องว่าพวกเขามีความเชื่อผิดต่อไป
นี้ “พวก Waldenses สอนว่าคนรับพิธีบัพติศมาเป็นครั้งแรกเมื่อคนนั้นเข้าสู่คำสอนผิด
ของพวกเขา แต่บางคนว่าพิธีบัพติศมาไม่เป็นประโยชน์อะไรสำหรับเด็กเล็กๆ เพราะเด็ก
เล็กๆยังรับเชื่อไม่ได้” “คำสอนผิดของเขาว่า พิธีบัพติศมาไม่สามารถนำเด็กเล็กๆไปสู่
ความรอดได้เพราะเด็กเล็กๆไม่สามารถเชื่อได้ เพราะได้บอกว่าในหนังสือมาระโกว่า
‘แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องถูกลงพระอาชญา’ (มก 16.16)” “เรื่องพิธีบัพติศมา พวกเขาว่า
หนังสือสรุปคำสอน (Catechism) ไม่มีค่าอันใด พวกเขาว่าการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา
ไม่มีค่าเลย และพวกเขาว่า พ่ออุปถัมภ์กับแม่อุปถัมภ์ไม่รู้เรื่องเมื่อตอบบาทหลวง พวก
เขาไม่ถือการมีพ่ออุปถัมภ์กับแม่อุปถัมภ์เลย”

ง เรื่องคริสตจักร -- พวกศัตรูของพวก Waldenses ฟ้องว่าพวกเขามีความเชื่อผิดต่อไปนี้
“พวกเขาว่าโบสถ์โรมันคาทอลิกไม่ใช่คริสตจักรของพระเยซูคริสต์ แต่เป็นโบสถ์ของ
คนชั่ว และว่าคริสตจักรที่แท้จริงถึงสิ้นสุดในสมัยของสันตะปาปา Sylvester ในเมื่อ
ยาพิษของสิ่งต่างๆที่เป็นทางโลกเข้าภายในคริสตจักร พวกเขาซึ่งประเพณีของโบสถ์
โรมันคาทอลิกที่ไม่สอนไว้ในข่าวประเสริฐ 4 เล่ม เช่นงานเลี้ยงของเทียน งานเลี้ยงของ
ต้นปาล์ม การคืนดีกันของพวกสำนักผิด การบูชาทางเซน และงานเลี้ยงของวันอีสเตอร์
และพวกเขาซึ่งงานเลี้ยงของพวกนักบุญ เพราะมีนักบุญมากมาย พวกเขาว่าโบสถ์โรมัน
คาทอลิกเป็นหญิงแพศยาแห่งกรุงบาบิโลน และทุกคนที่เชื่อฟังโบสถ์โรมันคาทอลิกนั้น
จะถูกตำหนิ พวกเขาว่าคริสตจักรของพวกเขาเป็นคริสตจักรแท้คริสตจักรเดียว และพวก
เขาเป็นพวกสาวกของพระคริสต์พวกเขาเดียว และว่าพวกเขาเป็นผู้สืบมาจากพวก
อัครสาวกและมีอำนาจอย่างพวกอัครสาวก”

จ เรื่องไฟชำระ (Purgatory) – “พวกเขาว่าไม่มีไฟชำระ แต่ทุกคนเมื่อเสียชีวิตไปแล้ว

ก็ขึ้นอยู่กับสวรรค์หรือตกนรกทันที เขาว่าการอธิษฐานเมื่อคนตายที่ทำโบสถ์โรมัน
คาทอลิกไม่มีประโยชน์อันใด เพราะคนในสวรรค์ไม่ต้องการคำอธิษฐานนั้น และคนใน
นรกไม่ได้รับความช่วยเหลือใดๆ”

๑ เรื่องพิธีมิสซา (Mass) – “พวกเขาไม่เชื่อว่าขนมปังกับเหล้าองุ่นกลายเป็นพระกาย
และพระโลหิตของพระเยซูจริง เพียงแต่เชื่อว่าเป็นขนมปังที่ได้รับพระพร และเปรียบ
เทียบกับพระกายของพระคริสต์ เช่น ‘ศิลา นั่นคือพระคริสต์’ (1 คร 10.4) และข้ออื่นๆ”

3 อ. Vedder กล่าวไว้ในหน้า 126 ว่า “ตามหลักฐานต่างๆเราเห็นได้อย่างชัดว่า พวกแรกๆที่ตาม
อ. Waldo ได้สอนและประพฤติให้เฉพาะคนที่รับเชื่อแล้วเท่านั้นรับพิธีบัพติศมาได้” ดร. Keller
บอกเราว่า “ส่วนมากพวกเขาเคยให้ลูกๆรับพิธีบัพติศมาจากบาทหลวงของโบสถ์โรมันคาทอลิก
แต่เมื่อทำแล้วก็นับว่าพิธีนั้นไม่มีประโยชน์ใดๆ”

4 เพราะเหตุพวกเขาที่มีความเชื่อดังกล่าวก็นับว่าพวกเขาเป็นบรรพบุรุษของพวกอานาแบปติสต์
ซึ่งแผ่ออกไปทั่วทวีปยุโรปในสมัยแรกๆของสมัยการเปลี่ยนสภาพเสียใหม่ คือ Reformation
5 การข่มเหงพวกเขา

ก ประวัติศาสตร์ของพวก Waldenses เป็นเรื่องของการถูกข่มเหงอย่างสาหัสและต่อเนื่อง

อ. Waldo เองเสียชีวิตประมาณปี ค.ศ. 1217 แต่ถ้าเขาอยู่ถึงปีนั้น เขาจะต้องเห็นลูก
ศิษย์หลายคนถูกข่มเหง ในปี ค.ศ. 1183 ที่สภาแห่ง Verone สันตะปาปา Lucian ที่ 3
ออกคำสั่งถาวรให้สาปแช่งพวกนอกรีตต่างๆ รวมทั้ง “พวกผู้ชายคนจนแห่งเมือง Lyons”

ข ที่สภา Lateran ที่ 4 ในปี ค.ศ. 1214 พวก Waldenses ถูกดำเนินเพื่อไม่ให้พวกเขาและ
พวกอื่นแผ่ออกไปอีก และที่การประชุมแห่ง Toulouse (ปี ค.ศ. 1229) ก็ห้ามคนธรรมดา
อ่านพระคัมภีร์ที่แปลเป็นภาษาพื้นเมือง และที่การประชุมแห่ง Tarracons (ปี ค.ศ.
1234) ได้ห้ามพวกบาทหลวงอ่านพระคัมภีร์ที่แปลเป็นภาษาพื้นเมืองเช่นกัน

ค หนังสือ เส้นทางเลือด โดยอ. J M Carroll หน้า 27 ว่า “ข้าพเจ้าขอตั้งความสนใจของ
คุณมายังคนเหล่านี้ ที่ตกอยู่ใต้เงื้อมมือของการข่มเหงอย่างรุนแรงนั้น ถ้าคน 50 ล้าน
คนได้ตายไปเพราะถูกข่มเหงในช่วงระหว่าง 1,200 ปีของยุคที่เราเรียกกันว่า “ยุคมืด”
ตามที่ประวัติศาสตร์ได้สอนไว้ นั่น ถ้าเป็นเช่นนั้นพวกเขาก็ตายเร็วกว่าอัตราการตาย
เฉลี่ย 4 ล้านคนต่อทุกๆ 100 ปี นี่ดูเหมือนว่าเกือบจะอยู่เหนือขีดการรับรู้ของมนุษย์
เลยทีเดียว ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วว่า เงื้อมมือที่ไรเมตตาและเปราะเปื้อนไปด้วยเลือดของ
ผู้ที่ยอมพลีชีพนี้ได้ข่มเหงเช่นฆ่าพวกพอลิเชียนส์, พวกอาร์โนลดิสต์, พวกเฮนริเชียนส์,
พวกเปโตรบรัสเชียนส์, พวกอัลบิเจนส์, พวกวอลเดนส์, และพวกอานาแบปติสต์ ซึ่งแน่ที่
เดียวว่า จะต้องข่มเหงบางพวกมากกว่าพวกอื่นๆ แต่เราจะขอผ่านเรื่องที่น่ากลัวนี้ไป
อย่างรวดเร็ว”

ง ข้อบันทึกของอ. McSorley ซึ่งเป็นนักประวัติศาสตร์ของโบสถ์โรมันคาทอลิก ในหนังสือ

พวก Waldenses หน้า 358 ว่า “ในปี ค.ศ. 1176 นาย Peter Waldo พ่อค้าที่มั่งมีคนหนึ่งแห่งเมือง Lyons ได้แจกทรัพย์สินสมบัติของเขาและรวบรวมพวกลูกศิษย์ให้เป็นกลุ่มหนึ่ง พวกเขาอาศัยอยู่โดยได้รับการกุศล พวกเขามีชื่อว่าพวก Waldenses และอีกชื่อหนึ่งว่า “พวกผู้ชายคนจนแห่งเมือง Lyons” หลายคนในพวกนี้ที่ดำเนินชีวิตอย่างเข้มงวด และมีชื่อเสียงว่าเป็นคนบริสุทธิ์ ได้สนับสนุนให้ละทิ้งทรัพย์สินสมบัติต่างๆ และได้ตีเตียนพวกอาจารย์ที่มั่งมี พวกเขาว่าการละทิ้งความบาปส่วนตัวมีผลมากกว่าการถือพิธีใดๆ และพวกเขาคัดค้านการเข้าสงคราม ในปี ค.ศ. 1179 หัวหน้านาบาทหลวงแห่งเมือง Lyons และสภา Lateran ห้ามพวกเขาเทศนาตามสาธารณชน แต่พวกเขาไม่ฟัง และในปี ค.ศ. 1184 สันตะปาปา Lucius ที่ 3 ตัดพวกเขาออกนอกศาสนา อีกไม่นานคำสอนของพวก Waldenses เหมือนกับคำสอนของพวกโปรเตสแตนต์แบบ Puritan คือปฏิเสธอำนาจของโบสถ์โรมันคาทอลิก และสอนว่าคนชอบธรรมทุกคนมีสิทธิอภิเษก โทษ ทำให้ศักดิ์สิทธิ์ และเทศนาข่าวประเสริฐโดยปราศจากการวางมือตามพิธี คำสอนของพวกเขาแผ่ออกไปยังหลายแห่ง เช่นจังหวัด Languedoc ที่นั่นหลายคนสับสนเรื่องพวกเขาและคิดว่าเป็นพวก Albinegses และได้แผ่ออกไปยังประเทศอิตาลี ที่นั่นมีพวกหนึ่งที่เมือง Piedmont ที่เรียกว่าพวก Waldenses เช่นกัน”

๑

ข้ออ้างอีกข้อหนึ่งของอ. McSorley หน้า 360 ว่า “ภายหลังโดยเฉพาะเมื่อคำสอนนอกรีตกลับมามีอำนาจต่อต้านคำสอนของโบสถ์โรมันคาทอลิก พวกบาทหลวงตั้งใจลงโทษพวกนอกรีตอย่างรุนแรง ในปี ค.ศ. 1179 ในสภา Lateran สันตะปาปา Alexander ที่ 3 กระตุ้นให้รัฐบาลปราบปรามพวกนอกรีตในภาคใต้ของประเทศฝรั่งเศส โดยเอาพวกเขาซึ่งคุกและยึดทรัพย์สินของพวกเขาถ้าจำเป็น ในปี ค.ศ. 1183 ในเมือง Flanders ขุนนาง Phillip และหัวหน้าบาทหลวง William แห่งเมือง Rheims ได้เผาพวกนอกรีตทั้งเป็น และยึดทรัพย์สินของพวกเขาแล้วแบ่งกันระหว่างท่านทั้งสอง ในปี ค.ศ. 1185 สันตะปาปา Lucius ที่ 3 ตกลงกันว่า เมื่อคนนอกรีตถูกตัดสิ้นแล้ว ให้ตัดออกนอกศาสนา แล้วมอบเขาไว้กับรัฐบาลเพื่อรับโทษที่เหมาะสม คือให้ถูกเนรเทศและยึดทรัพย์สินของเขา ที่สภาแห่ง Verona สันตะปาปา Lucius ที่ 3 สั่งพวกบาทหลวงให้ค้นหาพวกนอกรีตและมอบพวกเขาไว้กับรัฐบาล ในปี ค.ศ. 1192 บาทหลวงแห่งเมือง Toulouse สั่งให้จับพวก Waldenses ให้ล่ามโซ่ไว้แล้วมอบไว้กับศาลของโบสถ์โรมันคาทอลิก ในปี ค.ศ. 1193 Alphonso แห่งเมือง Argonne ลงโทษพวกนอกรีตอย่างรุนแรง และอีก 4 ปีต่อมา Pedor ที่ 3 สั่งให้ประหารชีวิตของพวกเขาโดยการเผา อย่างไรก็ตามยังมีหลายคนในโบสถ์โรมันคาทอลิกที่ต่อต้านการลงโทษพวกนอกรีตอย่างรุนแรงแบบนี้”

หมายเหตุ - ดูเหมือนว่าจิตวิญญ์ผิดและชอบของอ. McSorley ได้รับการเข้าใจเมื่อ

เห็นการกระทำที่หนักเกินไปของโบสถ์โรมันคาทอลิกต่อพวกนอกรีต พวกนอกรีตนั้นคือพี่น้องของเราที่เชื่อพระวจนะของพระเจ้าและมีชีวิตเพื่อพระเยซูคริสต์ และยอมพลีชีพเพื่อพระองค์ด้วย

๑ ข้อบันทึกของอ. Vedder หน้า 98 ก็น่าสังเกตคือ “เมื่อโบสถ์โรมันคาทอลิกสอนว่าต้องรอดโดยการถือพิธีต่างๆ โบสถ์นั้นจึงต้องข่มเหงคนที่มีความเชื่อ นอกรีต เพราะถ้าความรอดมาโดยทางโบสถ์โรมันคาทอลิกและพิธีต่างๆนั้น ถ้าคนสอนนอกรีตในเรื่องนี้ คนนั้นกำลังฆ่าวิญญาณจิต ดังนั้นต้องลงโทษคนที่ฆ่าวิญญาณจิตของคนอื่น จึงเป็นหน้าที่ของโบสถ์โรมันคาทอลิกที่จะทำลายคนนอกรีตทุกคน เพื่อให้มีสันติภาพในโลกนี้ มีแต่โบสถ์โรมันคาทอลิกเท่านั้นที่ตั้งจิตตั้งใจข่มเหงคนนอกรีต เพราะโบสถ์นั้นมั่นคงในความเชื่อของตน โบสถ์โรมันคาทอลิกเข้าใจว่าเมื่อเริ่มต้นข่มเหงคนนอกรีต ก็ต้องทำให้สำเร็จ ไม่ว่าจะเลือดหรือน้ำตาไหล ไม่ว่าจะคนถูกทรมานหรือตาย ถ้าใครเห็นด้วยกับคำสอนของโบสถ์โรมันคาทอลิก เขาจะต้องเห็นด้วยกับการไต่สวนคนนอกรีต เพราะมีวิธีรอดวิธีเดียว นั่นคือโดยทางโบสถ์โรมันคาทอลิกและพิธีต่างๆ”

หมายเหตุ - คำกล่าวของอ. Vedder เป็นความจริงในสมัยนั้น ทั้งในสมัยนี้ด้วย ความเชื่อของโบสถ์โรมันคาทอลิกทำให้โบสถ์นั้นต้องทำลายใครๆที่มีความเชื่อแตกต่างกัน พวกแบปติสต์เชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า และเชื่อว่าเรารอดได้โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนกางเขนก็เพียงพอสำหรับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ถ้าเรายอมรับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็เป็นผู้ที่ตายแทนเราและความบาปของเรา และรับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา แน่ นอนเราจะเป็นบุตรของพระเจ้าพระบิดาโดยทางพระบุตรของพระองค์ คำสอนเช่นนี้โบสถ์โรมันคาทอลิกนับว่าเป็นคำสอนนอกรีต คือเป็นคำสอนที่ทำให้คนตกนรก โบสถ์โรมันคาทอลิกจึงถือว่ามีสิทธิและหน้าที่ที่จะทำลายคนที่สอนแบบนี้ แม้แต่พระคัมภีร์สอนว่า “...แท้จริงวันหนึ่ง คนใดที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า” ยน 16.2

7 พวกอานาแบปติสต์ (Anabaptist) ที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์

ก แหล่งกำเนิดของพวกเขา

1 อ. Conrad Grebel -- อ. Grebel เป็นน้องเขยของนายกเทศมนตรีแห่งเมือง St. Gall และ อ. Vadian บอกว่า “พวกเขาได้รับคำสอนเรื่องพิธีบัพติศมาจากคำแนะนำของคนอื่น” อ. Füsslin มีความเห็นว่า “พวกนี้อยู่ก่อนคนในสมัยการเปลี่ยนแปลงสภาพเสียใหม่ ที่เมือง Zurich พวกนี้มีความเชื่อหลายข้อ พวกอานาแบปติสต์เกิดจากพวกนี้ พวกนี้สอนอ. Grebel อ. Grebel ไม่ได้ค้นพบคำสอนเอง แต่ได้เรียนรู้จากคนอื่น” (อ. Vedder หน้า 129)

- 2 อ. Vedder ได้อ้างจาก ดร. Heberle ว่า “คนทั่วไปทราบว่าการหลักเหล่านี้ได้พบในนิกายต่างๆ แห่งยุคกลาง เขาจึงนึกว่ามีการเชื่อมต่อกันทางประวัติศาสตร์ระหว่างพวกนี้กับพวกที่ให้การ พิธีบัพติศมาใหม่ในสมัยการเปลี่ยนสภาพเสียใหม่ ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ก็อาจจะเป็นไปได้ เพราะนิกายเหล่านี้เคยมีที่นั่น โดยเฉพาะพวก Waldenses ซึ่งอยู่ที่นั่นจนถึงศตวรรษที่ 15 แต่ เราพิสูจน์เรื่องนี้ให้แน่นอนไม่ได้ แท้จริงเราไม่ต้องพิสูจน์การเชื่อมต่อกันทางประวัติศาสตร์ระหว่าง พวกอานาแบปติสต์กับพวกที่มาก่อนพวกเขา เพียงแต่ต้องเข้าใจว่า ทั้งสองพวกนี้มีความเชื่ออัน เดียวกันในหลักต่างๆ ที่กล่าวถึงข้างบน”
- 3 อ. Ulrich Zwingli เกิดในปี ค.ศ. 1484 ที่เมือง Wildhaus ในเขต St. Gall และได้รับการศึกษาสูง ที่มหาวิทยาลัยแห่งเมือง Vienna เมื่อจบแล้วเขาเป็นครูที่เมือง Basel แล้วต่อมาในปี ค.ศ. 1506 เขารับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลที่เมือง Glarus จากนั้นเขาเป็นศิษยาภิบาลที่เมือง Einsiedeln แล้วในที่สุดเป็นศิษยาภิบาลที่เมือง Zurich ในตอนต้นที่เขาเป็นบาทหลวง การประพฤติของเขาไม่ บริสุทธิ์และชั่วร้าย เหมือนพวกบาทหลวงหลายคน แต่ต่อมาเขาได้ศึกษาพระคัมภีร์ใหม่เป็นภาษา กรีก และพระคุณของพระเจ้าได้กระตุ้นจิตใจของเขา และเขากลายเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ การ เทศนาของเขาเมื่ออำนาจฝ่ายจิตวิญญาณและไวยากรณ์ เหมือนกับอ. Luther เขาได้มีชื่อเสียงโดย การต่อต้านการขายการยกโทษบาป (indulgences)
- ก อ. Zwingli ได้ปฏิเสธทุกสิ่งที่ไม่ใช่พื้นฐานในพระคัมภีร์ ไม่ว่าทางคำสอนหรือทางการ ประพฤติ (อ. Vedder หน้า 132)
- ข ในวันที่ 29 เดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1523 อ. Zwingli ได้อ้างความเชื่อของตนโดยฟังคำ สอนในพระคัมภีร์ คำอ้างของเขาได้เขียนไว้แล้ว สำเนาของคำอ้างนั้นวางไว้บนโต๊ะ ที่อยู่ตรงหน้าเขา เขาท้าทายพวกโรมันคาทอลิกที่เป็นศัตรูของเขา ให้พิสูจน์จาก พระคัมภีร์ว่าคำสอนของเขาผิดตรงไหน แต่พวกเขาทำไม่ได้ แล้วสภาพออกคำสั่งอีกที่ว่า นักเทศน์ทุกคนในเขตนั้นต้องสอนเฉพาะสิ่งที่มีอยู่ในพระคัมภีร์
- ค จนถึงเวลานี้เราไม่เจอพวกอานาแบปติสต์เลย ก็เพราะดูเหมือนว่า อ. Zwingli และสภา แห่งเมือง Zurich เองมีความเชื่อเหมือนกับพวกอานาแบปติสต์ พวกเขายอมรับหลักของ พวกอานาแบปติสต์ที่เป็นรากฐานแห่งความเชื่อของพวกเขา คือว่าพระคัมภีร์ต้องเป็น หลักแห่งความเชื่อและการประพฤติของเรา และสิ่งใดๆที่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนไว้ ก็ต้อง ปฏิเสธเลย
- ง อ. Zwingli ยอมรับว่า สำหรับเวลานานพอสมควร เขาคิดว่า น่าจะปฏิเสธการให้ทารก รับพิธีบัพติศมา เพราะเขาเคยตัดสินใจว่า พระคัมภีร์ต้องเป็นหลักแห่งความเชื่อและการ ประพฤติของเรา และสิ่งใดๆที่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนไว้ก็ต้องปฏิเสธเลย
- จ ถ้าอ. Zwingli มีความเชื่อและการประพฤติแบบนี้ต่อไป พวก Zwinglian ที่มีการเปลี่ยน สภาพเสียใหม่จะกลายเป็นพวกอานาแบปติสต์ แต่เมื่อมือของเขาจับคันไถแล้ว เขาก็หัน หน้ากลับเสีย (อ. Vedder หน้า 133)

- ด อ. Zwingli เป็นทาสของความคิดว่า ต้องให้คริสตจักรขึ้นกับรัฐบาลและต้องการให้การเปลี่ยนแปลงเสียใหม่ของคริสตจักรมีอำนาจของรัฐบาลอยู่เบื้องหลัง และมีใช้การเปลี่ยนแปลงเสียใหม่มีอำนาจฝ่ายจิตวิญญาณเท่านั้น แต่เพื่อให้ความคิดนี้สำเร็จ เขาต้องยอมรับการให้ทารกรับพิธีบัพติศมาด้วย
- ข เพราะเมื่อพวกสมาชิกของคริสตจักรมีแต่คนที่รอดแล้ว คริสตจักรนั้นต้องแยกออกจากชาวโลก จนถึงเวลานี้สภาแห่งเมือง Zurich ได้สนับสนุนการเปลี่ยนแปลงเสียใหม่แล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคนที่เป็นสมาชิกสภาเป็นคนที่รอดแล้ว แท้จริงอาจจะไม่ถึงครึ่งหนึ่งที่รอดแล้วก็ตาม ถ้าเป็นอย่างนั้น พวกเขาจะยอมรับการเปลี่ยนแปลงเสียใหม่ที่จะทำให้เขาเองและลูกๆของเขาเองเลิกเป็นสมาชิกของคริสตจักรใหม่? (เหตุที่ต้องเลิกเป็นสมาชิกของคริสตจักร ก็เพราะพวกเขาได้รับพิธีบัพติศมาเมื่อเป็นทารก และไม่เคยรับเชื่อในพระเยซูคริสต์) อ. Zwingli คิดว่าถ้ามีนโยบายเช่นนั้น การเปลี่ยนแปลงเสียใหม่ของเขาจะแน่นอน เพราะเขาคิดว่าต้องมีรัฐบาลอยู่เบื้องหลังจึงจะสำเร็จได้ (อ. Vedder หน้า 134)
- ข ดังนั้น ประมาณปี ค.ศ. 1523 อ. Zwingli และพวกของเขา (เช่นอ. Grebel, อ. Mantz, อ. Hubmaier และคนอื่นๆ) ได้แยกออกกัน ตอนนี้อ. Zwingli คิดว่าการเปลี่ยนแปลงเสียใหม่มีเพียงพอแล้ว และได้ยับยั้งคนอื่นที่ต้องการมีการเปลี่ยนแปลงเสียใหม่เพิ่มเติม
- ณ จนถึงเวลาที่พวกนี้แยกออกกันเพราะเหตุว่าไม่เห็นด้วยกันเรื่องการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา คนที่กลายเป็นหัวหน้าของพวกอานาแบปติสต์ ก็เคยเป็นผู้ช่วยของอ. Zwingli โดยเฉพาะอ. Conrad Grebel ซึ่งเป็นลูกชายของสมาชิกสภาแห่งเมือง Zurich ตามสังคมเขามีฐานะสูงกว่าอ. Zwingli เพราะคุณพ่อของอ. Zwingli เป็นชาวนาที่ยากจน หัวหน้าของพวกอานาแบปติสต์อีกคนหนึ่งคืออ. Felix Mantz เขาเป็นคนเมือง Zurich เป็นลูกชายของหัวหน้าเขตปกครอง ได้รับการศึกษาสูง และคล่องในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู เขาเป็นเพื่อนสนิทและสาวกของอ. Zwingli จนถึงเวลาที่อ. Zwingli ละทิ้งความเชื่อในพระคัมภีร์ คนอื่นๆในพวกอานาแบปติสต์ คืออ. George Balurock ซึ่งเคยเป็นสงฆ์ เขาโหวตและมีความร้อนรนในการรับใช้ จนกระทั่งคนเปรียบเทียบเขากับอ.เปาโล มีอ. Ludwig Hater ซึ่ง เป็นชาวเขตปกครองของเมือง St. Gall เขาได้รับการศึกษาที่เมือง Freiburg มีความรู้เรื่องภาษาฮีบรู และอ. Zwingli วางใจในเขาก่อนเขากลายเป็นพวกอานาแบปติสต์ และมีอ. Balthaser Hubmaier ซึ่งจะอธิบายเรื่องชีวิตของเขาต่อหลัง
- ข การปรากฏของคริสตจักรอานาแบปติสต์ที่เมือง Zolocan
- 1 ในวันอาทิตย์ วันที่ 22 เดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1525 นาย Hans Oggenfuss ออกจากเมืองโดยเร็ว เพราะในวันที่ 21 เดือนมกราคม สภาแห่งเมือง Zurich ได้ไล่อ. Rabuli ออกไปเพราะเขาต่อต้านการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา เขาต้องไปอยู่นอกเขตเมือง Zurich ภายใน 8 วัน นาย Hans จึงต้อง

ทำธุระของเขาให้เสร็จก่อนอ. Wilhelm Roubli ศิษยาภิบาลในหมู่บ้านของ Whitcomb ถูกไล่ออก ในขณะที่นาย Hans เดินทางไป เขาเห็นสิ่งที่แปลก คืออ. Brotli ซึ่งเคยเป็นบาทหลวงของศาสนาโรมันคาทอลิก จากนั้นเป็นลูกศิษย์ของอ. Zwingly แต่ตั้งแต่ฤดูร้อน ปี ค.ศ. 1523 เขาอยู่ที่เมือง Zolocan โดยไม่เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรใดๆ แล้วในฤดูร้อน ปี ค.ศ. 1524 เขาต่อต้านการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา ซึ่งเป็นธรรมเนียมของศาสนาโรมันคาทอลิก อ. Brotli พร้อมกับภรรยาและลูกของเขาได้อาศัยอยู่ที่บ้านของอ. Shumacher คืออ. Brotli และอ. Shumacher ได้แวะคุยกันที่บ่อน้ำแห่งเมือง Hierslanden อ. Shumacher พูดกับอ. Brotli ว่า “ตกลง อาจารย์ได้สอนความจริงให้ผมเข้าใจแล้ว ผมขอขอบคุณสำหรับเรื่องนี้ และขอรับพิธีบัพติศมาอย่างถูกต้อง”

อ. Shumacher ได้รับคำสอนเรื่องพิธีบัพติศมาจากคนที่อาศัยบ้านของเขา คืออ. Brotli แล้ว

อ. Shumacher ยอมรับคำสอนนั้น และตอนนี้เขาพร้อมที่จะก้าวหน้าจากทฤษฎีถึงการปฏิบัติ เขาจึงขอรับพิธีบัพติศมาอีกครั้ง ถึงแม้อ. Shumacher เคยรับพิธีบัพติศมาแล้วเมื่อเป็นทารก

อ. Brotli ยอมให้เขาได้รับพิธีบัพติศมาอีกครั้งโดยไม่ลังเล เท่าที่เราทราบ ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ชาวเมือง Zolocan ได้รับพิธีบัพติศมาอีกครั้ง ในเรื่องนี้เราคาดว่าอ. Brotli เคยรับพิธีบัพติศมาอีกครั้งแล้ว เพราะเขาเป็นคนที่ทำพิธีบัพติศมาให้ เราคิดว่าพวกอาจารย์ที่แต่ก่อนต่อต้านการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา ก็ได้รับพิธีบัพติศมาอีกครั้งในคืนวันที่ 21 เดือนมกราคมแล้ว คืออ. Grebel อ.

- 2 Baluroch อ. Mantz และอ. Brotli (จากหนังสือ Brothers in Christ โดยอ. Blanke หน้า 21-22) ผู้ก่อสร้างพวกอานาแบปติสต์ตั้งใจปรับปรุงพิธีบัพติศมา แล้วตั้งใจปรับปรุงพิธีศีลมหาสนิทด้วย ในวันอาทิตย์ที่ 22 เดือนมกราคม หรือวันจันทร์ที่ 23 เดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1525 อ. Conrad Grebel ทำพิธีศีลมหาสนิทที่บ้านของนาย Jacob Hofinger ที่เมือง Zolocan แล้วในวันอาทิตย์เดียวกันมีการประชุมตามบ้านต่างๆ ทำทั้งพิธีบัพติศมาและพิธีศีลมหาสนิท

ก เราทราบความหมายของพิธีเหล่านี้จากคำพยานของอาจารย์คนหนึ่ง คืออ. Oggenfuss กล่าวไว้ว่า พวกเขาทำพิธีศีลมหาสนิทที่บ้านของนาย Hofinger เพื่อแสดงว่า “ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป เขาอยากดำรงชีวิตแบบคริสเตียน” ดังนั้นเมื่อใครรับพิธีศีลมหาสนิทนั้น ก็แสดงว่าเขาตั้งใจดำรงชีวิตแบบคริสเตียน (อ. Blanke หน้า 24)

- 3 อ. Zwingly ไม่ได้พยายามเปลี่ยนแปลงคริสตจักรที่เมือง Zurich เรื่องพิธีมิชชา เพราะเกรงใจสภาแห่งเมือง Zurich และเราพบว่าพวกอานาแบปติสต์เป็นพวกแรกที่ออกความเห็นเรื่องคริสตจักรท้องถิ่น คือให้คริสตจักรแยกออกจากอำนาจของ รัฐบาล
- 4 ในหน้า 136 อ. Vedder ว่า “ในข้อมูลจากสมัยนั้นก็ไม่มีอาการถึงการให้คนที่เชื่อแล้วรับพิธีบัพติศมาใหม่ พวกที่มีหัวรุนแรงเริ่มต้นโดยต่อต้านการให้ทารกรับพิธีบัพติศมาและไม่ให้ลูกๆ ของตนรับพิธีชำระล้าง เมื่อทำเช่นนั้นก็มีความหมายว่า พิธีบัพติศมาของเขาเองไม่ถูกต้อง แต่พวกเขายังไม่เข้าใจถึงความหมายนี้ แต่ต่อมาเขาก็เข้าใจ แล้วตั้งแต่ฤดูร้อนของปี ค.ศ. 1525 เราอ่านว่าหลายคนได้รับพิธีบัพติศมาใหม่ ตอนแรกเขาใช้วิธีเทน้ำ คงเป็นเพื่อตามธรรมเนียมของ

คริสตจักรต่างๆในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ในสมัยนั้น แต่ต่อมาเขาใช้วิธีจุ่มลงในน้ำตามที่สอนไว้ในพระคัมภีร์”

หมายเหตุ - อ. Zwingli สอนว่าพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับอับราฮัมต่อเนื่องถึงสมัยพระคัมภีร์ใหม่ และเราควรใช้พิธีบัพติศมาแทนพิธีเข้าสู่น้ำ พวก pedobaptist คือคนที่ให้ทารกับพิธีบัพติศมา ทำตามคำสอนนี้ อ. Zwingli ตีเตียนพวกอานาแบปติสต์เพราะเขาแยกออกจากพวกอื่น พวกอานาแบปติสต์ตอบว่าเขามีสิทธิ์แยกออกจากพวกอื่น เช่นกับอ. Zwingli มีสิทธิ์แยกออกจากสันตะปาปา

- 5 เราสามารถพิสูจน์ว่า ในปี ค.ศ. 1524 อ. Conrad Grebel และเพื่อนฝูงแห่งเมือง Zurich ที่ต่อต้านการให้ทารกับพิธีบัพติศมา ได้มีความเชื่อมั่นตามคำสอนในพระคัมภีร์ใหม่ว่า คนที่รับพิธีบัพติศมาจะต้องกลับใจเสียใหม่ก่อน คนที่ยังไม่กลับใจเสียใหม่ไม่ควรรับพิธีบัพติศมาเลย พวกเขาคาดว่าคนที่รับพิธีบัพติศมาจะต้องมีอายุพอที่สามารถกลับใจเสียใหม่ได้ เขาให้เฉพาะผู้ใหญ่ที่กลับใจเสียใหม่แล้วรับพิธีบัพติศมา ตอนแรกความเชื่อนี้เป็นเพียงแต่ความเชื่อเฉยๆ แต่ในวันที่ 20 เดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1525 ก็กลายเป็นการปฏิบัติ เพราะในเวลานั้นเขาสอนเรื่องนี้และให้ผู้ใหญ่รับพิธีบัพติศมา เขาพูดกับคนที่อยากรับพิธีบัพติศมาว่า “คุณต้องกลับใจเสียใหม่ก่อน คือต้องได้รับความรอดแล้ว ก่อนรับพิธีบัพติศมาได้” ตั้งแต่เวลานั้น การกลับใจเสียใหม่และการรับความรอดเรียบร้อยแล้วเป็นสิ่งที่นำหน้าการรับพิธีบัพติศมา เพราะถ้าไม่กลับใจเสียใหม่ก่อน เขาไม่ให้รับพิธีบัพติศมา เพราะคนนั้นยังไม่ได้รับความรอด (อ. Blanke หน้า 35)
- 6 ในเรื่องพิธีศีลต่างๆนั้น พวกอานาแบปติสต์ในเมือง Zolocan เป็นลูกศิษย์ของอ. Zwingli เพราะเขาเข้าใจว่าพิธีบัพติศมาและพิธีศีลมหาสนิทไม่ได้ช่วยใครให้รอด แต่เป็นสัญลักษณ์ ซึ่งตรงกันข้ามกับความเชื่อของพวกโรมันคาทอลิกและอ. Luther พวกอานาแบปติสต์ในเมือง Zolocan เข้าใจว่าพิธีศีลมหาสนิทเป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นญาติพี่น้องกันของคริสเตียน และไม่ได้บูชาพระกายของพระคริสต์ และพวกเขาเข้าใจว่าพิธีบัพติศมาเป็นสัญลักษณ์ว่าพระเจ้าทรงยกโทษความบาปแล้ว และพิธีนั้นไม่ได้ยกโทษความบาปให้ (อ. Blanke หน้า 37-38)
- 7 เศรษฐกิจมีส่วนในการฟื้นฟูของพวกอานาแบปติสต์ในเมือง Zolocan ใหม่ คือต้องดูสถานการณ์ฝ่ายเศรษฐกิจของพวกชาวนา เพราะถ้าเป็นคนจน เขาอาจจะคิดว่า ถ้าร่วมกับพวกอานาแบปติสต์ก็จะช่วยสถานการณ์ฝ่ายเศรษฐกิจของเขาให้ดีขึ้น แต่อ. Bruppachor บอกว่า “คนที่เข้าร่วมกับพวกอานาแบปติสต์นั้นไม่ใช่โดยเฉพาะคนจน แต่เป็นพวกชาวนาที่เพิ่มรายได้โดยทำงานอย่างอื่น ไม่ว่าจะเป็นการค้าขายหรืองานอื่นๆ” เป็นที่น่าสังเกตว่าคนที่มีความดีไม่ค่อยเข้าร่วมกับการฟื้นฟูของพวกอานาแบปติสต์ ส่วนมากเป็นคนธรรมดาที่เข้าร่วม ในสมัยนี้เรื่องนี้ต่างกันใหม่ส่วนใหญ่ก็ไม่ขึ้นกับความหวังฝ่ายเศรษฐกิจ เพราะก่อนใครจะรับเชื่อและเข้ากับพวกอานาแบปติสต์นั้น ก็มีการดิ้นรนภายใน พวกชาวนานี้ไม่สนใจเรื่องเงินและสมบัติ แต่เขาสนใจเรื่องความรู้สึกผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า และการพ้นจากความรู้สึกผิดนั้น ดังนั้นคริสตจักรอานาแบปติสต์ในเมือง Zolocan เป็นคริสตจักรที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ (อ. Blanke หน้า 42)

- ค การข่มเหงที่ตามมาที่เมือง Zurich
- 1 อ. Vedder หน้า 138 กล่าวว่า “เป็นสิ่งที่ยากและไร้ประโยชน์ที่จะแจ้งรายละเอียดของความทารุณต่างๆที่ตามมา ไม่มีการข่มเหงใดๆที่ไร้เหตุผลมากกว่าการข่มเหงครั้งนี้ เพราะการข่มเหงครั้งนี้เกี่ยวกับการเมืองมากกว่าศาสนา คือเขาทำเพื่อป้องกันรัฐบาลจากคนที่จะขัดแย้งต่อบ้านเมือง แต่ในข้อมูลต่างๆไม่มีใครฟ้องว่าพวกอานาแบปติสต์คิดจะขัดแย้งต่อบ้านเมือง พวกอานาแบปติสต์ถูกฟ้องเพราะพวกเขาให้คนรับพิธีบัพติศมาใหม่เท่านั้น ทุกคนอ่านข้อมูลนั้นได้”
 - 2 ลูกศิษย์ของอ. Zwingli กล่าวที่จะข่มเหงพวกอานาแบปติสต์ ในวันที่ 7 เดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1526 สภาแห่งเมือง Zurich ออกคำสั่งว่า ใครๆที่ให้คนรับพิธีบัพติศมาใหม่ จะต้องถูกประหารชีวิตโดยการจมน้ำตาย และในวันที่ 19 เดือนพฤศจิกายน ในปีเดียวกัน สภาแห่งเมือง Zurich ออกคำสั่งที่รับรองคำสั่งแรกๆนั้น
 - 3 อ. Felix Mantz ได้รับการปลดปล่อยจากคุกชั่วคราว และได้รับใช้อีกที่เมือง Schaffhausen และเมือง Basel แต่ในวันที่ 3 เดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 1526 ได้ถูกจับอีก ได้ถูกพิพากษาว่าผิดเรื่องการให้พิธีบัพติศมาใหม่ และในวันที่ 5 เดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1527 ได้ถูกตัดสินให้ประหารชีวิตโดยการจมน้ำตาย
 - ก การตัดสินอันป่าเถื่อนนี้ได้สำเร็จลง นาย Dullinger (ซึ่งเป็นนักประวัติศาสตร์ที่ต่อต้านพวกอานาแบปติสต์) เขียนว่า “เมื่อเดินไปถึงสถานที่แห่งการประหารชีวิตนั้น คุณแม่กับน้องชายไปหาอ. Felix อ่อนน้อมให้มันใจในความเชื่อของเขา และเขามั่นใจในความโง่เขลาของเขาจนถึงเวลาสุดท้าย เมื่อเขาถูกมัดแล้ว และเพชรฆาตเกือบจะทิ้งเขาลงในลำธาร เขาร้องด้วยเสียงดังว่า ‘โอ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์’ จากนั้นได้ถูกทิ้งลงไปในน้ำและจมน้ำตาย”
 - ข ทางประวัติศาสตร์จะถือว่าอ. Zwingli เป็นฝ่ายผิดเรื่องการข่มเหงเหล่านี้ และเป็นฝ่ายผิดเรื่องการเผาอ. Felix เช่นกัน อ. Calvin เป็นฝ่ายผิดเรื่องการเผาอ. Servetus (อ. Vedder หน้า 139)
 - ค ถ้าหากว่าอ. Zwingli ไม่เห็นด้วยกับการประหารชีวิตของอ. Felix หรือไม่เห็นด้วยกับวิธีโหดร้ายของสภาแห่งนี้ เขาก็ยังเห็นด้วยกับการปราบปรามพวกอานาแบปติสต์โดยใช้อำนาจของรัฐบาล ไม่มีข้อมูลใดๆว่าอ. Zwingli คัดค้านวิธีป่าเถื่อนของสภาแห่งนี้ในนามของศาสนาต่อคนของพระเจ้า แต่ถ้าเขาคัดค้าน สภาคงฟังเสียงของเขาและไม่ประหารชีวิตใคร
 - 4 อ. Grebel ไม่ถูกประหารชีวิตเหมือนอ. Felix เขาเป็นผู้นำของคนทีกล้าหาญ เขาเทศนาข่าวประเสริฐด้วยฤทธิ์อำนาจมาก แล้วมีหลายคนรับเชื่อและเข้าร่วมกับคริสตจักรต่างๆ เขาเทศนาที่เมือง Schaffhausen เมือง St. Gall เมือง Hinwyl และอีกหลายๆแห่ง
 - 5 อ. Hubmaier ถูกเนรเทศ และถูกประหารชีวิตในที่อื่น
 - 6 อ. Blaurock ถูกเผาที่หลักที่เมือง Claussen ในเขต Tyrol ในปี ค.ศ. 1529

- 7 อ. Hatzler ถูกไล่ออกจากเมือง Zurich แล้วไปอยู่เมือง Strassburg ชั่วคราว แต่เมื่อถูกเนรเทศจากเมือง Strassburg แล้วก็ไปอยู่เมือง Constance ที่นั่นเขาถูกจับ และได้ขังคุกเป็นเวลา 4 เดือน หลังจากนั้นถูกประหารชีวิต
- 8 พวกผู้นำของพวกนี้ได้ถูกประหารชีวิต ถูกเนรเทศ หรือเสียชีวิตเพราะเหตุอื่นๆ ที่ละคนๆ โดยเหตุเหล่านี้งานของพวกที่ข่มเหงเขาได้สำเร็จในที่สุด ถึงแม้ว่าการข่มเหงเหล่านี้ได้ช่วยจำนวนพวกอานาแบปติสต์ให้ทวีขึ้น ส่วนใหญ่พวกเขาเป็นคนธรรมดาที่ไม่มีการศึกษาใดๆ ไม่ร่ำรวยในสิ่งใดๆนอกจากความเชื่อ และไม่พร้อมที่สู้กับการข่มเหงอันขมขื่นและแน่นอนแบบนี้ ที่ละเล็กทีละน้อยพวกอานาแบปติสต์หายไปจากเมือง Zurich แต่คน Zurich ไม่ลืมนิสัยอันดีของพวกเขา
- 9 ในหนังสือ Brothers in Christ โดยอ. Blanke หน้า 71 มีอยู่ว่า “โลกนี้ต้องการคนเช่นพวกคริสเตียนแห่งเมือง Zolocan ที่ตั้งใจมีเป้าหมายอันดี ความกล้าหาญของพวกเขาก็ไม่ไร้ประโยชน์ เราขอบคุณพวกเขาอย่างมาก”

8 พวกอานาแบปติสต์ (Anabaptist) ที่ประเทศเยอรมัน

ก มีอยู่ 2 พวก

- 1 ตอนแรกเราต้องเข้าใจว่า พวกอานาแบปติสต์ที่ประเทศเยอรมัน และพวกอานาแบปติสต์ที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เป็นคนละพวกที่ไม่ร่วมกันเลย
- 2 ต่อไปนี้เป็นลำดับเวลาของทั้ง 2 พวก และต่อมาเราจะเห็นผลของแต่ละคนในพวกเยอรมัน

ปี ค.ศ.

ประเทศเยอรมัน

ประเทศสวิตเซอร์แลนด์

1516

การเริ่มต้นของพวกนี้

1517

การเริ่มต้นของพวกนี้

1521

อ. Luther

1522

อ. Carlstadt, พระคัมภีร์ภาษาเยอรมัน

1523

อ. Lenten, การโต้แย้งต่างๆ

1525

อ. Munzer เสียชีวิต

การแตกแยกกับพวกปฏิรูป

1533

พวกนี้ถูกทำลาย

1534

อ. Mattys ถูกประหารชีวิต, ยอห์นแห่งเมือง Leyden

3 การอธิบายลำดับเวลานี้

ก ประเทศเยอรมัน

ปี ค.ศ. 1517 - อ. Luther ตีพิมพ์ความของเขาไว้ที่ประตูคริสตจักรที่เมือง Wittenberg

ปี ค.ศ. 1521 เดือนพฤษภาคม - อ. Luther ถูกขังไป

ปี ค.ศ. 1521 เดือนมิถุนายน - เมือง Erfurt

- (1) บาทหลวงถูกไล่ออกจากโบสถ์โรมันคาทอลิก
- (2) โบสถ์โรมันคาทอลิกฆ่าพวกนักศึกษาและคนงาน 1200 คนพร้อมทำลายบ้าน 60 หลัง
- (3) ตลกดหน้าร้อน (เดือนมิถุนายนถึงเดือนสิงหาคม) มีการฆ่าคนและทำลายบ้านทั่วไป

ปี ค.ศ. 1522 - เมือง Carlsstadt

- (1) การกล่าวโทษรูปและรูปเคารพของโบสถ์โรมันคาทอลิก
- (2) เกิดการจลาจลต่อรูปและรูปเคารพนั้น

ปี ค.ศ. 1522 - นาย Gutenberg พิมพ์พระคัมภีร์เป็นภาษาเยอรมัน

ปี ค.ศ. 1525 - อ. Thomas Munzer และสงครามของชาวไร่ชาวนา

- (1) คุณสมบัติของอ. Thomas - เขามีความสามารถ มีความกระตือรือร้น และได้ฉวยโอกาส
- (2) เป้าหมาย - เพื่อนำชาวไร่ชาวนากับคริสตจักรให้อยู่ห่างไกลจากโบสถ์ที่ขึ้นกับรัฐบาล
- (3) ความไม่สำเร็จที่เมือง Wittenberg - คือเป็นศิษยาภิบาลที่เมือง Alstadt ในปี ค.ศ. 1523 เขาเกลียดอ. Luther เขาถูกไล่ออกจากเมือง Alstadt แล้วไปอยู่ต่อไปที่เมือง Mulhausen ในปี ค.ศ. 1525
- (4) เขาเสียชีวิตในการรบอันสำคัญที่เมือง Frankenhausen ในปี ค.ศ. 1525 เดือนพฤษภาคม
- (5) สงครามของชาวไร่ชาวนา (The Peasant Wars)
 - (ก) ชาวไร่ชาวนาของเมือง Swabian เสนอบทความ 12 บท
 - (ข) เมื่อพวกเขาขอยอมรับบทความ 12 บทนั้น สงครามของชาวไร่ชาวนาเกิดขึ้น
 - (ค) สงครามเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1524 ตอนหน้าร้อน
 - (ง) อ. Luther แนะนำให้ปราบปรามพวกชาวไร่ชาวนา

ข ประเทศสวิตเซอร์แลนด์

ปี ค.ศ. 1516 - อ. Zwingli

- (1) อ. Zwingli ประกาศชาวประเสริฐก่อนอ. Luther
- (2) อ. Zwingli ต่อต้านคำสอนผิดของโบสถ์โรมันคาทอลิก
- (3) อ. Zwingli ย้ายไปอยู่เมือง Zurich

ปี ค.ศ. 1523 - อ. Lenten ได้เถียง

- (1) คำเทศนาของอ. Zwingli เรื่องเสรีภาพ
- (2) หัวหน้าบาทหลวงแห่งเมือง Constance ต่อต้านอ. Zwingli

- (3) ในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1522 อ. Zwingli เขียนการแก้ตัวให้
ปี ค.ศ. 1525 - อ. Zwingli แยกจากพวกปฏิรูป
- (1) การอภิปรายครั้งแรก ในเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 1523 อ. Faber เทศนา
มีการปฏิรูป และมีชัยชนะ
- (2) การอภิปรายครั้งที่ 2 ในเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1524 อ. Hubmaier และ
อ. Grebel เรื่องรูปเคารพและพิธีมิชซา
- (3) การอภิปรายครั้งที่ 3 ในปี ค.ศ. 1524 เป็นการอภิปรายส่วนตัวที่เมือง Zurich
คำเทศนาของอ. Zwingli เรื่องผู้เลี้ยงแกะ
- ปี ค.ศ. 1525 – 1533 - เรื่องความเชื่อในพระคัมภีร์ที่เมือง Zurich
- (1) เป็นมิตรสหายกัน
- (2) ความแตกต่างกัน (เรื่องความเชื่อในพระคัมภีร์)
- (3) การคืนดีกัน
- (ก) พวกเหล่านั้นตกลงไม่ได้ จึงทำให้ผิดหวัง
- (ข) พิธีบัพติศมา
- (ค) เรื่องอิสรภาพของคริสตจักรท้องถิ่น
- (ง) มีใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเรื่องหลักคำสอนต่างๆ
- (4) เกิดการแตกแยกกันในปี ค.ศ. 1525
- (ก) เรื่องการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา
- (ข) พวกอานาแบปติสต์ถูกเนรเทศ

ข การเริ่มต้นของ 2 พวกนี้

ค พวกผู้นำของพวกนี้ที่ประเทศเยอรมัน

1 อ. Balthazar Hubmaier

ก เกิดที่เมือง Freiburg ที่เขต Bavaria ในปี ค.ศ. 1480

ข การศึกษา

- (1) เขาตั้งใจที่จะเป็นนายแพทย์
- (2) แต่ต่อมาเปลี่ยนใจและศึกษาวิชาศาสนาโดยอ. Eck ต่อมาอ. Eck ได้โต้เถียง
กับอ. Luther
- (3) เขาได้รับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยแห่ง Frieburg ในปี ค.ศ. 1503
- (4) เขาได้รับปริญญาโท ในปี ค.ศ. 1511
- (5) เขาได้รับการตั้งให้เป็นอาจารย์สอนวิชาศาสนา และเป็นศิษยาภิบาลใหญ่ที่
เมือง Ingolstadt ในปี ค.ศ. 1512 เมื่ออายุ 32 ปี
- (ก) เขามีชื่อเสียงเรื่องการศึกษาสูงและไวยากรณ์
- (ข) เขารับใช้ที่เมือง Ingolstadt เป็นเวลาประมาณ 3-4 ปี

- (ค) เขาเป็นรองอธิการโบสถ์ ในปี ค.ศ. 1515
- (ง) เขามีชีวิตที่บริสุทธิ์และเคร่งครัดในศาสนา

ค การเทศนา

- (1) เขาย้ายไปอยู่เมือง Ratisbon ในปี ค.ศ. 1516
 - (ก) เขาเทศนาที่โบสถ์ใหญ่ มีคนมาฟังจำนวนมาก
 - (ข) เขามีความกระตือรือร้นต่อต้านพวกยิว
- (2) เขาได้ยินเรื่องการเทศนาของอ. Luther และอ. Zwingli
 - (ก) ก่อนเขาย้ายจากเมือง Ratisbon เขาตั้งต้นในการปฏิรูป
 - 1) เขาแปลหนังสือข่าวประเสริฐ 4 เล่มและพวกจดหมายให้เป็นภาษาเยอรมัน
 - 2) เขาเทศนาเป็นภาษาพื้นเมือง
 - 3) เขาถือพิธีศีลมหาสนิททั้ง 2 แบบ
 - 4) เขาเลิกอธิษฐานต่อพวกนักบุญ
 - 5) เขาทำลายพวกรูปเคารพ
- (3) การเทศนาที่เมือง Waldshut (เป็นเวลา 3 ปี) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1519
 - (ก) เป็นเมืองที่อยู่เขต Baden
 - (ข) การเทศนาของเขาเกิดผลดี
 - (ค) ที่นี้ความเชื่อต่างๆของเขามั่นคงขึ้น
- (4) เขากลับไปอยู่เมือง Ratisbon ในปี ค.ศ. 1522
 - (ก) เขาอยู่ที่นี้เป็นเวลา 1 ปี
 - (ข) เขาแพร่หลายหลักของการปฏิรูปออกไป
- (5) เขากลับไปอยู่เมือง Waldshut
 - (ก) เขาพบกับอ. Zwingli และอ. Oecolampadius
 - (ข) เขาสนทนากับอ. Zwingli และอ. Oecolampadius บ่อยๆ
 - (ค) เขาช่วยเรื่องการอภิปรายในสิ้นปี ค.ศ. 1523
 - 1) พระวจนะของพระเจ้าเป็นสิทธิอำนาจอย่างเดี่ยวเรื่องความเชื่อของเรา
 - 2) “ความจริงเป็นสิ่งที่ทำลายไม่ได้” คือสุภาษิตประจำตัวของอ. Hubmaier
 - 3) เขาต่อต้านพิธีมิชชาว่าไม่ตรงกับคำสอนในพระคัมภีร์ ควรถือพิธีศีลมหาสนิทแทน

- (ง) เขาได้ประสบความสำเร็จอย่างมาก จนอาจารย์คนอื่นยอมตามความจริง และเลิกติดตามความเชื่อของโบสถ์โรมันคาทอลิก เขาได้เสนอบทความ 18 บท
- (จ) อำนาจของชาวออสเตรียมีมากที่เขต Baden
- (ฉ) ดั่งนั้นอ. Hubmaier ต้องหนีจากเมือง Waldshut แล้วไปยังเมือง Zurich เขาเขียนใบปลิวที่มีชื่อว่า “พวกนอกรีตและคนที่เผาพวกนอกรีตให้ตาย” ในปี ค.ศ. 1524

ง การข่มเหงต่างๆ

- (1)
 - อ. Zwingli ไม่เป็นเพื่อนของอ. Hubmaier ต่อไป ในปี ค.ศ. 1525
 - (ก) เขากล่าวโทษการให้ทารกรับพิธีบัพติศมาว่าเป็นแค่ธรรมเนียมของมนุษย์
 - (ข) อ. Hubmaier ได้รับพิธีบัพติศมาพร้อมกับอีก 110 คน
 - (ค) อ. Hubmaier ได้รับพิธีบัพติศมาที่เมืองเล็กๆแห่งหนึ่งที่อยู่ใกล้เมือง Waldshut
 - (ง) อ. William Roubli ซึ่งเป็นอานาแบปติสต์ชาวสวิตเซอร์แลนด์ เป็นคนทำพิธีให้
 - (ฉ) ใน 2-3 เดือนต่อไป อ. Hubmaier ทำพิธีบัพติศมาให้ 300 คน
 - (ช) อ. Zwingli ต่อต้านใบปลิวของอ. Hubmaier เรื่องพิธีบัพติศมาอย่างรุนแรง
 - (ฌ) อ. Hubmaier กล่าวว่า “ผมเชื่อและทราบว่า ความเชื่อของคริสเตียนจะไม่จำเริญ นอกจากว่าเขาถือพิธีบัพติศมาและพิธีศีลมหาสนิทอย่างถูกต้อง เหมือนคริสเตียนพวกแรกๆ” (อ. J. M. Cramp, D. D. ผู้เขียนหนังสือ Baptist History เล็งถึงคำกล่าวนี้ว่า “คำกล่าวนั้นเป็นความจริง”)
- (2)
 - อ. Hubmaier เข้าเมือง Zurich ในเดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 1525
 - (ก) เขาซ่อนตัวเองที่โรงแรม Green Shields พร้อมกับเพื่อนๆ
 - (ข) อีกไม่นานทุกคนทราบว่าเขาอยู่ที่นั่น รวมทั้งสภาแห่งเมือง Zurich
 - (ค) เขาถูกขังอยู่ที่อาคารศาล
 - (ง) อ. Zwingli และเพื่อนๆแนะนำให้เขาเปลี่ยนความเชื่อ
 - (จ) เขาถูกทรมานแล้วเปลี่ยนความเชื่อ
- (3)
 - อ. Hubmaier กลับใจและเชื่ออย่างเดิม
 - (ก) ในวันที่ 22 เดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 1525 อ. Zwingli อ่านรายการความเชื่อผิดต่างๆของอ. Hubmaier

- (ข) อ. Hubmaier ซึ่งไม่สบายและอ่อนกำลัง ต่อต้านการให้ทากรับพิธี
บัพติศมา และความผิดอื่นๆ ด้วยความมั่นใจ
- (ค) เขาถูกขังอีก
- (ง) ต่อมา เมื่อถูกทรมานอย่างสาหัสแล้วก็เปลี่ยนความเชื่ออีก จึงได้รับ
การปล่อยตัวไป แต่เจ้าหน้าที่ของสภาก็สังเกตดูเขาอย่างลับๆ
- (จ) ในที่สุดเขาหนีจากเมือง Zurich ในกลางปี ค.ศ. 1526

๑ เหตุการณ์ต่างๆตอนปลายชีวิตของอ. Hubmaier

- (1) เขาเทศนาที่เมือง Constance และเมือง Moravia
 - (ก) เขาแวะไปเมือง Augsburg ด้วย
 - (ข) เขาเทศนาอย่างอิสระในทุกแห่ง
 - (ค) เขาให้หลายคนรับพิธีบัพติศมา และได้ตั้งคริสตจักรหลายแห่ง
- (2) เขาถูกจับในปี ค.ศ. 1528 อาจถูกจับที่เมือง Brunn โดยคำสั่งของกษัตริย์
Ferdinand
 - (ก) ที่เมือง Brunn เขาเป็นครูสอนที่คริสตจักร
 - (ข) เขาถูกส่งไปยังเมือง Vienna
 - (ค) เขาถูกขังอยู่ที่คุกใต้ดินที่ประสาทแห่งเมือง Gritsenstein
 - (ง) ดร. Faber แห่งเมือง Gran ประเทศฮังการี เยี่ยมเยียนเขา
 - (จ) ดร. Faber ว่าอ. Hubmaier เปลี่ยนความเชื่อในบางข้อ
- (3) เขาถูกเผาที่หลักในวันที่ 10 เดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1528
 - (ก) ภรรยาของอ. Hubmaier ถูกขังพร้อมกับสามี
 - (ข) ภรรยาของอ. Hubmaier ถูกส่งไปยังเมือง Vienna
 - (ค) ภรรยาของอ. Hubmaier ถูกประหารชีวิตเพราะความเชื่อของเธอ
โดยทำให้จมน้ำตายที่แม่น้ำ Danube
- (4) อ. Hubmaier ได้รับการศึกษาสูง
 - (ก) เขาเขียนและพิมพ์หนังสือหลายเล่ม
 - (ข) โบสถ์โรมันคาทอลิกห้ามไม่ให้ใครอ่านหนังสือเหล่านี้

บทความ 18 บทของอ. Hubmaier (Hubmaier's 18 Dissertations)

- 1 ความเชื่ออย่างเดียวทำให้เราเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า
- 2 ความเชื่อนี้เป็นการยอมรับรองถึงพระเมตตาของพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงไถ่เราไว้ด้วยการ
เสียสละของพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ ความเชื่อนี้รวมเฉพาะคริสเตียนแท้ และไม่ใช้คนที่รู้
แต่ประวัติของพระเจ้า แต่ไม่รู้จักพระเจ้าส่วนตัว

- 3 ความเชื่อแบบนี้ไม่ควรอยู่เฉยๆ แต่ต้องแสดงความรักของพระเจ้าด้วยการขอบพระคุณพระองค์ และแสดงความรักต่อมนุษย์โดยการประพฤติดี ต้องเลิกการประพฤติเพื่อช่วยตัวเองให้รอด เช่น การจุดเทียน การใช้ต้นไม้ปาล์มและน้ำศักดิ์สิทธิ์
- 4 การประพฤติทุกอย่างที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้เป็นสิ่งที่ดี การประพฤติทุกอย่างที่พระเจ้าทรงห้ามไว้เป็นสิ่งชั่ว นี่ก็คือการรับประทานปลา การถืออดอาหาร การงดเว้นรับประทานเนื้อ และการสวมใส่เสื้อคลุมศิระษะ
- 5 พิธีมิชซาไม่ได้เป็นเครื่องบูชาญ แต่เป็นพิธีระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ดังนั้นไม่ควรทำพิธีนี้เพื่อคนเป็นหรือคนตาย การประพฤติของคนที่ตั้งใจหลอกลวงคนอื่นจึงต้องสิ้นสุดลง
- 6 ทุกครั้งที่ถือพิธีมิชซา ต้องประกาศเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้า ตามที่อยู่ในปากและลิ้นของคนถือพิธีนั้น ดังนั้นไม่ควรถือพิธีมิชซาอย่างเงียบ
- 7 รูปเคารพและรูปภาพใดๆไม่มีค่าอะไรเลย ดังนั้นไม่ควรวางใจในไม้หรือหินต่อไป แต่ให้วางใจในพระเจ้าผู้เสียสละและผู้พระชนม์อยู่เท่านั้น
- 8 เพราะเหตุว่าคริสเตียนทุกคนต้องรับเชื่อเอง และต้องตัดสินใจให้รับพิธีบัพติศมาเอง เขาจึงต้องพิจารณาเองด้วยว่า ศิษยาภิบาลเลี้ยงดูเขาฝ่ายจิตวิญญาณอย่างถูกต้องหรือไม่
- 9 เพราะเหตุว่าพระเยซูองค์เดียวสิ้นพระชนม์เพื่อความผิดบาปของเรา และเราได้รับพิธีบัพติศมาในพระนามของพระองค์ พระองค์จึงต้องเป็นผู้อ้อนวอนให้และผู้แทนระหว่างเรากับพระเจ้าองค์เดียว ดังนั้นไม่ต้องมีการเดินทางไปนมัสการ (Pilgrimage) อีก
- 10 การอ่านข้อเดียวจากหนังสือสดุดีในภาษาของตนเอง ดีกว่าร้องเพลง 5 เพลงในภาษาต่างชาติที่คริสตจักรไม่เข้าใจ ดังนั้นความเชื่อของอ. Matins, อ. Prine, อ. Tercot, อ. Vespers, อ. Complives และอ. Vigils ก็ใช้ไม่ได้
- 11 คำสอนทุกอย่างที่ไม่มาจากพระเจ้าเป็นคำสอนไร้สาระและจะถูกถอนรากออกเสีย ลูกศิษย์ของ Aristotle, พวก Thomist, พวก Scotist, พวก Bonaventure และ พวก Occam จะพินาศเพราะเหตุข้อนี้ รวมทั้งคำสอนทุกอย่างที่ไม่มาจากพระวจนะของพระเจ้า
- 12 เวลาจะมาถึง และก็มาถึงแล้ว ที่จะนับว่าคนที่ไม่ประกาศพระวจนะของพระเจ้า ก็ไม่เป็นบาทหลวงที่แท้จริง ดังนั้นพิธีมิชซา การถวายเกี่ยวกับคำปฏิญาณ ที่เก็บสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และพิธีมิชซาสำหรับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จะต้องยกเลิก
- 13 สมาชิกทุกคนของคริสตจักรมีหน้าที่ที่จะสนับสนุนผู้สอนพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้องด้วยอาหารและเสื้อผ้าที่เหมาะสม และที่จะป้องกันพวกเขา ดังนั้นพวกข้าราชการสำนักของโบสถ์ผู้รับบำนาญ องค์การฝ่ายศาสนา บาทหลวงที่ขาดไป ผู้หลอกลวง และคนเล้าความฝันอันไร้สาระจะต้องยกเลิก
- 14 ให้คนที่กลัวไฟชำระวิญญาณให้บริสุทธิ์ (Purgatory) และคนที่ให้พระของเขาคือ กระเพาะ แสง หาลุมฝังศพของโมเสส เพราะต้องแสวงหาช้านานจึงจะพบได้

- 15 การที่บาทหลวงและคนอื่นๆ ชื่นชอบความผิดบาปฝ่ายเนื้อหนังไว้เป็นเหตุที่บารับบัสได้รับการปล่อย และพระคริสต์ถูกตรึงบนกางเขน
- 16 การสั่งให้คนเป็นคณบริสุทธ์โดยฟังอำนาจฝ่ายเนื้อหนัง ก็เท่ากับสั่งให้คนบินโดยไม่มีปีก
- 17 คนที่สอนพระวาทะของพระเจ้าอย่างไม่ถูกต้องเพื่อได้กำไรทางโลก หรือชื่นชมความจริงจาก พระวาทะของพระเจ้าไว้ ก็ขายพระคุณของพระเจ้าเช่นเอชวาชายสิทธิบุตรหัวปีของเขาเพื่อ ได้ฝึกแดง และพระคริสต์จะปฏิเสธคนนั้น
- 18 คนที่ไม่ยอมทำงานเพื่อได้อาหารก็ถูกสาปแช่ง เพราะเขาไม่สมควรกินอาหารนั้น ดังนั้นคนเกี่ยว คร่ำานทุกคนถูกสาปแช่ง ไม่ว่าจะใคร

2 อ. John Denck

- ก การเกิดของเขา - เขาอาจเกิดที่รัฐ Bavaria แห่งประเทศเยอรมัน ประมาณปี ค.ศ. 1495
- ข เขาไปฟังคำบรรยายของอ. Oecolampadius ที่เมือง Basel ในปี ค.ศ. 1523
- ค จากนั้นอีกไม่นานเขารับตำแหน่งเป็นอาจารย์ใหญ่แห่งโรงเรียนของ St. Sebald ที่เมือง Normberg ซึ่งเป็นเมืองอิสระ และมีความเชื่ออย่างพวกโปรเตสแตนต์ แต่ไม่อยู่ในพวก ของอ. Zwingli หรือของอ. Luther
- ง ความเชื่อของเขาคงอยู่ฝ่ายพวก Armenian
- จ ในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1525 เขาเดินทางไปเมือง St. Gall แล้วต่อไปยังเมือง Augsburg แล้วไปเยี่ยมอ. Hubmaier ที่นั่น ในเวลานั้นเขาตัดสินใจเป็นพวกอานา-แบปติสต์ และเขาได้รับพิธีบัพติศมาจากอ. Hubmaier คนทั่วไปบอกว่าพวกอานา-แบปติสต์แห่งเมือง Augsburg ทำพิธีบัพติศมาโดยการจุ่มลงในน้ำ แม้แต่พวกศัตรูและ พวกชมเชงนับว่าพวกเขาเคร่งครัดในความเชื่อของเขา
- ฉ อ. Vedder อ้างว่า “พวกอานาแบปติสต์แห่งเมือง Augsburg เป็นอย่างตัวตลกเพราะ เขาพยายามมีชีวิตอันบริสุทธิ์แบบพวกอัครสาวก ซึ่งทำให้ชาวประเสริฐเป็นสิ่งที่น่า เกลียด” คำพูดนี้มาจากพวกศัตรูของพวกอานาแบปติสต์แห่งเมือง Augsburg คนที่อยู่ ในสมัยนั้นร่วมกันยกย่องความสามารถอันสูงและชีวิตที่เป็นแบบอย่างของอ. Denck “อ. Denck เป็นชายหนุ่มที่เด่น ความสามารถของเขาเจริญอย่างมาก จนกระทั่งเขา ดูเหนือกว่าอายุของเขา และดูเหมือนยิ่งใหญ่กว่าตัวเขาเอง” (อ. Vedder หน้า 159)
- ช ทั้งอ. Denck และอ. Hubmaier ถือว่าพระวาทะของพระเจ้าสอนว่า พวกคริสเตียนควร เป็นพลเมืองที่ดี มีสิทธิถืออาวุธเป็นผู้พิพากษาและผู้บังคับให้ถือกฎหมาย ยกเว้นไม่ให้ ชมเชงคนอื่น อ. Denck สอนว่า เรื่องความเชื่อ การกระทำของเราต้องทำด้วยความ อิสระและไม่ถูกบังคับในสิ่งใดๆเลย

ง พวกเขาถูกชมเชง

- 1 โดยอ. Luther และพวก Lutheran - ยังไม่เล่าถึงเรื่องน่าอัศจรรย์หน้าของการปฏิบัติต่อพวก

อานาแบปติสต์แห่งประเทศเยอรมัน คืออ. Luther เมื่อเริ่มต้นก็เป็นผู้ปฏิรูปด้วยคำพูดอย่างกล้าหาญ และด้วยความตั้งใจว่าทุกคนมีสิทธิ์ตามคุณธรรมของตนเอง และควรมีอิสรภาพทางศาสนา ที่เมือง Worms อ. Luther กล่าวว่า “นอกจากว่าคำพยานแห่งพระวจนะของพระเจ้าหรือหลักฐานที่ชัดเจนแสดงให้เห็นว่าความเชื่อของผมผิด ผมกลับความเห็นไม่ได้ เพราะการกระทำเช่นนั้นไม่ปลอดภัยและอันตรายและผิดต่อคุณธรรม ผมไม่เชื่อสันตะปาปาหรือสภาใดๆ เพราะเขาทั้งสองผิดบ่อยๆและกล่าวแย้งกันและกัน พระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่ผมอ้างถึงได้ชนะผม และพระวจนะของพระเจ้าได้ผูกมัดคุณธรรมของผม” (อ. Vedder หน้า 161)

2 ความไม่มั่นคงของอ. Luther – ต่อมาเมื่อพวกเขาอานาแบปติสต์เชื่ออย่างอ. Luther อ. Luther เองก็ต่อต้านพวกเขาเหมือนอย่างพวกสภาต่อต้านอ. Luther ที่เมือง Worms อ. Luther ว่า “ถ้าทุกคนมีสิทธิ์ตีความหมายของพระคัมภีร์ตามอำเภอใจ และสอนตามความเข้าใจของตนเอง และสอนเพื่อให้คนฟังชอบใจ คงไม่สามารถมีหลักคำสอนใดๆที่มั่นคง การฟังคำสอนที่ตรงกันข้ามกับความเชื่อและหลักคำสอนของคริสตจักรเป็นสิ่งที่อันตราย ผู้ที่สงสัยหลักคำสอนที่คริสตจักรเชื่อตั้งแต่แรกๆ ก็ไม่เชื่อในคริสตจักร และยิ่งกว่านั้นได้ตำหนิคริสตจักรว่าเป็นพวกนอกรีต และตำหนิพระคริสต์เองพร้อมกับพวกอัครสาวก คือพวกที่ตั้งหลักคำสอนของคริสตจักร และยืนยันว่าหลักคำสอนนั้นถูกต้อง”

3 คำกล่าวของอ. Luther ต่อพวกขุนนางที่เป็นคริสเตียนแห่งประเทศเยอรมัน ในปีค.ศ. 1520
ก อ. Luther กล่าวว่า “พวกเราควรชนะพวกนอกรีตด้วยหนังสือ ไม่ใช่ด้วยไฟเหมือนบรรพบุรุษของเรา เพราะถ้าเราสามารถชนะพวกนอกรีตด้วยไฟได้ พวกเขมขมาตจะเป็นผู้ที่ชำนาญที่สุด และไม่จำเป็นต้องศึกษาอีก ก็เพียงแต่มีอำนาจเหนือคนอื่นโดยใช้ไฟ”

ข อ. Luther กล่าวอีกว่า “คำสอนผิด หรือคำสอนนอกรีต เป็นสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นสิ่งที่มีดีพินไม่ได้ ไฟเผาไม่ได้ และน้ำจมนให้ตายไม่ได้ ความเชื่อของแต่ละคนเป็นสิ่งที่อิสระซึ่งบังคับไม่ได้”

4 ถึงแม้ว่าอ. Luther มีคำกล่าวอย่างนี้ อ. Luther ก็ยังแนะนำยอห์น เจ้านครแห่งเมือง Saxony ให้ใช้กำลังเมื่อไม่ให้พวกเขาอานาแบปติสต์เผยแพร่หลักคำสอนของพวกเขาในเขตของท่าน

ก เมื่อมีคนฟ้องว่าพวกเขาอานาแบปติสต์ยั่วยวนคนใจไม่ให้เชื่อฟังพระคำของพระเจ้า โดยการเทศนาและการโต้เถียง โดยใช้หนังสือและคำเขียน เจ้านครได้ออกคำสั่งในปีค.ศ. 1528 ว่า “ไม่ให้ผู้ใด ไม่ว่าจะอยู่ฐานะใด ก็ตาม เทศนา ให้พิธิบัติพิศมา ชื่อหรืออ่านหนังสือที่ห้ามแล้ว ยกเว้นพวกศิษยาภิบาล เพราะได้มอบหน้าที่นี้แก่พวกศิษยาภิบาลแล้ว คือให้รักษาวิญญาณจิตของคนและเทศนา และถ้าใครทราบถึงคนที่ผิดคำสั่งนี้ให้แจ้งกับผู้ปกครองว่าทำที่ไหน เพื่อให้คนที่ผิดคำสั่งนี้รับการพิพากษา และถูกลงโทษถึงเรือนจำ”

- ข ทุกคนมีหน้าที่ที่จะจับและมอบคนที่ผิดคำสั่งนี้ไว้กับศาล และถ้าใครไม่ทำ ก็สมควรจะ
เกิดอันตรายต่อร่างกายและสิ่งของของตน
- ค คนที่รับคนที่ผิดคำสั่งนี้ไว้ในบ้านหรือช่วยเหลือเขาในสิ่งใดๆ จะนับว่า เป็นผู้ยุยงและ
ผู้ติดตาม
- ง พวกเขาโปรเตสแตนต์จึงเป็นพวกแรกที่ข่มเหงพวกอานาแบปติสต์แห่งประเทศเยอรมัน
- 5 พวกโรมันคาทอลิกทำตามการกระทำของพวกโปรเตสแตนต์
- ก ในปี ค.ศ. 1529 ที่สภาแห่งเมือง Speers เมื่อพวกเจ้านายแห่งประเทศเยอรมัน และ
พวกผู้แทนแห่งเมืองต่างๆที่มีอิสระ ได้กล่าวคำคัดค้านอันมีชื่อเสียงของพวกเขว่า พวกเขา
เขาอ้างว่าเขามีสิทธิบังคับพลเมืองที่นับถือศาสนาโรมันคาทอลิก ให้รับความเชื่อของ
พวกปฏิรูป พวกเขามีคำแก้ตัวสำหรับพวก Zwingli แต่ไม่มีคำพูดที่ดีเรื่องพวกอานา-
แบปติสต์เลย สภาได้ออกคำสั่งต่อต้านพวกเหล่านี้ คือพวกอานาแบปติสต์และคน
ที่รับพิธีบัพติศมาใหม่ ไม่ว่าจะชายหรือหญิง ถ้าเป็นผู้ใหญ่แล้ว ก็ให้ถูกพิพากษา และให้ถูก
ปรับโทษถึงตาย โดยไฟหรือดาบหรือวิธีใดก็ตาม โดยไม่ต้องขึ้นศาลต่อหน้าผู้พิพากษา
ฝ่ายจิตวิญญาณก่อน
- ข นักประวัติศาสตร์ Sebastian Frank บอกว่าในปี ค.ศ. 1542 ในจังหวัดต่างๆที่นับถือ
ศาสนาโรมันคาทอลิก พลเมืองถูกประหารชีวิตประมาณ 2000 คน
- ค นักประวัติศาสตร์ Cornelius ถึงแม้ว่าเขา นับถือศาสนาโรมันคาทอลิก เขาได้เขียนถึง
ผลต่างๆแห่งการข่มเหงเหล่านี้ว่า ในปี ค.ศ. 1531 ที่เมือง Tyrol และเมือง Gorz จำนวน
คนที่ถูกประหารชีวิตคือ 1000 คน ที่เมือง Ensisheim จำนวนคนที่ถูกประหารชีวิตคือ
600 คน และที่เมือง Linzo จำนวนคนที่ถูกประหารชีวิตคือ 73 คน ชุนนาง William แห่ง
แคว้น Bavaria ทำมากกว่าเพื่อน และออกคำสั่งให้ตัดศีรษะของคนทีกลับใจ และให้เผา
คนที่ไม่กลับใจด้วยไฟ การข่มเหงมากมายจึงเกิดทั่วภาคเหนือของประเทศเยอรมัน
เลือดของคนเหล่านี้ไหลเหมือนเป็นน้ำ คนเหล่านี้ขอร้องให้องค์พระผู้เป็นเจ้าช่วยเขาให้
รอด ถึงกระนั้นเมื่อถึงเวลาที่จะต้องถูกประหารชีวิตแล้ว ทั้งชายและหญิง ไม่ว่าจะอายุใด
ก็อดทนการข่มเหงนี้ ด้วยความชื่นใจและด้วยการร้องเพลง
- 6 อ. Vedder หน้า 156 อธิบายถึงเหตุที่พวกเขาข่มเหงคนเหล่านี้ คือ “ในเรื่องความผิดของพวกเข
เขาผิดทางความเชื่อและการประพฤติเท่านั้น จนถึงปี ค.ศ. 1529 เขาไม่มีความผิดใดๆทางการ
เมือง และไม่นับว่าเขาอันตรายต่อบ้านเมือง จนถึงเวลานี้คำสอนและการประพฤติของพวก
อานาแบปติสต์ไม่ขัดแย้งต่อบ้านเมือง จึงไม่มีเหตุที่จะข่มเหงพวกเขา”

9 ความกระตือรือร้นอย่างคลั่งไคล้ที่ประเทศเยอรมัน

ก สงครามแห่งชาวไร่ชาวนา (The Peasant Wars)

1 ต้นเหตุและพื้นฐานของสงครามนี้

- ก ความมีอำนาจสูงสุดทางการเมืองและทางสังคมของพวกเขาทำให้พวกเขามีอำนาจทางทหาร
- ข อัครวินคนเดียวสามารถสู้กับพวกชาวไร่ชาวนาที่ไม่มีอาวุธสู้กับคนได้
- ค ระบบศักดินาจบลงในศตวรรษที่ 16
 - (1) พวกอัครวินไม่มีอำนาจสูงสุดทางอาวุธต่อไป จึงลดฐานะ
 - (2) เมื่อพวกพ่อค้ามีฐานะสูงขึ้น พวกอัครวินมีปัญหาทางการเงิน
- ง เพื่อไม่ลดฐานะ พวกขุนนางคิดภาษีเพิ่มขึ้นจากชาวไร่ชาวนา
- จ จึงเกิดความวุ่นวายและการปฏิวัติอย่างรุนแรง

2 การปฏิรูปของพวก Lutheran เกิดขึ้นอย่างบังเอิญพร้อมกับการปฏิวัติทางสังคม

- ก พวกชาวไร่ชาวนาเขียนข้อปฏิรูป 12 ข้อ 5 ข้อใน 12 ข้อนั้นคือ
 - (1) ให้มีสิทธิเลือกศิษยาภิบาลเอง
 - (2) ให้เป็นคนอิสระ
 - (3) การกลับคืนสิทธิของคนทั่วไปที่จะจับปลา ล่าสัตว์และเป็นเจ้าของที่ดิน
 - (4) ให้มีการปกครองอันยุติธรรม
 - (5) การเลิกล้มเสียค่าปรับและภาษีทางศักดินาที่ไม่เหมาะสม

ข อ. Luther เห็นด้วยกับข้อปฏิรูปเหล่านี้ และตักเตือนพวกขุนนางให้ยอมรับ

3 อ. Thomas Munzer เป็นผู้นำของพวกชาวไร่ชาวนา

- ก เขาเกิดปี ค.ศ. 1490 ที่เมือง Stolberg
- ข เขาได้รับการศึกษาที่มหาวิทยาลัยหลายแห่ง
- ค เขาได้รับปริญญาตรีในด้านศาสนศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยแห่งเมือง Halle
- ง เขาเป็นคนมีความสามารถสูงในการเรียนรู้และความคล่องปาก
- จ ถึงกระนั้น ทางสติเขาไม่มั่นคง เขาเป็นคนใจร้อนและเป็นคนคลั่ง
- ฉ ในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1520 เขาได้รับตำแหน่งเป็นนักเทศน์ที่โบสถ์ใหญ่ที่เมือง Zwickau
- ช ความเชื่อบางข้อของเขา
 - (1) เขาไม่เห็นด้วยกับอ. Luther เรื่องการเป็นคนชอบธรรม เขาไม่เชื่อว่าความเชื่ออย่างเดียวทำให้เราเป็นคนชอบธรรมได้
 - (2) เขาตีพิมพ์พิธีสวดเป็นภาษาเยอรมัน คำสอนในพิธีสวดนั้นตรงกับศาสนาโรมันคาทอลิกมากกว่าคำสอนของพวก Lutheran
 - (3) เขายอมรับการให้ทารุณกับพิธีบัพติศมาในบางกรณี
 - (4) เขาไม่เลิกให้ทารุณกับพิธีบัพติศมา

- หมายเหตุ - อ. Thomas Munzer ไม่เหมือนพวกอานาแบปติสต์ ไม่ว่าจะทาง
ความเชื่อหรือทางการประพฤติ ข้อนี้สำคัญเพราะหลายคนจับผิดเรื่องเขา
และผู้ติดตามของเขาคืออ. Mattys และอ. Leyden
- (5) อ. Munzer ใช้ทรัพย์สินมบัติทั้งหมดของเขาเพื่อสนับสนุน “พวกผู้พยากรณ์แห่ง
เมือง Zwickau” คืออ. Storch อ. Stubener และอ. Thoma
 - (6) พวกนี้ประกาศว่า ยุคนี้จะสิ้นสุดลงโดยเร็ว และอาณาจักรของ พระคริสต์จะตั้ง
ขึ้น
 - (7) พวกนี้เป็นผู้พยากรณ์ที่บ้าคลั่งเรื่องยุค 1000 ปี จึงเดินทางไปเมือง
Wittenberg แล้วอ. Luther ต้องไล่พวกเขาออกจากการเป็นสมาชิกของโบสถ์
 - (8) ในปี ค.ศ. 1523 อ. Munzer รับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลที่เมือง Alstedt
 - (9) ในปี ค.ศ. 1524 อ. Munzer ถูกไล่ออกจากตำแหน่งนั้น และไปหา
อ. Oecolampadius ที่เมือง Basil
- ช ในปี ค.ศ. 1524 อ. Munzer ไปที่เมือง Muhlhhausen
- ณ อ. Grable อ. Mantz และอ. Blaucck คือพวกอาจารย์แห่งเมือง Zurich ที่เชื่อว่าทุกคำ
ในพระคัมภีร์มาจากพระเจ้า เขียนจดหมายตักเตือนและโต้แย้งไปถึงอ. Munzer
จดหมายฉบับนั้นยังอยู่ในที่เก็บเอกสารสำคัญแห่งเมือง Schaffhausen
- 4 เมื่ออ. Munzer ถึงเมือง Muhlhhausen ในปี ค.ศ. 1525 แล้ว สงครามแห่งชาวไร่ชาวนาก็
เริ่มต้นแล้ว
 - ก ชาวไร่ชาวนามีเหตุผลที่ชอบธรรม
 - ข อ. Munzer อ้างว่าเขาเป็นผู้พยากรณ์ของพระเจ้า ที่มาเมือง Muhlhhausen เพื่อตั้ง
อาณาจักรแห่งสวรรค์ขึ้นในเมืองนั้น
 - ค อ. Munzer ตั้งตัวเองให้เป็นหัวหน้าของการกบฏนั้น ชาวไร่ชาวนาพันๆคนจึงเข้าร่วม
กับการกบฏนั้น
 - 5 พวกขุนนางแห่งประเทศเยอรมันที่ร่วมกันแล้วก็ต่อสู้กับพวกชาวไร่ชาวนาที่เมือง Frankenhausen
ในวันที่ 15 เดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ. 1524
 - ก ตอนแรกอ. Luther เร่งพวกชาวไร่ชาวนาให้ต่อสู้ ต่อมาอ. Munzer นำพวกชาวไร่ชาวนา
ให้ต่อสู้อย่างรุนแรง
 - 6 ต่อมาอ. Luther ต่อต้านพวกชาวไร่ชาวนาอย่างรุนแรง เหมือนกับที่อ. Luther เคยต่อว่าพวก
ขุนนาง
 - 7 พวกชาวไร่ชาวนาทำลายที่อยู่อาศัยของพระสงฆ์กับประสาทหลายแห่งอย่างสิ้นเชิง และฆ่า
หลายคน
 - 8 พวกขุนนางที่ร่วมกันแล้ว พร้อมกับโบสถ์โรมันคาทอลิกและพวก Lutheran ได้ชนะและทำลาย
พวกชาวไร่ชาวนาโดยไม่แสดงความเมตตาเลย

- 9 พวกขุนนางกับพวกเจ้าชายได้แก้แค้นพวกอานาแบปติสต์เพราะแห่งการกบฏของพวกเขาชาวไร
- ก พวกอานาแบปติสต์ไม่มีส่วนในการทำลายที่เมือง Muhlhausen
- ข อ. Munzer ไม่อยู่ในพวกอานาแบปติสต์
- ข การกบฏที่เมือง Muntzer
- 1 อ. Hoffman เป็นคนที่มีความเชื่ออย่างร้อนรนและชอบเผยแพร่ข่าวประเสริฐ
- 2 เขาเกิดที่เมือง Schwabisch-Hall ในปี ค.ศ. 1490
- 3 เขากลายเป็นผู้ต่อต้านอ. Luther อย่างรุนแรง
- 4 เขาไม่เข้าร่วมกับการกบฏที่เมือง Muntzer
- ก พวกอัครวินแห่งกลุ่ม Tunic ได้ไล่เขาออกจากเมือง Dorpat
- ข เขาเยี่ยมเมือง Wittenberg ในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1525 และได้รับการรับรองจาก
อ. Luther
- 5 การพเนจรของเขา
- ก เขาถูกไล่ออกจากเมือง Dorpat จึงไปทำงานที่ประเทศสวีเดนในปี ค.ศ. 1526
- (1) เขาพิมพ์หนังสือเปรียบเทียบที่มีความหมายแปลกๆ
- (2) เขาต่อต้านความคิดของอ. Luther เรื่องพิธีศีลมหาสนิท
- (3) เขาได้รับความเชื่อของพวกอานาแบปติสต์
- ข โดยการศึกษาคำพยากรณ์ เขาคิดว่าเวลาที่พระคริสต์จะตั้งอาณาจักรของพระองค์คือ
ปี ค.ศ. 1533
- ค เขาถูกไล่ออกจากเมือง Stockholm ในปี ค.ศ. 1527
- ง กษัตริย์ Frederick ที่ 1 ชวนเขาไปรับใช้ที่ประเทศเดนมาร์ก
- (1) เขารับใช้ที่นั่นในตำแหน่งเป็นผู้ประกาศ
- (2) เขาซื้อโรงพิมพ์
- จ เขาพบกับอ. Carlstadt
- ฉ เขาย้ายจากแคว้น Holstein ไปยังภาคตะวันออกของจังหวัด Friesland ประเทศ
ฮอลันดาพร้อมกับอ. Carlstadt
- (1) เขาช่วยในการโต้เถียงเรื่องพิธีศีลมหาสนิทระหว่างพวก Zwingli กับพวก
Lutheran
- (2) เขาทำพิธีบัพติศมาให้กับพันๆคนในประเทศเยอรมันกับประเทศฮอลันดา
- ช เขาย้ายไปอยู่เมือง Strasberg และได้รับการต้อนรับอย่างดี
- (1) เขายอมรับความเชื่อต่างๆของพวกอานาแบปติสต์
- (2) เขากลับไปยังประเทศฮอลันดา และอยู่ในพวกอานาแบปติสต์
- (ก) เขาเผยแพร่ความเชื่อของตนเรื่องอาณาจักรของพระคริสต์

(ข) มีหลายคนกลับใจเสียใหม่

ข เขากลับไปอยู่เมือง Strasberg ในเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ. 1533

(1) เขาถูกขังในเรือนจำทันที

(2) เขาอยู่เรือนจำเป็นเวลา 10 ปี

6 พวกผู้ตามของเขาและข้อคิดเห็นของพวกเขา

ก อ. Derk Phillips, อ. Menno Simons, อ. Trijpmaker แห่งเมือง Amsterdam (เขาเป็นผู้นำคนหนึ่งของพวกอานาแบปติสต์ และถูกประหารชีวิตเพราะเหตุความเชื่อในพระเยซู), อ. Obbe Phillips, อ. Jan Matthys

ข อ. Jan Matthys

(1) เขาเป็นคนทำขนมปังที่คลั่งไคล้

(2) เขาสอนว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์จะมาด้วยความรุนแรง

ค อ. Hoffman ได้รับพิธีบัพติศมาใหม่ในปี ค.ศ. 1530 แต่กลับปฏิเสธพิธีบัพติศมาทุกอย่างในปี ค.ศ. 1533 เพราะอ้างว่าอาณาจักร 1000 ปีของพระคริสต์สำคัญกว่าพิธีบัพติศมา จากนั้นอ. Matthys ให้เขากลับมาอยู่ในพวกเขา

ง เขาเสียชีวิตที่เรือนจำในปี ค.ศ. 1543 โดยกำลังรอคอยอาณาจักร 1000 ปี และเขาเลื่อนปีที่อาณาจักรจะเริ่มขึ้นตามที่ต้องการ

ค อาณาจักรแห่งเมือง Muntzer

1 เดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1534

ก อ. Matthys ประกาศว่าตัวเองเป็นผู้พยากรณ์เอโนค

ข อ. Matthys ส่งผู้แทนไปยังเมือง Muntzer ประกาศว่าตัวเองเป็นเอโนค

ค อ. Matthys อ้างว่าอาณาจักร 1000 ปีใกล้เข้ามาแล้ว

ง อ. Matthys สอนว่าในอาณาจักรนั้น คนที่รับพิธีบัพติศมาแล้วจะเป็นสุข และจะอยู่ในระบบชุมชน

2 อ. John แห่งเมือง Leyden และอ. Gerttom Kloster เป็นผู้นำ

ก นาย Bernhard Knipperdollmick ได้รับการเลือกให้เป็นนายกเทศมนตรี อ. John แห่งเมือง Leyden เป็นลูกเขย

ข ตอนแรกอ. Bernard Rothmann ต่อต้านพวกเขา แต่ต่อมาได้เข้าร่วมกับพวกเขา

ค คนนับเป็นร้อยๆคนได้รับพิธีบัพติศมาในประชุมลับๆในกลางคืน

ง แทน รูปเคารพ และที่ทำพิธีบัพติศมาโดยการเทน้ำ ถูกแตกเป็นชิ้นๆ และห้องสมุดแห่งเมือง Muntzer ถูกเผาด้วยไฟ

จ ทุกคนที่ไม่ยอมรับพิธีบัพติศมาใหม่ถูกไล่ออกจากเมือง

3 อ. Matthys เห็นนิมิตว่าเมือง Muntzer และไม่ใช่เมือง Strasburg จะเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่

ก คนชื่อสัตย์ทุกคนจะประชุมกันในวันที่ 24 เดือนมีนาคม

- ข อ. Matthys และอ. John แห่งเมือง Leyden
- (1) เสนอให้ฆ่าคนที่อยู่ในเมืองที่ยังไม่เชื่อทุกคน
- (2) อ. Knipperdollmick ต่อด้านคำเสนอนี้
- ค หัวหน้าบาทหลวงไม่สามารถหาคนพอที่จะปราบปรามพวกนี้
- ง ต่อไปหัวหน้าบาทหลวงกับพลทหารล้อมเมืองไว้
- 4 อ. Matthys เสียชีวิตในเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1535
- ก เขานำพวกผู้ตามกลุ่มหนึ่งไปสู้กับพลทหารที่ล้อมเมืองไว้
- ข เขาให้อ. John แห่งเมือง Leyden เป็นผู้นำแทน
- 5 อ. John แห่งเมือง Leyden
- ก เขาประกาศว่าตัวเองเป็นกษัตริย์
- ข เขาจัดตั้งให้พวกผู้ตามมีภรรยาหลายคน (polygamy)
- ค เขาสั่งให้ฆ่าทุกคนที่ต่อต้านความปรารถนาของเขา โดยไม่แสดงความเมตตาเลย
- ง คนที่เหลืออยู่ถูกฆ่าโดยพลทหารที่ล้อมเมืองไว้
- 6 จากเหตุการณ์นั้นคนทั่วทวีปยุโรปข่มเหงพวกอานาแบปติสต์มากขึ้น
- ก เพราะเขานับว่าพวกอานาแบปติสต์อันตรายต่อกฎหมายและสังคม
- ข อ. Philip แห่งเมือง Hesse ตั้งใจวินิจฉัยระหว่างคนคลังไค้กับคนที่ต่อต้านการให้
- ทากรับพิธีบัพติศมาที่แท้จริง
- 7 บทเรียนจากผู้มีหัวรุนแรงเหล่านี้
- ก ต้องเชื่อฟังกฎหมายของรัฐบาล
- ข ในที่สุดการยึดหลักการที่รุนแรงจะไม่ชนะ
- ค ต้องประพฤติตัวอย่างเหมาะสมและตามระเบียบ
- ง เมื่อไม่ทำตามอย่างนี้ การประกาศเรื่องของพระเยซูจะประสบผลกระทบกระเทือน

10 ชีวิตของอ. Menno Simons (จากหนังสือ The Complete Writings of Menno Simons (1496-1561) พิมพ์ที่ Herald Press, เมือง Scotsdale รัฐ Pennsylvania)

- ก เขาเกิดในปี ค.ศ. 1496 ที่เมือง Witmarsum จังหวัด Friesland ซึ่งอยู่ทางชายฝั่งของทวีปยุโรป
- ข บิดามารดามอบเขาไว้กับโบสถ์โรมันคาทอลิกตั้งแต่ยังเป็นเด็กอยู่
- 1 เขาเข้าไปอยู่ที่อาราม คงจะเป็นพวก Franciscan ที่เมือง Bolsward
- 2 เขาศึกษาที่นั่นเป็นเวลาหลายปี คือศึกษาภาษากรีก ภาษาลาติน และเรื่องบรรพบุรุษแห่งคริสตจักร เช่นอ. Tertulian อ. Cyprian และอ. Eusebius
- ค เขาบวชเป็นพระในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1524 เมื่อเขามีอายุ 28 ปี
- 1 เขาบวชเป็นพระที่เมือง Utrecht ซึ่งอยู่ที่ใจกลางของประเทศฮอลันดา
- 2 เขาเป็นบาทหลวงที่เมือง Pingjum

- 3 เขาอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 7 ปี (ปี ค.ศ. 1524 – 1531)
- 4 จากนั้นเขาย้ายไปอยู่เมือง Witmarsum และอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 5 ปี (ปี ค.ศ. 1531 – 1536)
- 5 ในช่วงเวลานี้เขากลับใจเสียใหม่ ในเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1535
- ง เหตุการณ์ต่างๆที่นำไปสู่การกลับใจเสียใหม่ของเขา
- 1 เขาสงสัยเรื่อง Transubstantiation คือการเปลี่ยนขนมปังและเหล้าองุ่นให้เป็นร่างกายและโลหิตของพระเยซูคริสต์ เมื่อรับพิธีศีลมหาสนิท
 - 2 เขาได้ยินแล้วเรื่องผลของการปฏิรูปที่ประเทศเยอรมันและประเทศสวิตเซอร์แลนด์
 - 3 อ. Menno ทรมานใจเป็นเวลา 2 ปีเพราะสงสัยเรื่องพิธีมิชซา
 - 4 เขาตัดสินใจแสวงหาคำตอบในพระคัมภีร์
 - 5 การแสวงหาคำตอบนี้ทำให้เขาตัดสินใจว่าอันไหนมีอำนาจมากกว่าในเรื่องความเชื่อ คือโบสถ์โรมันคาทอลิกหรือพระคัมภีร์
 - 6 เขาตัดสินใจว่าจะตามพระคัมภีร์อย่างเดียวในปี ค.ศ. 1528
 - 7 ถึงกระนั้นเขาไม่ได้ละทิ้งโบสถ์โรมันคาทอลิกทันที
 - 8 จากนั้นคนทั่วไปอยากฟังคำเทศนาของเขา
 - 9 เขาพิจารณาเรื่องพิธีบัพติศมาในเมื่อผู้ชายคนหนึ่งชื่อ Sicke Freerke ถูกประหารชีวิตเพราะเขาได้รับพิธีบัพติศมาใหม่
 - 10 คุณ Freerke ได้รับพิธีบัพติศมาจากอ. Trypmaker ซึ่งได้รับพิธีบัพติศมาจากอ. Melchoir Hoffman
 - 11 เขาจึงค้นหาในพระคัมภีร์เพื่อความเข้าใจและความสว่างในเรื่องนี้
 - 12 พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา และคำอธิบายของพวกเขาบาทหลวงฟังไม่ขึ้น
 - 13 จากการศึกษาระดับพระคัมภีร์นั้น เขาสรุปว่า พระคัมภีร์สอนว่า ต้องให้พิธีบัพติศมาแก่คนที่รับเชื่อในพระเยซูแล้วเท่านั้น เขาเข้าใจเรื่องนี้ในปี ค.ศ. 1531 แต่ยังไม่ละทิ้งโบสถ์โรมันคาทอลิก
 - 14 เขาเป็นบาทหลวงต่อไป แต่รู้ว่าเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคด เขาเปลี่ยนทางความคิดแล้ว แต่ใจเขายังตามความอยากฝ่ายเนื้อหนังอยู่
 - 15 ในปี ค.ศ. 1534 คนจากเมือง Muntzer มาหลอกลวงคนที่แสวงหาพระเจ้าหลายคน อ. Menno Simons เป็นห่วงเรื่องนี้อย่างมาก เหตุการณ์นี้มีผลในการตัดสินใจของเขาที่จะละทิ้งโบสถ์โรมันคาทอลิก
 - 16 เขาสู้กับคนจากเมือง Muntzer อย่างรุนแรง จึงทำให้เขาทุกข์ใจและเสียใจ
 - 17 ในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1535 คนจากเมือง Muntzer 300 คนยึดเอาอารามแห่งหนึ่ง และพยายามให้อาณาจักรของพระเจ้ามาตั้งอยู่บนโลก (พวกเขาทำเหตุการณ์นี้หลังจากการล้มลงของเมือง Muntzer) พวกเขาแพ้อันตรายทุกคน อ. Menno ทุกข์ใจที่เห็นหลายคนเสียชีวิตเพราะเหตุความเชื่อผิด ในขณะที่เขาเองไม่ยอมเสียสละเพื่อความเชื่อจริง

- 18 เขาจึงเห็นว่าเป็นหน้าที่ของเขาที่จะละทิ้งโบสถ์โรมันคาทอลิก และทำตามความเชื่อที่มาจากพระคัมภีร์ ถึงแม้เขาอาจต้องเสียชีวิตเพราะเหตุความเชื่อเหล่านั้น
- 19 คำพยานของเขาน่ากระตุนใจ คือเขาขอให้พระเจ้าชำระใจของเขาให้สะอาด และประทานพระคุณและความรอดให้ แล้วส่งเขาออกไปประกาศพระคำของพระเจ้า เขาได้รับพิธีบัพติศมาใหม่โดยอ. Obbe Phillips เมื่อเขาละทิ้งโบสถ์โรมันคาทอลิกแล้วในปี ค.ศ. 1536
- จ การรับใช้ที่เปิดเผยของอ. Menno Simons เพื่อพระเยซูคริสต์เจ้าและความเชื่อที่ถูกต้อง
- 1 เขาเริ่มเชื่อในเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1535
 - 2 เขาเทศนาอย่างเปิดเผยต่อต้านพิธีมิชซาและการให้ทารกับพิธีบัพติศมา และเขาประกาศว่าต้องกลับใจเสียใหม่
 - 3 ในที่สุดอีก 9 เดือนต่อมาเขาละทิ้งโบสถ์โรมันคาทอลิก ลาออกจากตำแหน่งบาทหลวง และย้ายจากเมือง Witmarsum ในวันที่ 30 เดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1536
- ฉ พวก Brethren วางมือให้อ. Menno
- 1 เขาแต่งงานกับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ Gertrude
 - 2 เขาเดินทางไปมาในปี ค.ศ. 1536 – 1537
 - 3 เขาได้รับการวางมือในปี ค.ศ. 1537 โดยอ. Obbe Phillips
 - 4 เขาได้รับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลของพวก Obbeites หลังจากการดิ้นรนมากทางจิตใจ
 - 5 การรับใช้ของเขาช่วยพวก Muntzerites กับอีกหลายคนให้กลับคืนมา
- 11 การรับใช้ของพวก Mennonite (ปี ค.ศ. 1536 – 1543)
- ก การเดินทางของอ. Menno
- 1 เขาเริ่มใช้พระเจ้าตั้งแต่ภาคตะวันออกของจังหวัด Friesland ถึงภาคเหนือของจังหวัด Groningen ถึงภาคตะวันตกของจังหวัด Friesland การสอนของเขาเน้นถึงการศึกษาพระคัมภีร์และการท่องจำข้อพระคัมภีร์
 - 2 เขาให้พิธีบัพติศมาแก่ผู้ชายคนหนึ่งที่เกิดวันตกของจังหวัด Friesland ในปี ค.ศ. 1539 ต่อมาผู้ชายคนนั้นถูกประหารชีวิตเพราะเขาเคยปกป้องอ. Menno
 - 3 เขาถูกข่มเหงมากยิ่งขึ้น จนกระทั่งในวันที่ 7 เดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 1542 กษัตริย์ Charles ที่ 5 ตั้งรางวัล 500 เหรียญฮอลันดา (ประมาณ 11,000 บาท) เพื่อจับเขา
 - 4 ในปี ค.ศ. 1541 อ. Menno ย้ายไปอยู่เมือง Amsterdam ซึ่งอยู่ทางภาคเหนือของประเทศฮอลันดา เขาอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 2 ปี คือปี ค.ศ. 1541 – 1543
 - 5 เขาให้พิธีบัพติศมาแก่ 2 คน หลังจากนั้นเขาทั้ง 2 ถูกประหารชีวิตในวันที่ 19 เดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1544 ในเวลานั้นอ. Claasen ได้กระจายคำเขียนต่างๆของอ. Menno
- ข การรับใช้ต่างๆทางภาคพายัพของประเทศเยอรมัน (ปี ค.ศ. 1543 – 1546)
- 1 อยู่ทางทิศตะวันออกจากประเทศฮอลันดา

- 2
 - ก เขาอยู่ที่ภาคตะวันออกของจังหวัด Friesland เป็นเวลาไม่กี่เดือน (ปี ค.ศ. 1543 – 1544)
 - ข เขาอยู่ที่แคว้น Cologne (ปี ค.ศ. 1544 – 1546)
 - ค เขาอยู่ที่แคว้น Holstein และทางบริเวณบกที่ประชิดกับทะเลบอลติกเป็นเวลา 15 ปี (ปี ค.ศ. 1546 – 1561)

- 3
 - ก เขาย้ายไปอยู่ที่นั่นตอนต้นฤดูหนาว ปี ค.ศ. 1543
 - ข ชุมนาง Ann กำลังลาออกจากตำแหน่ง
 - ค ประเทศนั้นกำลังเปลี่ยนแปลงจากศาสนาโรมันคาทอลิก มาเป็นนิกายโปรเตสแตนท์
 - ง อ. John a Lasco ซึ่งอยู่ในพวก Zwingli ได้รับการแต่งตั้งให้จัดตั้งศาสนาประจำชาติ
 - จ เมือง Emden มีพวกอานาแบปติสต์ที่เริ่มต้นโดยอ. Obbe และ อ. Derke Phillips
 - ฉ อ. John a Lasco ทราบดีถึงความแตกต่างกันระหว่างพวก Mennonite และพวก Muntzerite
 - ช อ. John a Lasco เชิญอ. Munno ให้มาเมืองหลวงเพื่ออภิปรายเรื่องคำถามทางศาสนา
 - ซ เมื่ออภิปรายกันแล้วก็เห็นว่ามี ความแตกต่างกันเรื่องความเชื่อ อ. John จึงขอให้
 - อ. Menno เขียนว่าความเชื่อของเขาเป็นอย่างไรบ้าง
 - ณ อีก 3 เดือนต่อมา อ. Menno เขียน “A Brief and Clear Confession” คือ “การสารภาพ ที่สั้นและชัดเจน”
 - ญ ก่อนกลางปี ค.ศ. 1544 อ. Menno หนีไปยังแคว้น Cologne เพื่อหาที่หลบภัย

- 4
 - ก ชีวิตของอ. Menno สงบและเกิดผลมากที่สุดในเวลานี้
 - ข พวกนักเทศน์ที่เมือง Bonn และเมือง Wesel เชิญอ. Menno มาคุยกัน
 - ค เขาเทศนาที่เมือง Fischerswert และเมือง Illekhoven
 - ง ผู้ชายคนหนึ่งถูกประหารชีวิตเพราะเขาส่งอ. Menno และผู้ชายอีก 2 คนไปยังเมือง Roermond เขาส่งพวกเขาในเรือที่แม่น้ำ Meuse
 - จ เมื่อสมัยการปกครองของหัวหน้าบาทหลวง Herman สิ้นสุดลงแล้ว เพราะเหตุพวก โปรเตสแตนท์แพ้ในสงครามที่เมือง Smalcald ในปี ค.ศ. 1546 นั้น อ. Menno จึงหนี จากแคว้น Cologne และแคว้นนั้นได้กลับถือศาสนาโรมันคาทอลิก

- 5
 - ก อ. Menno หนีจากแคว้น Cologne พร้อมกับภรรยาที่ไม่สบาย และลูกๆที่ยัง เป็นเด็กอยู่ ไปยังแคว้น Holstein ที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือจากเมือง Hamburg ชิดกับทะเลบอลติก

- ข พวก Mennonites นี้จากการปกครองของกษัตริย์แห่งประเทศเดนมาร์ค
- ค เขาอยู่ที่เมือง Wismar ช่วงหนึ่ง
- ง เขาพบกับอ. Nicholas Blesdijk ที่เมือง Lubeck ในปี ค.ศ. 1546 เมื่อมีการอภิปรายเรื่องพระเจ้า
- (1) อ. Nicholas Blesdijk เป็นลูกเขยของอ. David Joris
- (2) อ. David Joris ตั้งกลุ่มหัวรุนแรงที่เรียกว่า พวก Davidian
- จ อ. Menno และพวกของเขาถือว่าหลักคำสอนเรื่องคริสตจักร พร้อมกับระบบและระเบียบวินัย เป็นหลักคำสอนที่สำคัญที่สุด แต่พวก Davidian ไม่เห็นด้วย เพราะพวก Davidian ถือว่า ตัวบุคคลกับการตีความหมายของพระคัมภีร์แบบ “ฝ่ายจิตวิญญาณ” เป็นจุดศูนย์กลางและแหล่งแห่งหลักคำสอนทุกอย่าง
- ฉ ผู้มีอำนาจทางบ้านเมืองและผู้มีอำนาจทางศาสนาบังคับให้อ. Menno ออกจากเมือง Wismar ในปี ค.ศ. 1554
- ช อ. Menno จึงย้ายไปอยู่หมู่บ้าน Wustenfelde เขต Friesland
- ช ขุนนาง Von Ahlefeldte ที่เขต Friesland ป้องกันพวก Mennonites
- ณ ที่เมือง Lubeck และเขต Friesland พวก Mennonites พิมพ์หนังสือและหนังสือเล่มเล็กๆอย่างน้อย 10 เล่มในระหว่างปี ค.ศ. 1554 – 1561
- ญ ตอนปลายชีวิตของอ. Menno มีความเศร้าใจเพราะการโต้เถียงอย่างร้ายแรงและขมขื่นระหว่างคริสตจักรแต่ละแห่งเรื่องระเบียบวินัย โดยเฉพาะเรื่องการหลีกเลี่ยงสมาชิกที่เคยถูกไล่ออกจากคริสตจักร
- ฎ อ. Menno เขียนและพิมพ์ใบปลิวเรื่องการตีความหมายของระเบียบวินัยอย่างเข้มงวด และต่อว่าพี่น้อง 2 คนที่เคยเขียนต่อว่าอ. Menno เอง ใบปลิวนั้นเรียกว่า “คำตอบแก่คุณ Syllis และคุณ Lemke” สองคนนี้ไม่ยอมตีความหมายของระเบียบวินัยอย่างเข้มงวด โดยเฉพาะในเรื่องการสมรส แต่อ. Menno ไม่ยอมรับความเห็นของเขาทั้งสอง เรื่องนี้เกิดขึ้นเดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1560

12 คำสอนเรื่องคริสตจักร โดยอ. Menno Simons

- ก วิธีทราบว่าคุณเป็นคริสตจักรแท้หรือเป็นพวกของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์โดยการเปรียบเทียบทั้งสองฝ่าย
- 1 ก ชุมชนของพระเจ้า หรือคริสตจักรแท้ เป็นการชุมนุมของคนที่เชื่อในพระเจ้า และเป็นชุมชนของพวกวิสุทธิชน ซึ่งตั้งแต่แรกมีความมั่นใจและเชื่อในเชื้อสายของเอวาที่ทรงสัญญาไว้ ซึ่งเชื้อสายนั้นคือผู้พยากรณ์ พระเมสสิยาห์ กษัตริย์ ผู้เป็นประมุข อิมมานูเอล และพระคริสต์ ที่ทรงสัญญาไว้ พวกเขาจะยอมรับและเชื่อพระคำของพระองค์จนถึงที่

- สุดปลายด้วยความจริงใจ พวกเขาจะทำตามแบบอย่างของพระองค์ ให้พระวิญญาณเป็นผู้นำ และวางใจในพระสัญญาทั้งหลายของพระองค์ตามที่สอนไว้ในพระคัมภีร์ พวกคนที่เชื่อในพระเจ้านั้น โดยทั่วไปเรียกกันว่า พวกคริสเตียน หรือคริสตจักรแท้ เพราะเขาบังเกิดใหม่โดยพระคำของพระคริสต์ โดยความเชื่อ โดยพระวิญญาณของพระองค์ พวกเขาเป็นกระดูกจากกระดูกของพระองค์ และเนื้อจากเนื้อของพระองค์ เหมือนอย่างเชื้อสายของยาโคบที่เกิดมาโดยธรรมชาติ ที่เรียกว่าวงศ์วานอิสราเอล
- ข พวกของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์เป็นการรวมกลุ่มของคนที่ไม่ยอมรับพระเจ้า เป็นชุมชนที่ไม่สำนึกผิด ที่ปฏิเสธเชื้อสายของเอวา พระคริสต์และพระคำของพระองค์ ที่ต่อต้านน้ำพระทัยของพระองค์ และเพราะเหตุนี้ โดยการวางแผนร้ายและโดยการนำของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ (ซึ่งเป็นศัตรูแท้ของพระคริสต์นั้น) พวกเขาสอน เชื้อ ติดตามและตั้งการนมัสการที่ตรงกันข้ามกับพระวิญญาณ พระคำ แบบอย่างและคำสั่งของพระคริสต์ แต่พยายามดูเหมือนว่าทำตามพระคำและพระนามของพระคริสต์
- 2 ก ขอให้สังเกตว่า คริสตจักรแท่นั้นอยู่ตั้งแต่แรก ถึงแม้ว่าจะไม่มีพิธีอันเดียวกันหรือชื่ออันเดียวกันในพระคัมภีร์
- ถึงแม้ว่าแต่ละสมัยมีพิธีและชื่อที่ไม่เหมือนกันก็ตาม แต่ทุกสมัยมีคนที่จะเกรงกลัวพระเจ้าที่ประพฤติตามพระคำและน้ำพระทัยของพระองค์ ที่มีความหวังในพระคริสต์ และที่ทำตามพระองค์จนถึงที่สุดปลาย ไม่ว่าจะอยู่ก่อน ได้ หรือหลังสมัยของพระราชบัญญัติ คนเหล่านี้เป็นชุมชน คริสตจักรและกายอันเดียวกัน และจะเป็นอย่างนั้นเสมอไป เพราะพวกเขาได้รับความรอดจากพระคริสต์ เป็นที่ขอบพระทัยของพระเจ้า และพร้อมด้วยพระวิญญาณแห่งพระคุณของพระองค์
- ข พวกของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์อยู่ตั้งแต่แรก อยู่เคียงข้างกับคริสตจักรแท้ และเป็นฝ่ายที่มีคนจำนวนมากที่สุด พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้าที่แท้จริงที่ทรงพระชนม์อยู่ แต่ได้บูชาและรับใช้ผีมีชื่อของมนุษย์ และเรียกตัวเองว่า คริสตจักร แต่คริสตจักรนั้นได้ถูกทำลายโดยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และคนส่วนมากเลวลงจนเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนไหว้รูปเคารพ ถึงกระนั้นก็ยังเรียกตัวเองว่า เป็นคริสเตียน
- 3 ก คริสตจักรแท่นั้นเป็นของพระเจ้า อ.เปาโลเขียนถึงเรื่องนี้ใน ฮีบ 2.11 ว่า “ทั้งพระองค์ผู้ชำระคนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มาจากแหล่งเดียวกัน”
- อ.ยอห์นเขียนเช่นเดียวกันใน ยน 1.12-13 และ 1 ยน 3.1
- ข พวกของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์มาจากซาตาน ให้ดูคำตรัสของพระเยซูใน ยน 8.44 ว่า “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน” ดังนั้นพระวิญญาณแห่งความจริงได้พิพากษาคนที่พูดมฺสาคนที่ทำให้เลือดตก คนโลก คนที่เป็นพยานเท็จ คนล่วงประเวณี คนขี้เหล้า คนโง่

- คนให้รูปเคารพ พร้อมกับคนไม่ชอบธรรม ว่าเป็นของพญามาร และเป็นชุมชนของพญามาร ถึงกระนั้นพวกเขาวดตัวว่าเป็นคริสตจักรแท้ เหมือนอย่างพวกฟาริสี วดตัวว่าเป็นเชื้อสายและเป็นบุตรของอับราฮัมใน ยน 8.39-44
- 4 ก คริสตจักรแท่นักเทศน์และสมาชิกที่มีน้ำใสใจจริงและมีความเชื่อ ที่กระตุ้นด้วยพระวิญญาณของพระคริสต์ ที่หาที่ติมิได้ทางหลักคำสอนและทางชีวิต ที่หาทางด้วยความรักอันซื่อสัตย์เพื่อให้เพื่อนบ้านเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ พวกเขาประกาศพระคำด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ
- ข พวกเขาของปฏิบัติต่อพระคริสต์มีพวกนักเทศน์ที่ไม่ซื่อสัตย์ ที่กระตุ้นด้วยวิญญาณของปฏิบัติต่อพระคริสต์ พร้อมกับโคราห์ ดาธานและอาบีรัมพยายามเอาใจพวกสมาชิกพร้อมกับบาลาอัมแสวงหากำไรที่ไม่เหมาะสม
- 5 ก คริสตจักรแท่นักเกิดโดยพระวิญญาณและพระคำของพระคริสต์ ตามที่อ.เปาโลกล่าวว่ “เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดยชาวประเสริฐ” และอ.ยากอบกล่าวว่า “พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวาทะแห่งความจริงตามน้ำพระทัยของพระองค์”
- ข พวกเขาของปฏิบัติต่อพระคริสต์เกิดจากความยั่วยวนและการหลอกลวงโดยวิญญาณแห่งความเท็จ ให้อู 2 ทธ 4.1-2
- อะไรทำให้ใจของคนเยอรมันตาบอดจนถึงทุกวันนี้ อะไรทำให้เขาดำเนินชีวิตในทางที่ไม่ยอมรับพระเจ้า ก็คือหลักคำสอนอันไม่จริงไม่จริงของพวกนักเทศน์ การให้ทารกกับพิธีบัพติศมาอันหมอดหวัง การรับพิธีศีลมหาสนิทในวิธีที่ผิดกับพระคัมภีร์และนุชารูปปั้น และการละเลยคำสั่งสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ถึงแม้พวกอัครสาวกได้ติดตามคำสั่งสอนเหล่านั้น
- 6 ก คริสตจักรแท่นักเกิดมาเพื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เพื่อรัก รับผิดชอบ สรรเสริญ ให้เกียรติยศ และขอบพระคุณพระเจ้าอย่างน้ำใสใจจริง ให้อู พบญ 10.21; 13.4; 1 ปต 2.9
- ข พวกเขาของปฏิบัติต่อพระคริสต์สับสนประมาท เกลียดชังและด่าพระเจ้าตามที่ผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์ไว้ ให้อู ฮชย 6.7; ลก 19.14
- 7 ก คริสตจักรแท้ ถึงแม้ว่ามีความอ่อนแอ ก็ตั้งใจให้มีน้ำใจเหมือนอย่างพระคริสต์ ให้อู 2 คร 5.17 คริสตจักรแท้เกลียดชังสิ่งที่พระคริสต์ทรงเกลียดชัง และรักสิ่งที่พระคริสต์ทรงรัก เพราะคริสตจักรแท่นักเป็นเจ้าของพระองค์ เป็นเนื่อจากเนื่อของพระองค์ และเป็นกายอันเดียวกัน ดังนั้นคริสตจักรแท้ไม่สามารถมีน้ำใจที่ไม่ตรงกับน้ำใจของพระคริสต์ เพราะคริสตจักรแท่นักเกิดโดยพระคำของพระองค์ สถิตอยู่ในพระองค์ และพระองค์สถิตอยู่ในคริสตจักรแท้และทำงานโดยทางคริสตจักรนั้น ให้อู 1 ยน 4.12; ยน 15.4-7
- ข พวกเขาของปฏิบัติต่อพระคริสต์จ้องมอง อิจฉา ฆ่ากัน หลอกลวง ไม่เชื่อฟัง วดดี มีความคิดตามอย่างชาวโลกและตามอย่างเนื้อหนัง เห็นแก่ตัว โลก หยิ่ง ใ่อ่า ฟุ่มเฟือย

ไม่บริสุทธิ์ และสบประมาทสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงสั่งไว้ สิ่งใดๆที่พระเจ้าทรงเกลียดชัง พวกเขารัก และสิ่งใดๆที่พระเจ้าทรงรัก พวกเขาเกลียดชัง ถึงกระนั้นพวกเขาก็อ้างว่าเขาเป็นคริสตจักรแท้ ใครมีหูก็ให้ฟังและพิจารณาว่าสิ่งที่ผมกล่าวนี้เป็นความจริงหรือเปล่า

- 8 ก คริสตจักรแท้เกิดผลแห่งพระคริสต์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ว่า “เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้สิ่งใดไม่ได้เลย”
- ต้นไม้ทุกต้นจะเกิดผลตามชนิดของมัน ทุกคนที่บังเกิดจากพระเจ้า และได้รับส่วนในสภาพของพระองค์ จะเกรงกลัว รัก รับใช้และสรรเสริญพระเจ้าด้วยเต็มใจ ตรงกันข้ามให้ดูผลของพวกของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ พวกนักเทศน์ของเขาสอนความเท็จ หลอกลวงอย่างกล้าหาญ และดำเนินชีวิตอย่างง่ายดายและอ่อนโยน

ข ลักษณะ 6 อย่างของคริสตจักรแท้

- 1 คริสตจักรแท้เชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นพระคำของพระเจ้า ที่บริสุทธิ์ ที่มาจากพระเจ้า ที่สมบูรณ์และที่ไม่มีความผิดใดๆ แต่พวกของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์สอนว่า พระคำนั้นไม่ถูกต้อง
- 2 คริสตจักรแท้ใช้พิธีศีลทั้ง 2 ในทางที่ถูกต้อง คือสำหรับพิธีบัพติศมา ให้เฉพาะแก่คนที่บังเกิดจากพระเจ้าโดยความเชื่อแล้ว คือคนที่กลับใจเสียใหม่จริง และฝังความบาปของตนไว้กับความตายของพระเยซู และเป็นขึ้นมาใหม่กับพระองค์และมีชีวิตใหม่ สำหรับพิธีศีลมหาสนิทนั้น ให้เฉพาะแก่คนที่กลับใจเสียใหม่แล้ว คือคนที่เปื้อนเนื้อหนังเนื้อของพระคริสต์ และที่ได้รับพระคุณ การคืนดีกัน และการอภัยโทษบาปโดยความตายและพระโลหิตของพระเยซู และแสดงผลแห่งการบังเกิดใหม่แก่คริสตจักรและคนของพระเจ้า
- 3 คริสตจักรแท้เชื่อฟังพระคำอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า และดำรงชีวิตคริสเตียนในทางของพระเจ้า แต่พวกของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ไม่เชื่อฟังพระคัมภีร์ ทั้งในด้านคำพูดและในด้านการประพฤติ
- 4 คริสตจักรแท้รักเพื่อนบ้านของตนเองอย่างแท้จริง
- 5 คริสตจักรแท้ยอมรับพระนาม น้ำพระทัย พระคำและพิธีศีลของพระคริสต์จนถึงวันสุดท้าย ถึงแม้ได้ประสบความทารุณ การปกครองอย่างกดขี่ ความวุ่นวาย ไฟ ดาบ หรือความรุนแรงจากชาวโลก
- 6 คริสตจักรแท้ยอมรับกางเขนของพระคริสต์ เพราะเห็นแก่คำพยานและพระคำของพระองค์

13 พวกแบปติสต์แรกๆแห่งประเทศอังกฤษ

ก ประวัติศาสตร์และแหล่งกำเนิด

- 1 อ. Vedder หน้า 201 กล่าวว่า “พวกอานาแบปติสต์ในทวีปยุโรป ถือหลักคำสอนจากพระคัมภีร์ที่เหมือนกับพวกแบปติสต์ในสมัยนี้ ตั้งแต่ประมาณปี ค.ศ. 1641 หลักคำสอนและการประพฤติของพวกแบปติสต์ก็เหมือนกับหลักคำสอนและการประพฤติของพวกแบปติสต์ในสมัยนี้”

- 2 ประวัติศาสตร์ของพวกเขาแบ็พติสต์และของพวกเขาแบ็พติสต์แห่งประเทศอังกฤษ มิได้เริ่มต้นที่ประเทศอังกฤษ แต่เริ่มต้นที่ประเทศฮอลันดา
- 3 อ. Thomas Crosby ซึ่งเป็นนักประวัติศาสตร์ของพวกเขาแบ็พติสต์แห่งประเทศอังกฤษ ได้เขียนหนังสือเล่มแรกในปี ค.ศ. 1438 ซึ่งเริ่มด้วยประวัติศาสตร์ของอ. John Wycliffe เมื่อมีคณาจารย์เล่มนั้น อ. Crosby ศึกษาต่อและได้เขียนหนังสือเล่มที่ 2 ที่ตอบพวกนักวิจารณ์ แล้วเป็นหนังสือที่ตีพิมพ์เรื่องประวัติศาสตร์ของพวกเขาแบ็พติสต์แห่งประเทศอังกฤษ
- 4 อ. Crosby กล่าวว่า “ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ผู้พยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่” ได้รับการอธิบายหน้าที่จากสวรรค์โดยตรง (ลก 3.2) ก่อนท่านรับใช้ในหน้าที่นั้น พวกแบ็พติสต์แห่งประเทศอังกฤษเชื่อว่า ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นคนแรกที่ได้รับการอธิบายหน้าที่ที่จะประกาศข่าวประเสริฐและให้คนที่รับเชื่อแล้วได้รับบัพติศมาโดยการจุ่มลงในน้ำ และบัพติศมาก็ดำเนินต่อเนื่องในโลกนี้ จนถึงปัจจุบันนี้ เราจึงเชื่อว่าข่าวประเสริฐได้ประกาศในประเทศนี้ตั้งแต่แรกๆ คงตั้งแต่สมัยของพวกเขาอัครสาวก” (จากหนังสือ A History of the Baptists โดยอ. Crosby เล่มที่ 2 หน้า 2)
- 5 อ. Christian กล่าวว่า “อ. Crosby อธิบายว่าบัพติศมาโดยการจุ่มลงในน้ำได้ถือไว้ตั้งแต่สมัยของพระคริสต์จนถึงตอนแรกของศตวรรษที่ 17 อ. Crosby บอกว่า ไม่มีคริสตจักรแบ็พติสต์ใดๆ ที่ประเทศอังกฤษที่เปลี่ยนวิธีทำบัพติศมาจากการพรมให้เป็นการจุ่มลงในน้ำ อ. Crosby นึกว่าพวกเขาแบ็พติสต์ใช้วิธีจุ่มลงในน้ำตลอดมา อ. Crosby บอกว่าพวกเขาแบ็พติสต์ทั่วทวีปยุโรปให้บัพติศมาโดยการจุ่มลงในน้ำ”
- 6 อ. Crosby บอกว่า โบสถ์แห่งประเทศอังกฤษ (Church of England) ทำบัพติศมาโดยใช้วิธีจุ่มลงในน้ำจนถึงประมาณปี ค.ศ. 1600 แต่ก็มีบางคนที่ไม่ยอมเลิกใช้วิธีนี้ (เล่มที่ 2 หน้า 52)
- 7 อ. B. Evans เขียนประวัติศาสตร์อันสำคัญของพวกเขาแบ็พติสต์แห่งประเทศอังกฤษด้วย เขากล่าวว่า “แหล่งกำเนิดที่แท้จริงของพวกเขาอานาแบ็พติสต์ คือพวกที่ได้ชื่อนี้โดยการให้คนที่กลับใจเสียใหม่รับบัพติศมาใหม่นั้น ก็ชื่อนี้ไว้ในประวัติศาสตร์ของสมัยโบราณ และเป็นสิ่งที่เสาะหายาก” (จัดพิมพ์ที่ Mosheim ฉบับที่ 4 ภาคที่ 16 บทที่ 3 หน้า 429)
- 8 อ. Evans กล่าวอีกว่า “โดยการศึกษา ข้าพเจ้ามั่นใจว่า พวกที่แยกตัวออกจากโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษ ที่ยืนยันว่าพระคัมภีร์เป็นพื้นฐานสำหรับความเชื่อและการประพฤติ และที่ยืนยันว่าคริสตจักรมีสิทธิตีความหมายของพระคัมภีร์นั้น คือโดยการศึกษาต้นฉบับของเอกสารต่างๆ ข้าพเจ้าว่า พวกที่ไม่ยอมปฏิบัติตามโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษ มีพื้นฐานในพวก Puritan, พวก Lollards, พวก Waldenses, พวก Albigenses, และคงมีพื้นฐานในพวก Paulicans และพวกอื่นๆ จนถึงพวกเขาอัครสาวกด้วย” (จากหนังสือ Claude of Turane โดยอ. Robinson ฉบับที่ 2 หน้า 53)
- 9 อ. Evans กล่าวอีกว่า “สิ่งที่ปากกาไม่สามารถทำได้ ดาบของผู้พิพากษาสามารถทำได้ พวก Novatian, พวก Donatists และพวกอื่นๆ ก็เป็นแบบอย่าง คือเขาโตเถียงเพื่ออิสรภาพของคริสตจักรท้องถิ่น เขายกย่องพระคัมภีร์ว่าเป็นพื้นฐานสำหรับความเชื่อ เขารักษาความบริสุทธิ์

ของคริสตจักรไว้ และเน้นว่าต้องดำรงชีวิตอย่างบริสุทธิ์จากใจที่ยำเกรงพระเจ้า โดยการระงับของดาบ ไม่ใช่ของพระวิญญาณ คริสตจักรเหล่านั้นถูกย้ายไปอยู่ต่างประเทศ ความจริงไม่มีวันสิ้นสุด พลังของความจริงตายไม่ได้”

- 10 คำพยานของอ. Davis Mason ซึ่งอยู่มหาวิทยาลัยแห่งเมือง Edinburg เป็นคำพยานที่สำคัญ
- อ. Mason กล่าวว่า “พวกแบปติสต์มีจำนวนสมาชิกมากกว่าพวกอื่นๆ ศัตรูของพวกแบปติสต์ชอบบอกว่าเขามาจากพวกอานาแบปติสต์แห่งประเทศเยอรมันในสมัยปฏิรูป แต่พวกแบปติสต์อ้างว่ามีแหล่งกำเนิดที่สูงกว่า ทั้งพวกเขาและพวกแบปติสต์แห่งสมัยนี้อ้างว่า ในคริสตจักรสมัยแรกๆหรือคริสตจักรของพวกอัครสาวก มีวิธีทำพิธีบัพติศมาวิธีเดียว คือการจุ่มลงในน้ำ และจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์ ไม่ว่าจะมาจากประเทศใด ก็ต่อต้านการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา เพราะเป็นความเปื้อนเน่าอันหนึ่งเข้าสู่ศาสนาคริสต์ พวกเขาต่อต้านเรื่องนี้ก่อนสมัยการปฏิรูปของอ. Luther และก่อนสมัยของอ. Wycliffe แห่งประเทศอังกฤษ รวมทั้งพวกอานาแบปติสต์แห่งประเทศเยอรมันที่ขัดแย้งกับอ. Luther” (จากหนังสือ The Life of Milton โดยอ. Mason ฉบับที่ 5 หน้า 146-149 พิมพ์ที่กรุงลอนดอน ในปี ค.ศ. 1871)
- อ. Christian บันทึกไว้ที่หน้า 175 ว่า “ประวัติศาสตร์ที่พวกแบปติสต์บันทึกไว้ ได้รับการสนับสนุนโดยนักประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงที่ไม่ได้อยู่ในพวกแบปติสต์ แต่ได้สอบสวนประวัติศาสตร์ของพวกแบปติสต์แห่งประเทศอังกฤษ พวกนักประวัติศาสตร์นั้นเห็นด้วยว่า พวกแบปติสต์อยู่ตั้งแต่สมัยโบราณ และบางคนว่า พวกแบปติสต์คงอยู่ตั้งแต่สมัยของพวกอัครสาวก”
- 11 ตั้งแต่สมัยแรกๆมีคริสตจักรแบปติสต์อยู่ที่เมือง Hill Cliff ซึ่งอยู่ใกล้เมือง Washington ใน Cheshire (อ. Christian หน้า 182) อ. Christian อ้างถึงนักประวัติศาสตร์ Goadby ที่กล่าวว่า “เมือง Hill Cliff อยู่ในสถานที่ที่ดี และพวกเขาสร้างที่ชุมนุมลับ คือที่ชุมนุมลับที่ผิดกฎหมาย ที่ชุมนุมลับนั้นเป็นโบสถ์น้อยเก่าแก่ ที่มีที่หนีไปได้หลายที่ เพราะเมื่อเจ้าหน้าที่มาเพื่อจะจับพวกเขา เขาก็สามารถหนีไปได้ พวก Lollards อาจเป็นพวกที่สร้างโบสถ์น้อยนั้น เพราะพวก Lollards มีความเชื่อแบบพวกแบปติสต์ ใกล้ๆโบสถ์น้อยนั้นมีสุสาน และในสุสานนั้นมีศิลาจารึกศพที่ตั้งไว้ในปี ค.ศ. 1357 ซึ่งเป็นเวลาที่อ. Wycliff กำลังศึกษาอยู่ที่วิทยาลัย Murton ที่เมือง Oxford ดังนั้นคริสตจักรแบปติสต์ที่เมือง Hill Cliff คงเป็นคริสตจักรที่เก่าแก่ที่สุดที่ประเทศอังกฤษ แล้วมีโฉนดที่ดินที่บอกว่าที่ดินนั้นสำหรับพวกอานาแบปติสต์เป็นเวลา 200 ปี” (จากหนังสือ By-Paths of Baptist History โดยนาย Goadby หน้า 23)
- 12 อ. Thomas Walden ซึ่งมีสิทธิ์อ่านคำเขียนของอ. Wycliff ได้ฟ้องว่าอ. Wycliff มีความเห็นต่อไปนี้ (1) พระคริสต์เป็นศิระชะของคริสตจักร ถ้าบอกว่าผู้อื่นเป็นศิระชะของคริสตจักรก็เป็นการหมิ่นประมาท (2) ตัวแทนของพระคริสต์ไม่ได้อยู่ที่กรุงโรม (3) หลักคำสอนว่า โบสถ์โรมันครอบคลุมนำสามารถผิดพลาดในเรื่องความเชื่อ ก็เป็นการหมิ่นประมาทยิ่งใหญ่ที่สุดของปฏิบัตย์ต่อพระคริสต์ (4) ในสมัยของพวกอัครสาวกมีตำแหน่ง 2 ตำแหน่งคือ priest (บาทหลวง) และผู้ช่วยของศิษยาภิบาล และ bishop (ศิษยาภิบาล) ก็เหมือนกับ priest (บาทหลวง) (5) ศิษยาภิบาลมีสิทธิ์

แต่งงาน (6) พวกสมาชิกของคริสตจักรมีเฉพาะคนที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า (7) คนที่สอนว่าทารกต้องรับพิธีบัพติศมาเพื่อจะรอดได้ ก็เป็นคนโง่ และเขาไม่เชื่อว่าพิธีบัพติศมามีฤทธิ์ลบล้างความบาปได้ (8) พิธีบัพติศมาไม่ได้ประทานพระคุณให้ เพียงแต่แสดงว่าคนที่รับพิธีนั้นได้รับพระคุณ (ความรอด) แล้ว (จากหนังสือ The Church History of Britain โดยอ. Fuller ฉบับที่ 1 หน้า 441)

- 13 ในหนังสือ History of the Puritans โดยอ. Neal ฉบับที่ 2 หน้า 354 อ. Neal สนับสนุนความเห็นเห็นว่า พวก Lollards ปฏิเสธการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา อ. Neal กล่าวว่า “ที่พวก Lollards ไม่ให้ทารกรับพิธีบัพติศมานั้น เป็นสิ่งที่พวกนักประวัติศาสตร์รับรอง”
- 14 อ. Davis ได้บันทึกถึงอ. William Tyndale ในหนังสือ History of the Welsh Baptists หน้า 21 ว่า “อ. Tyndale เกิดใกล้ชายแดนระหว่างประเทศอังกฤษและประเทศ Wales แต่ส่วนมากอยู่ที่เมือง Gloucheshire อ. Bale เรียกอ. Tyndale ว่าเป็นอัครสาวกสำหรับคนอังกฤษ อ. Tyndale เป็นคนที่มีความรู้มาก เป็นคนที่อยู่ฝ่ายพระเจ้า และเป็นคนที่มีอารมณ์ดี” (จากหนังสือ Church History of Britain โดย อ. Fuller ฉบับที่ 2 หน้า 9) อ. William Tyndale แปลคำว่า “ecclesia” ว่า “การประชุม” และเน้นถึงคริสตจักรท้องถิ่น ดังนั้นคริสตจักรต้องมีพวกสมาชิกที่รับเชื่อแล้ว หนังสือของเขาอธิบายความเชื่อของพวกแบปติสต์ดีมาก

ข พวกแบปติสต์แห่งประเทศอังกฤษในสมัยการปฏิรูป

- 1 ประวัติศาสตร์ของพวกแบปติสต์แห่งประเทศอังกฤษ ตั้งต้นในประเทศฮอลันดากับอ. John Smyth
- ก ที่มหาวิทยาลัย Cambridge อ. John Smyth เป็นนักศึกษาและเป็นเพื่อนของนาย Francis Johnson ซึ่งต่อไปเป็นหัวหน้าคนหนึ่งของพวกที่แยกออกไป (อ. Vedder หน้า 201)
- ข อ. John Smyth คงเกิดประมาณปี ค.ศ. 1570 เขาได้รับปริญญาโทในปี ค.ศ. 1593 เขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้บรรยายหรือนักเทศน์ที่เมือง Lincoln ในวันที่ 27 เดือนกันยายน ปี ค.ศ. 1600 แล้วถูกไล่ออกจากตำแหน่งนั้นในปี ค.ศ. 1602 เพราะเป็นคนชอบเล่นตลก
- ค อ. John Smyth มีระยะเวลา 9 เดือนที่เต็มไปด้วยความสงสัยก่อนตัดสินใจออกจากโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษ ในปี ค.ศ. 1606 เมื่อตัดสินใจแล้วเขาได้เข้าร่วมกับพวกที่แยกออกไปที่เมือง Gainsborough เขากลายเป็นผู้สอนของพวกเขา
- ง ในช่วงเวลานี้ กษัตริย์ James ที่ 1 ชูเชิญพวกที่แยกออกไปหลายพวกที่ประเทศอังกฤษ
- 2 คริสตจักรแห่งแรกที่ประเทศอังกฤษประกอบด้วยพวกที่แยกออกไป ซึ่งคนส่วนมากมาจากกรุงลอนดอน ซึ่งเคยเดินทางไปเมือง Amsterdam ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1593 และศิษยาภิบาลของพวกเขา คืออ. Francis Johnson

- 3 หลังจากพวกที่แยกออกไปหนีจากเมือง Gainsborough แล้ว คริสตจักรของอ. Scrooby หนีไปยังประเทศฮอลันดา คือไปเมือง Amsterdam ก่อน แล้วจึงไปเมือง Leyden ศิษยาภิบาลของพวกเขาชื่ออ. John Robinson พวกนี้ ซึ่งต่อมาได้รับสมาชิกเพิ่มอีก ก็กลายเป็นพวก Pilgrims แห่งเรือ Mayflower
 - 4 ที่นี่ยอ. John Smyth ได้รู้จักกับหลักคำสอนของพวก Arminius พร้อมทฤษฎีของพวก Mennonite เรื่องลักษณะของคริสตจักร และความเชื่อว่าการให้ทารกรับพิธีบัพติศมาไม่ถูกต้อง แล้วคริสตจักรที่ตรงกับคำสอนในพระคัมภีร์ต้องประกอบด้วยคนที่ได้รับความรอด และได้รับพิธีบัพติศมาเมื่อสามารถว่าได้รับความรอดส่วนตัวแล้ว
 - 5 อ. John Smyth เปิดคริสตจักรแห่งแรกที่ประเทศอังกฤษ ซึ่งมีสมาชิก 36 คน และเชื่อว่าเฉพาะคนที่รับความรอดแล้วสมควรจะรับพิธีบัพติศมา
 - 6 อ. John Smyth เสียชีวิตในปี ค.ศ. 1612 หลังจากที่เขาขอเป็นสมาชิกของพวก Mennonite แต่คนอื่นในคริสตจักรแห่งแรกนี้ เช่นอ. Helwys, อ. John Murton และคนอื่นๆ ได้กลับไปกรุงลอนดอนประมาณปี ค.ศ. 1611 และเปิดคริสตจักรแห่งแรกของพวกอานาแบปติสต์ที่อยู่ประเทศอังกฤษ คริสตจักรแห่งนี้มีหลักคำสอนแบบพวก Armenian ต่อมาคริสตจักรที่มีความเชื่อแบบนี้เรียกกันว่า General Baptist (แบปติสต์ทั่วไป) เพราะพวกเขาเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั่วไป แต่พวก Calvinists เชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนที่พระเจ้าทรงสรรไว้แล้ว (อ. Vedder หน้า 205)
- ค พวก Calvinists หรือ พวก Particular Baptists (แบปติสต์ที่ทรงสรรไว้)
- 1 แหล่งกำเนิดของพวก Calvinists หรือพวก Particular Baptists ต่างกับแหล่งกำเนิดของพวกแบปติสต์แห่งประเทศอังกฤษ
 - 2 พวกที่แยกออกจากโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษ โดยการนำของอ. Henry Jacob ในปี ค.ศ. 1616 ได้มีการแตกแยกออกภายในพวกของเขาเอง เรื่องว่าคริสตจักรแท้ประกอบด้วยอะไร
 - 3 ในปี ค.ศ. 1638 อ. John Spilsbury ได้รับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลของพวกที่แตกแยกออกนี้ หลังจากนั้นพวกเขาได้รับสมาชิกอีก 6 คนจากคริสตจักรของอ. Henry Jacob ทุกคนในพวกนี้เป็นพวกอานาแบปติสต์
 - 4 หลังจากนั้นอีกไม่นาน คริสตจักรแห่งนี้ได้ถือหลักคำสอนและการประพฤติของพวกแบปติสต์ ดังนั้นเราจึงเรียกคริสตจักรแห่งนี้ว่าเป็นคริสตจักร Particular Baptist แห่งแรกในประเทศอังกฤษ
- ง การข่มเหงพวกเขา
- 1 กษัตริย์ Henry ที่ 8 ครองราชสมบัติตั้งแต่ปี ค.ศ. 1509 ถึง 1547 และได้เกลียดพวกโรมันคาทอลิกหลังจากที่กษัตริย์ได้แตกแยกจากสันตะปาปา แต่ได้เกลียดพวกแบปติสต์ยิ่งกว่านั้นอีก
 - 2 ประวัติศาสตร์ของพวกแบปติสต์ที่ประเทศอังกฤษในสมัยของกษัตริย์ Henry ที่ 8 ได้เขียนลงด้วยเลือด คือตั้งแต่กษัตริย์ Henry ที่ 8 ครองราชสมบัติแล้ว กษัตริย์ตั้งต้นข่มเหงพวกแบปติสต์จนกระทั่งถึงแก่ความตาย

- 3 ตัวแทนที่เป็นหลักของกษัตริย์ในการข่มเหงเหล่านี้คือ William Warham ซึ่งเป็นหัวหน้าบาทหลวงแห่งเมือง Canterbury
- 4 ในเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ. 1511 มีกลุ่มคนไปหาหัวหน้าบาทหลวงแห่งเมือง Canterbury ที่คฤหาสน์แห่งเมือง Knoll และนักประวัติศาสตร์ Croll กล่าวถึงเวลานี้ว่า “ก็ปรากฏแจ้งว่า ในเวลานั้นพวกเขาต่อต้านการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา แสดงว่าการกำเนิดของพวกเขาเร็วกว่าที่บางคนคิด” (จากหนังสือ History of the Baptists โดยอ. Crosby ฉบับที่ 1 หน้า 30)
- 5 รัฐบาลสั่งให้พวกเขาปฏิเสธความเชื่อต่างๆต่อไปนี้ (1) ในพิธีศีลมหาสนิท เรากินขนมปัง ไม่ใช่พระกายของพระคริสต์ (2) พิธีศีลบัพติศมาและพิธีศีลมหาสนิทไม่มีฤทธิ์ที่จะช่วยให้รอดได้ (3) ไม่ต้องสวดภาวนาความผิดบาปต่อบาทหลวง (4) บาทหลวงไม่มีฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้ามากกว่าคนธรรมดา (5) การที่บาทหลวงทำพิธีมิชซาไม่มีฤทธิ์ที่จะช่วยให้รอดได้ (6) พิธาน้ำมันและสวดมนต์สำหรับผู้ใกล้ตายไม่มีฤทธิ์ที่จะช่วยให้รอดได้ (7) การเดินทางไปนมัสการสิ่งที่เคารพทางศาสนาไม่มีฤทธิ์ที่จะช่วยให้รอดได้ (8) ไม่ควรให้รูปเคารพของพวกเขา (9) ไม่ควรอธิษฐานต่อพวกนักบุญ แต่ให้อธิษฐานต่อพระเจ้าองค์เดียว (10) การสวดมนต์ของบาทหลวงเพื่อให้พระแก่น้ำศักดิ์สิทธิ์และขนมปังศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้ช่วยอะไรเลย (จากหนังสือ History of the Reformation of the Church of England โดยอ. Durnett ฉบับที่ 1 หน้า 27)
- 6 พวกแบปติสต์ถูกประหารชีวิตด้วยความอดทนอันใหญ่ที่สุด อ. Lattimer กล่าวถึงพวกเขาว่า “ตามที่ข้าพเจ้าได้ยินจากคนที่เชื่อถือได้ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้เห็นเอง คือพวกอานาแบปติสต์ถูกประหารชีวิตด้วยการเผาในเมืองต่างๆแห่งประเทศอังกฤษ โดยปราศจากความกลัวใดๆ และออกจากโลกนี้ด้วยความชื่นชมยินดี” (จากหนังสือ Sermons โดยอ. Lattimer ฉบับที่ 1 หน้า 143)
- 7 พวกแบปติสต์นั้นยิ่งถูกข่มเหง ก็ยิ่งเพิ่มขึ้น ในหน้า 193 อ. Christian เขียนว่า “คนอ่านที่ไตร่ตรองในเรื่องนี้คงเคยถามหลายครั้งว่า ในรัชสมัยของกษัตริย์ Henry ที่ 8 มีแบปติสต์กี่คนที่ประเทศอังกฤษ ก็ตอบชัดเจนไม่ได้ แต่คงมีแบปติสต์ที่ประเทศอังกฤษในสมัยนั้นมากกว่าแบปติสต์ที่สหรัฐอเมริกาในสมัยสงครามปฏิวัติ” ในวันที่ 8 เดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 1531 อ. Ammonius เขียนถึงอ. Erasmus เรื่องกลุ่มแบปติสต์ที่มีจำนวนคนมากที่ประเทศอังกฤษว่า “ไม่ต้องประหลาดใจที่ไม้หายากในเวลานี้ เพราะพวกนอกรีตถูกเผาทั้งแยะ ถึงกระนั้นพวกเขาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ” (จากหนังสือ Letters and Papers of Henry the 8th โดยอ. Brewer ฉบับที่ 1 หน้า 285) อ. Erasmus ตอบว่าอ. Ammonius “มีเหตุที่จะโกรธกับพวกนอกรีตนั้น เพราะค่าไม้ในฤดูหนาวที่จะถึง ก็จะแพงขึ้น” นี่เป็นการพูดตลกที่ไม่เอาไหน
- อ. Moore เขียนในปี ค.ศ. 1528 ว่า “คำสอนผิดของพวกเขาอานาแบปติสต์แพร่ไปมากกว่าที่ใครคิด” หัวหน้าบาทหลวงแห่งเมือง Faenza ในวันที่ 8 เดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1535 เขียนว่าพวกอานาแบปติสต์อยู่อย่างมั่นคงในประเทศอังกฤษแล้ว
- นาย Hackett ซึ่งเป็นข้าราชการของรัฐบาลอังกฤษ บอกว่า พวกแบปติสต์มีคนจำนวน 6,000 คนและพวกเขาเพิ่มขึ้นทุกวัน เขาบอกว่า “ความมฤตกรรมของกษัตริย์ และการประพบัติดีและ

อ่อนโยนของพระองค์ต่อประชาชน สามารถรักษาอาณาจักรอังกฤษจากภัยพิบัติใดๆ ข้าพเจ้า จึงประหลาดใจที่พวกนี้ที่เห็นไฟอยู่ต่อหน้าประตูบ้านแล้ว กำลังเพิ่มขึ้นทุกวัน” (จากหนังสือ Henry the 8th โดยอ. Brewer ฉบับที่ 7 หน้า 136)

8 การข่มเหงต่างๆโดยกษัตริย์ Edward ที่ 6

ก ในรัชสมัยของกษัตริย์ Edward ที่ 6 มีแบปติสต์ 2 คนที่ถูกประหารชีวิตด้วยการเผา
ข อ. Burnett บอกว่ามีอานาแบปติสต์ 2 ชนิดในประเทศอังกฤษ เขาบอกว่า “สำหรับ พวกอานาแบปติสต์ที่ปฏิเสธการให้ทารกกับพิธีบัพติศมาเท่านั้น รัฐบาลไม่รุนแรงต่อ พวกเขาเท่าไร แต่มีบางคนเขียนหนังสือต่อต้านพวกเขา แล้วพวกเขาจึงเขียนคำตอบ ในเรื่องนั้น”

9 ผลของอ. John Calvin ในประเทศอังกฤษ

ก อ. John Calvin แนะนำว่าทั้งพวกอานาแบปติสต์และพวก Reactionists ควรถูก ประหารชีวิต (จากหนังสือ History of England โดยอ. Froude ฉบับที่ 5 หน้า 99)

ข แบปติสต์ 2 คนถูกประหารชีวิตด้วยการเผาในรัชสมัยของกษัตริย์ Edward ที่ 6 คนหนึ่ง คือนาง Joan แห่งเมือง Kent

(1) เธอถูกจับในปี ค.ศ. 1548 ข้อหาคือเธออยู่พวกศาสนานอกกรีต

(2) เธอถูกประหารชีวิตด้วยการเผาในวันที่ 30 เดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1549

ค คนที่ 2 ที่ถูกประหารชีวิตคือนายแพทย์ George Van Pare

(1) นายแพทย์ George Van Pare เป็นศัลยแพทย์

(2) นายแพทย์ George Van Pare พูดภาษาอังกฤษไม่เป็น จึงต้องสู้คดีโดยใช้ล่าม

(3) อ. Burnett กล่าวว่า “เขาถูกทรมานด้วยใจที่มั่นคง เขาจูบหลักและพื้นที่ใช้ในการเผา นั้น คนที่เป็นศาสนาโรมันคาทอลิกเขียนถึงอำนาจของนายแพทย์ George ว่าเขามีชีวิตที่เข้มงวดมาก เขาทานอาหารครั้งเดียวในสองวัน และ ก่อนทานอาหารเขานอนที่พื้น อธิษฐานและอ่านพระคัมภีร์” (จากหนังสือ History of the Reformation โดยอ. Burnett ฉบับที่ 2 หน้า 1122)

10 พระนางกษัตริย์ Mary Tudor ซึ่งประวัติศาสตร์รู้จักโดยชื่อว่า Bloody Mary (คือ Mary ที่ทำให้ เลือดไหล) ครองราชสมบัติตั้งแต่วันที่ 6 เดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 1553

ก พระนางกษัตริย์ Mary Tudor ตั้งใจประหารชีวิตด้วยการเผาทุกคนที่ต่อต้านศาสนา โรมันคาทอลิก ทั้งพวกแบปติสต์และพวก Reformer ด้วย

ข พระนางกษัตริย์ Mary Tudor มีผู้ที่ช่วยพระนางในเรื่องนี้ คือกษัตริย์ Philip ที่ 2 แห่ง ประเทศสเปน ซึ่งเป็นสามีของพระนาง และเป็นผู้นำในการลงโทษพวกนอกรีต

ค ผู้ปรึกษาอันดับแรกคืออ. Gardiner ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าบาทหลวงแห่งเมือง Winchester

- ง ศัตรูของพวกเขาแบ็ปติสต์อีกคนหนึ่งคืออ. Edward Bonar ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าบาทหลวงแห่งกรุงลอนดอน
- 11 คงไม่มีวันทราบว่าเขาแบ็ปติสต์ที่คนถูกประหารชีวิตในสมัยนั้น แต่คนส่วนมากที่ถูกประหารชีวิตเพราะเหตุความเชื่ออยู่ในพวกแบ็ปติสต์ อ. William Clarke ฟังสืบสวนเรื่องนี้ จึงสรุปความว่า “คนส่วนใหญ่ที่ถูกทรมานในรัชสมัยของพระนางกษัตริย์ Mary นั้นอยู่ในพวกอานาแบ็ปติสต์” และมีเอกสารต้นฉบับที่พิสูจน์เรื่องนี้ (อ. Christian หน้า 204)
- 12 พระนางกษัตริย์ Elizabeth ผู้ซึ่งเป็นพระนางกษัตริย์แห่งประเทศอังกฤษ
- ก เรื่องการข่มเหงพวกนอกรีตนั้น พระนางกษัตริย์ Elizabeth เปลี่ยนแปลงบ่อยๆ จึงไม่รู้ว่าพระนางจะตามนโยบายอันใด
- ข พระนางกษัตริย์ Elizabeth ปรารถนาพวกโรมันคาทอลิก
- ค แต่พระนางกษัตริย์ Elizabeth เป็นศัตรูของพวกเขาแบ็ปติสต์ จึงต่อต้านพวกเขาด้วยความรุนแรงเพิ่มขึ้นตลอดรัชสมัยของพระนาง
- ง ตอนปลายรัชสมัยของพระนางกษัตริย์ Mary พวกแบ็ปติสต์ยังไม่ถูกทำลายสิ้น
- (1) ความเห็นของอ. Marsden ซึ่งเป็นคนหนึ่งคนหนึ่งในพวก Puritan ที่มีใจสงบที่สุดก็น่าสนใจ เขาบอกว่า “พวกแบ็ปติสต์มีคนจำนวนมากที่สุด และเป็นพวกที่ซัดขวางโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษมากที่สุด มีคนกล่าวว่าพวกแบ็ปติสต์อยู่ตั้งแต่สมัยของพวก Lollards แต่พวกเขามีกำลังมากที่สุดคนในต่างประเทศ” (อ. Marsden หน้า 144)
- จ ถึงแม้ว่าพวกแบ็ปติสต์ถูกข่มเหง พวกเขาก็ยังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
- ฉ พระนางกษัตริย์ Elizabeth ต้องการให้กษัตริย์ Philip ที่ 2 พอใจ จึงตั้งใจแสดงว่าคนอังกฤษไม่ได้เป็นพวกนอกรีต ตามที่บางคนพูด พระนางได้จับพวกอานาแบ็ปติสต์แห่งประเทศฮอลันดา พวกเขากลายเป็นผู้รับบาปในเล่ห์เหลี่ยมของพระนาง
- (1) เพื่อนๆของประเทศสเปนต้องการให้กษัตริย์ Philip ทราบเรื่องพระนางว่าประเทศอังกฤษไม่ป้องกันพวกนอกรีตเหมือนอย่างคนทั่วไปคิด (จากหนังสือ History of England โดยอ. Froude ฉบับที่ 2 หน้า 43-44)
- (2) ชุมนาง 2 คนถูกนำไปยังเมือง Newgate และถูกประหารชีวิตด้วยการเผาที่นั่นในวันที่ 22 เดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 1575 ชุมนางคนหนึ่งมีอายุมากแล้ว มีภรรยาและลูก 9 คน ชุมนางอีกคนหนึ่งเป็นคนหนุ่มที่แต่งงานไม่กี่อาทิตย์แล้ว
- ช ตอนปลายรัชสมัยของพระนางกษัตริย์ Elizabeth หลังจากกองทัพเรือแห่งประเทศสเปนพ่ายแพ้แล้ว พระนางกระทำอย่างโหดร้ายมากต่อพวกนอกรีต เพราะต้องการให้ทุกคนเข้ากันหมด หลังจากอ. Grindle เสียชีวิตแล้ว พระนางเลือกอ. John Witgift ให้เป็นหัวหน้าบาทหลวงแห่งเมือง Canterbury อ. John Witgift เป็นคนซื่อสัตย์และมีความ

ตั้งใจดี แต่มีความคิดที่แคบมากกว่า ต้องการให้ทุกคนเข้ากัน คือให้ทุกคนทำตามโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษ

- (1) อ. Witgift จับพวกแบ็ปติสต์จนเรือนจำเต็มไปหมด
- (2) อ. Witgift ถือว่าพวกแบ็ปติสต์เป็นพวกนอกกรีตมากกว่าพวกอื่นๆ
- (3) หลักคำสอนของพวกแบ็ปติสต์สามารถทำลายโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษได้ เพราะถ้าไม่มีการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา คือถ้าพวกบาทหลวงไม่ได้ทำให้คนเป็นคริสเตียนโดยการรับพิธีบัพติศมานั้น โบสถ์แห่งประเทศอังกฤษอยู่ไม่รอด
- (4) อ. Witgift เทศนาต่อต้านพวกแบ็ปติสต์ทั่วประเทศ เขาเทศนาที่เมือง St. Paul ในวันที่ 17 เดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 1583 ว่า พวกแบ็ปติสต์เป็นคนที่เถลไถลและหยิ่ง

๑ อาจารย์ 2 คนที่สำคัญในสมัยแรกของคริสตจักรแบ็ปติสต์แห่งประเทศอังกฤษ

1 อ. William Kiffen

- ก เขาเกิดที่กรุงลอนดอนในปี ค.ศ. 1616 และเป็นเชื้อสายเวลส์
- ข บิดามารดาของเขาเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1625 โดยกาฬโรคในกรุงลอนดอน
- ค เขาฝึกหัดงานที่ร้ายแรงเมื่ออายุ 15 ปี
- ง เขาหนีไปจากการฝึกหัดงานนั้น แล้วเข้าไปในโบสถ์แห่งหนึ่ง และได้ฟังคำเทศนาเรื่องพระบัญญัติที่ 5
- จ จากนั้นเขาได้กลับไปยังเจ้านายของเขาและเชื่อฟังเจ้านาย
- ช เขาไปฟังนักเทศน์ของพวก Puritan คนอื่น แล้วได้รับความรอด
- ซ เขาเข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่เป็นอิสระ ซึ่งคงเป็นคริสตจักรของอ. Henry Jacob ซึ่งเคยอธิบายเรื่องอ. Henry Jacob แล้ว
- ณ หลังจากนั้นเขาได้ย้ายเป็นสมาชิกของคริสตจักรแบ็ปติสต์ ซึ่งอ. John Stillsbury เป็นศิษยาภิบาลที่นั่น
- ญ เขาได้รับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแบ็ปติสต์แห่งใหม่ที่กรุงลอนดอน
- ฎ เขามีตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแบ็ปติสต์ และเป็นพ่อค้าที่ประสบความสำเร็จด้วย
- ฏ เขาใช้ทรัพย์สินของตนในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ และความเชื่อของพวกแบ็ปติสต์

2 อ. Hansford Knowllys

- ก บิดามารดาของเขาเป็นคนเคร่งครัดในศาสนาและเป็นคนมั่งมี
- ข เขาเรียนกับครูที่รับจ้างสอนเป็นพิเศษ แล้วหลังจากนั้นไปศึกษาที่มหาวิทยาลัยแห่งเมือง Cambridge
- ค ที่มหาวิทยาลัยนั้นเขาเป็นคนที่เคร่งครัดในศาสนา ซึ่งเกิดผลในชีวิตของเขา

- ง เมื่อเขาได้รับปริญญาแล้ว เขาเป็นอาจารย์ใหญ่ที่โรงเรียนแห่งหนึ่งที่เมือง Gainsborough
- จ เขาได้รับการวางมือให้เป็นผู้ช่วยศิษยาภิบาลอันดับแรก โดยหัวหน้าบาทหลวงแห่งเมือง Petersborough ในโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษ
- ฉ การศึกษาและความโน้มเอียงตามธรรมชาติของเขา ทำให้เขาเข้าสู่พวก Puritan ที่อยู่ในโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษ
- ช เขาอยู่ในตำแหน่งผู้ช่วยศิษยาภิบาลอันดับแรกต่อไปไม่ได้ เพราะเขาไม่เห็นด้วยกับการใส่เครื่องแบบ การทำเครื่องหมายแห่งกางเขน และวิธีทำพิธีบัพติศมา และการให้คนชั่วรับพิธีศีลมหาสนิท
- ซ เขาอยู่ในตำแหน่งนี้ด้วยความทุกข์ใจ เพราะต้องระงับความเชื่อของเขาเพื่อได้ตำแหน่งที่มีเกียรติและชื่อเสียงต่อไป
- ณ แต่เขาทนในตำแหน่งนี้ไม่ได้ จึงขอลาจากหัวหน้าบาทหลวง และได้อธิบายตรงๆถึงเหตุที่ขอลานั้น หัวหน้าบาทหลวงได้เคารพเขาเพราะความสุจริตของเขา จึงอนุญาตให้เทศนาต่อไปโดยไม่ต้องใส่เครื่องแบบหรืออ่านในการประชุม ถึงแม้ว่ากฎหมายห้ามละเว้นทั้งสองนี้ (อ. Vedder หน้า 215)
- ญ การเทศนาโดยไม่ใส่เครื่องแบบทำให้เขาถูกข่มเหง เขาจึงตัดสินใจย้ายไปอยู่ New England เพราะเขาเข้าใจว่าพวกที่แยกออกไป คือพวก Separatists มีอิสรภาพในการนมัสการที่นั่น (New England เป็นบริเวณของประเทศสหรัฐอเมริกา ที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และประกอบด้วยรัฐ Connecticut, Maine, Massachusetts, New Hampshire, Rhode Island และ Vermont)
- ฎ การเดินทางไป New England เป็นด้วยความลำบาก แต่เขาถึงเมือง Boston ในปี ค.ศ. 1638
- ฏ เขารับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลที่เมือง Dover รัฐ New Hampshire
- (1) ที่นั่นมีคนเป็นพยานว่า เขาต่อต้านการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา
 - (2) เพราะเหตุนี้ อ. Cotton Mather บอกว่าเขาอยู่ในพวกอานาแบปติสต์
 - (3) ถึงกระนั้น อ. Cotton Mather เป็นพยานว่า อ. Knowllys มีการประพฤติที่ดี
- ฐ ในปี ค.ศ. 1641 บิดาของอ. Knowllys ซึ่งมีอายุมากแล้ว ได้เรียกให้เขากลับมายังประเทศอังกฤษ ในเวลานั้นอ. Knowllys ยังรู้ไม่มากเรื่องพวกแบปติสต์ เขาจึงเข้าเป็นสมาชิกของพวก Separatists ซึ่งอ. Henry Jesse เป็นศิษยาภิบาลของพวกนั้น ในปี ค.ศ. 1643 อ. Knowllys ไม่ยอมให้ลูกชาย ซึ่งยังเป็นทารกอยู่ รับพิธีบัพติศมา จากเรื่องนี้ก็เกิดการปรึกษากัน แล้วในที่สุดคริสตจักรของพวก Separatists ได้แยกออกเป็นสองพวก พวกใหม่นั้นตั้งคริสตจักรแบปติสต์ขึ้นมาในปี ค.ศ. 1645 อ. Knowllys ได้รับ

การวางมือและรับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแบปติสต์ที่กรุงลอนดอน จากเวลานั้นเป็นต้นมาเขาเป็นผู้นำที่เกิดผลมาก

14 การพิจารณาของรัฐสภาอันยืดยาว (the Long Parliament)

ก สงครามกลางเมืองแห่งปี ค.ศ. 1641

- 1 ในสมัยสงครามกลางเมืองนั้น การช่มเหงต่างๆก็ยกเล็ก ถึงกระนั้นพวกแบปติสต์ยังไม่มีอิสรภาพทางการ
- 2 รัฐสภา ซึ่งสมาชิกส่วนใหญ่เป็นนิกายเพรสบิทีเรียน ยกเลิกการช่มเหงชั่วคราว เพราะต้องใช้กำลังเต็มที่ในการต่อต้านกษัตริย์ของประเทศอังกฤษ
- 3 พวกบาทหลวงที่เมือง Westminster ตีเตียนรัฐสภาโดยการเทศนาและโดยการแจกหนังสือเล่มเล็กๆ เพราะอนุญาตให้พวกแบปติสต์เจริญขึ้น ถึงกระนั้นรัฐสภานับว่าการต่อต้านกษัตริย์สำคัญกว่า (อ. Vedder หน้า 219)
- 4 รัฐสภาได้รับรองการอ้างของพวกบาทหลวงที่เมือง Westminster ว่า การทำพิธีบัพติศมาโดยการพรมน้ำเริ่มต้นที่ประเทศอังกฤษในปี ค.ศ. 1641 ซึ่งเป็นสมัยที่สับสน แล้วในปี ค.ศ. 1645 ไม่กี่คนยังใช้วิธีนี้อยู่ (อ. Christian หน้า 296)
- 5 พวกเพรสบิทีเรียนไม่พอใจที่จะมีอำนาจทางศาสนาเท่านั้น แต่เพราะเหตุว่าพวกเขามีอำนาจในรัฐสภา รัฐสภาจึงออกกฎหมายเพื่อบังคับคนทั่วประเทศ
- 6 กฎหมายต่างๆที่รัฐสภาของพวกเพรสบิทีเรียนออกนั้น ห้ามทำพิธีบัพติศมาโดยการจุ่มลงในน้ำ และบังคับให้ทำพิธีบัพติศมาโดยการเทน้ำ กฎหมายเหล่านี้รุนแรงมาก และบันทึกไว้ในการสะสมการกระทำต่างๆของรัฐสภาโดยอ. Scobbles ซึ่งบันทึกไว้ในปี ค.ศ. 1644
หมายเหตุ - จากเรื่องนี้เราเห็นได้ว่าพวกเพรสบิทีเรียนเชื่อว่า คริสตจักรเข้าร่วมกับรัฐบาลได้ตามที่อ. Calvin จัดระเบียบไว้ที่เมือง Geneva ในปี ค.ศ. 1525
- 7 อ. Vedder หน้า 221 กล่าวว่า “มีแต่การล้มล้างรัฐสภาอันยืดยาวและการครอบงำของพวกเพรสบิทีเรียนที่ทำให้การช่มเหงอันกดขี่และร้ายแรงจบลง นับว่าการช่มเหงนี้เป็นเรื่องขายหน้าในประวัติศาสตร์ของประเทศอังกฤษ การกระทำเกือบอันสุดท้ายของพวกเพรสบิทีเรียนคือในปี ค.ศ. 1648 พวกเขาออกกฎหมายให้ประหารชีวิตของคนที่มีความเชื่อผิดในเรื่องหลักคำสอน 8 ข้อ ข้อหนึ่งใน 8 ข้อนั้นคือการปฏิเสธเรื่องตรีเอกนุภาพของพระเจ้า และให้คนจำคุกที่มีความเชื่อผิดในเรื่องหลักคำสอนอีก 6 ข้อ ข้อหนึ่งใน 6 ข้อนั้นคือคนที่ปฏิเสธไม่ให้ทารกรับพิธีบัพติศมา”
อ. Christian หน้า 296 บันทึกว่า หนังสือแห่งการอธิษฐานร่วมกัน (คือ The Book of Common Prayer) ของโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษ ได้บอกไว้ให้ทำพิธีบัพติศมาโดยการจุ่มน้ำ แต่โบสถ์แห่งประเทศอังกฤษได้ละทิ้งหนังสือเล่มนั้น แล้วใช้หนังสือ Westminster แทนเพราะเล่มนั้นบอกไว้ให้ทำพิธีบัพติศมาโดยการเทน้ำ รัฐสภาอันยืดยาวได้สั่งให้ใช้หนังสือ Westminster ทั่วประเทศ ถ้าไม่ใช้ก็จะถูกลงโทษเพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนรับพิธีบัพติศมาตามที่เขาสั่งไว้ นั้น เขาสั่งให้

“บาทหลวงและพวกเจ้าหน้าที่ของโบสถ์บันทึกชื่อของทารกทุกคนที่ได้รับพิธีบัพติศมา พร้อมชื่อบิดามารดาของเขา วันเกิดของเขาและวันที่เขาได้รับพิธีบัพติศมา”

อ. Christian หน้า 296 ได้กล่าวอีกว่า “รัฐสภาได้ออกกฎหมายเลขที่สามนี้เพื่อช่วยเขาทราบว่าแบปติสต์คนไหนไม่รับพิธีบัพติศมาโดยการเทน้ำ เพราะเพียงแต่ดูหนังสือบันทึกนั้นก็ทราบเลย รัฐสภาได้สั่งอีกว่า ให้บาทหลวงเรียกชื่อของทารกคนนั้น เมื่อทราบชื่อแล้วให้ทำพิธี โดยออกชื่อทารกคนนั้น จากนั้นให้กล่าวว่า ข้าพเจ้าทำพิธีบัพติศมาแก่น้อง ในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ขณะกล่าวคำเหล่านี้ ให้บาทหลวงทำพิธีบัพติศมาโดยน้ำ ไม่ว่าเทน้ำหรือพรมน้ำบนหน้าของทารก ก็จะถูกตั้งตามกฎหมาย โดยไม่ต้องมีพิธีอื่นใดๆ”

15 พวกแบปติสต์ในสมัยของความอารักขา

ก นาย Oliver Cromwell ผู้เป็นเจ้านายอารักขาคนแรก

- 1 นาย Cromwell เกือบเป็นแบปติสต์ และเกือบยอมรับหลักคำสอนของพวกแบปติสต์ว่าทุกคนมีเสรีภาพในความเชื่อของตนเอง
- 2 นาย Cromwell เชื่อว่าต้องอดทนต่อความเชื่อต่างๆของแต่ละพวกที่อยู่ในิกายโปรเตสแตนต์ นาย Cromwell บอกว่าความเชื่อนี้ถูกต้องและเหมาะสม ถึงกระนั้นเขายอมให้มีโบสถ์เพรีสบิทีเรียน หรือโบสถ์อิสระ ที่กฎหมายได้ตั้งไว้และที่รัฐบาลรักษาไว้

ข ความอดทน

- 1 อ. Christian กล่าวว่า ในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1647 รัฐบาลเริ่มโปรดปรานพวกแบปติสต์ เพราะรัฐสภาแห่งขุนนางกับคนธรรมดา (Lords and Commons) ได้ออกคำประกาศว่า “มีหลายคนเกลียดชังพวกอานาแบปติสต์ เพราะได้ยินข่าวลือจากประเทศเยอรมันเรื่องการประพุดิของพวกเขา และได้ฟังความเห็นของคนที่นี่เรื่องพวกเขา ซึ่งข่าวลือนี้ได้รับกวนรัฐบาลและทำให้หลายประเทศขาดความสงบ ซึ่งพวกเราได้เกลียดชังการประพุดิและความเชื่อของพวกเขา โดยเฉพาะในเรื่องการไม่ให้พิธีบัพติศมาแก่ทารก ซึ่งเป็นความเห็นที่ต่างกันเพียงแต่ในเวลาและวิธีที่ทำพิธีนี้ และพวกเรารู้ว่าในสมัยก่อนแต่ละคนที่มีความรู้สูงก็มีความเชื่อที่ต่างกันในการประพุดิ และความเห็นของพิธีนี้ จริงๆแล้วพวกเราอยากให้ทุกคนเห็นด้วยกับการตัดสินใจและการประพุดิของพวกเรา แต่พวกเรายอมรับว่าทุกคนต้องตามความเชื่อของตนเองที่ได้มาจากพระคำของพระเจ้า พวกเราจึงตัดสินใจจะประพุดิต่อคนที่มีความเชื่อต่างกับพวกเราด้วยความสุภาพ อ่อนโยนและด้วยการให้เหตุผล และไม่ใช้ด้วยการใช้กำลังและความรุนแรงต่อไป” (อ. Crosby ฉบับที่ 1 หน้า 196)
- 2 ในปีต่อไปรัฐสภาได้ออกกฎหมายเรื่องการลงโทษคนที่พูดหมิ่นประมาทและคนที่สอนผิดกฎหมายนี้เป็นกฎหมายที่เลวและโหดร้ายที่สุดตั้งแต่สมัยแรกๆของสมัยการเปลี่ยนสภาพเสียใหม่ เพราะการสอนผิดบางอย่างนับว่าเป็นการกระทำผิดอย่างร้ายแรง ซึ่งรับโทษถึงประหารชีวิตโดยไม่ให้มีนักเทศน์หรือบาทหลวงมาอธิษฐานเผื่อ ในคำสอนผิดเหล่านั้น (คือที่เขาว่าพวก

แบ๊ปติสต์ได้สอนผิคนั้น) ก็คือ (1) การให้พิธีบัพติศมาแก่ทารกไม่ตรงกับพระคัมภีร์ พิธีบัพติศมานั้นไม่มีผลในชีวิตของคนนั้น แล้วคนนั้นต้องรับพิธีบัพติศมาใหม่จึงจะถูกต้อง (2) การนำคริสตจักรโดยพวกบาทหลวง คือวิธีนำคริสตจักรของนิกายเพรสบิทีเรียน ไม่ตรงกับพระคัมภีร์และได้ต่อต้านพวกคริสเตียน

- 3 พวกที่ให้พิธีบัพติศมาแก่ทารกตัดสินใจเข้มแข็งพวกที่ไม่ให้พิธีบัพติศมาแก่ทารก (อ. Christian หน้า 339)
- 4 นาย Cromwell เป็นหนี้พวกแบ๊ปติสต์อย่างมาก เพราะหลังจากเขาได้รับตำแหน่งเป็นอธิการ เขาไม่เข้าข้างพวกแบ๊ปติสต์ เพราะพวกแบ๊ปติสต์เชื่อว่าทุกคนต้องมีอิสระในความเชื่อของตนเอง แต่ในรัชสมัยของกษัตริย์ Charles ที่ 2 และกษัตริย์ James ที่ 2 พวกแบ๊ปติสต์ถูกทรมานมากที่สุด เพราะพวกแบ๊ปติสต์สนับสนุนการมีอิสระในความเชื่อของตนเอง
- 5 มี 2 คนที่มีความคิดใหม่ๆ ซึ่งเขาได้จากความเชื่อของพวกแบ๊ปติสต์ คืออ. John Milton และอ. John Bunyan
 - ก ไม่มีการสงสัยเรื่องความสามารถของอ. John Milton อ. Macaulay กล่าวถึงเขาว่า “สำหรับเวลาไม่นานพวกเขาเล็กนี้ถึงเรื่องสนทนาของสมัยปัจจุบัน มาระลึกถึงความปราศรัยและคุณงามความดีของอ. John Milton ด้วยความรักและความนับถือทุกอย่าง อ. Milton เป็นนักกวี รัฐบุรุษ นักปรัชญา ความรุ่งโรจน์แห่งวรรณคดีของประเทศอังกฤษ และเป็นผู้ชนะเลิศและผู้ยอมรับการทรมานแห่งวรรณคดีของประเทศอังกฤษ”
 - ข อ. Macaulay กล่าวถึงอ. John Bunyan ว่า “ประวัติศาสตร์ของอ. Bunyan เป็นประวัติศาสตร์ของจิตใจที่ตื่นเต้นในสมัยแห่งความตื่นเต้น” มีคนอ่านหนังสือ Pilgrims Progress มากกว่าเล่มอื่นๆในโลก นอกจากพระคัมภีร์
 - ค ตำแหน่งของอ. Bunyan มั่นคง อ. Macaulay กล่าวว่า “แน่นอนอ. Bunyan เป็นนักแต่งนิทานเปรียบเทียบอันดับแรก เช่นกับนาย Demonsthenes เป็นนักพูดอันดับแรก และนาย Shakespeare เป็นนักเขียนบทละครอันดับแรก”

ค พวกแบ๊ปติสต์ที่มีชื่อเสียงในสมัยของนาย Cromwell

- 1 เป็นความจริงที่เดียวว่า พวกแบ๊ปติสต์มีความจงรักภักดีต่อเครือประเทศและกษัตริย์
- 2 บางคนต่อต้านนาย Cromwell ก็ทำในเรื่องแห่งบ้านเมือง
 - ก นายพลทหาร Thomas Harris อยู่ในพวกที่ต่อต้านนาย Cromwell แต่ต่อต้านเพราะเชื่อว่าทุกคนต้องมีอิสระเสรีภาพ นายพล Harris กล่าวว่านาย Cromwell อยากเป็นกษัตริย์
 - ข นายพล Harris เข้าอยู่ในพวกแบ๊ปติสต์ในปี ค.ศ. 1657 หลังจากรัฐประหารที่เรียกกันว่าระบอบกษัตริย์ที่ 5 (Fifth Monarchy)
- 3 มีคนฟ้องระบอบกษัตริย์ที่ 5 อย่างไม่เป็นธรรมว่า

ก การตั้งราชอาณาจักรขึ้นโดยใช้อำนาจของดาบ

ข ไม่ทำโทษคนที่คัดค้านด้วยการข่มเหงใดๆ

- 4 กษัตริย์ Charles Stewart กลับมาถึงราชบัลลังก์ของบิดาและรับตำแหน่งเป็นกษัตริย์ด้วยความยินดีในปี ค.ศ. 1660 และทันทีที่เกิดการกบฏโดยนาย Venner และพวกของระบอบกษัตริย์ที่ 5
- 5 นายพล Harris มีส่วนในแผนการนี้ แล้วลงชื่อของตัวเองที่คำสั่งให้ประหารชีวิตของกษัตริย์ Charles ที่ 2
- 6 นายพล Harris และภรรยาได้รับพิธิ์บำบัดสมาในปี ค.ศ. 1657 ตอนฤดูหนาว นายพล Harris ได้เสียชีวิตในปี ค.ศ. 1660
- 7 นายพล Harris ไม่ต้องการให้กษัตริย์ Noel รับตำแหน่งแทนกษัตริย์ Charles เพราะนายพล Harris ไม่ต้องการให้มีกษัตริย์อีกต่อไป แต่ต้องการให้มีรัฐบาลแบบสาธารณรัฐ กองทัพก็เห็นด้วยกับนายพล Harris พวกเขาสงสัยการกระทำของนาย Cromwell อย่างมาก พวกเขาคิดว่าตำแหน่งของนาย Cromwell คือเจ้านายอารักขา สามารถนำเขาไปสู่ตำแหน่งที่สูงกว่า รัฐบาลของนาย Cromwell ไร้เหตุผลและเผด็จการมากกว่าราชวงศ์ Stewart
- 8 เพราะเหตุความหนักแน่นของนายพล Harris ราชวงศ์ Cromwell ไม่ได้สืบราชสมบัติจากราชวงศ์ Stewart ในราชบัลลังก์แห่งประเทศอังกฤษ
- 9 นายพล Harris ได้ถูกตัดสินว่าผิด ถูกทรมานและถูกประหารชีวิตเพราะมีส่วนในการล้มราชวงศ์ Stewart และมีส่วนในความตายของกษัตริย์ Charles ที่ 2

16 พวกแบปติสต์แห่งประเทศอังกฤษในศตวรรษที่ 18 และ 19

ก กษัตริย์ William ที่ 3 ได้ออกกฎหมายแห่งความอดทนในปี ค.ศ. 1689

- 1 อ. Vedder กล่าวว่า “ตั้งแต่ออกกฎหมายแห่งความอดทน การข่มเหงแบบรุนแรงต่อนิกายโปรเตสแตนต์ที่พวกเขาก็ยกเลิกเลย และไม่มีข่มเหงรุนแรงอีกต่อไป ถึงกระนั้นหลักแห่งการมีอิสรภาพทางศาสนาก็ยังไม่ยอมรับทั่วไปในประเทศอังกฤษ”
- หลังจากปี ค.ศ. 1689 พวกแบปติสต์ได้มีอิสรภาพในประเทศอังกฤษอย่างที่เขาไม่เคยมีแต่ก่อน อิสรภาพนี้เป็นเหตุที่พวกเขาขาดพลังในการรับใช้ และเป็นเหตุที่พวกเขาไม่เจริญ
- 2 ในปี ค.ศ. 1677 พวกคริสตจักรของ Particular Baptists (แบปติสต์ที่ทรงสรไว้) ได้ตีพิมพ์หนังสือการสารภาพแห่ง Westminster ที่พวกเขาเปลี่ยนแปลงบ้าง พวกเขาพิมพ์หนังสือการสารภาพนี้อีกครั้งหนึ่งในปี ค.ศ. 1688
- 3 พวก General Baptist (แบปติสต์ทั่วไป) ได้ตีพิมพ์หนังสือการสารภาพของพวกเขาในปี ค.ศ. 1678 ความเชื่อของพวกเขา คือเป็นแบบ Armenian ก็คล้ายกับความเชื่อของพวกเขา Calvinism ที่อ่อนโยน
- 4 เหตุผล 3 อย่างที่พวกแบปติสต์ไม่เจริญเมื่อมีกฎหมายแห่งความอดทน
- ก คริสตจักรแต่ละแห่งแยกจากกันมากเกินไป คือขาดสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และไม่

ร่วมมือกันในการรับใช้

ข คำสอนผิดเข้ามาในคริสตจักร

ค พวกเขาขาดพลังในการรับใช้ คืออยู่ฝ่ายเนื้อหนัง และไม่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ
หมายเหตุ - เหตุผล 3 อย่างนี้เป็นเหตุที่คริสตจักรแบัพติสต์ในทุกวันนี้อ่อนแอและ
ไม่เจริญ ระบบการปกครองคริสตจักรที่มีองค์การคริสตจักร (General Convention)
ก็ทำให้ขาดฤทธิ์อำนาจฝ่ายจิตวิญญาณ และขาดพลังในการประกาศข่าวประเสริฐ

5 พวกคริสตจักรของ Particular Baptists ได้จัดสมาคมแห่งแรกของพวกเขาในปี ค.ศ. 1653

ก ความเชื่อแบบ Hyper-Calvinism (Calvinism อย่างรุนแรง) เจริญก้าวหน้าในคริสตจักร
บางแห่งของ Particular Baptists ไม่ว่าจะพบคำสอนนี้ที่ไหน คำสอนนี้ก็เปรียบได้กับโรค
ที่ร้ายแรง

ข คริสตจักร 13 แห่งในกรุงลอนดอนได้จัดสมาคมแห่งกรุงลอนดอนในปี ค.ศ. 1704 และ
พวกผู้แทนเห็นว่าจำเป็นต้องดำเนินความเชื่อ Calvinism

ค อ. John Gill ผู้ซึ่งเป็นแบัพติสต์ที่มีความสามารถและความรู้มากที่สุดในสมัยนี้ ต้องมี
ส่วนรับผิดชอบในคำสอนผิดนี้ อ. Vedder กล่าวว่า “ในปี ค.ศ. 1769 สมาคมนี้ได้ตีพิมพ์
หนังสือที่สนับสนุนความเชื่อแบบ Hyper-Calvinism เล่มนั้นเป็นหนังสือเกี่ยวกับพระเจ้า
ที่คนใช้เป็นเวลาหลายปี” (หน้า 240)

ง “ความเชื่อแบบ Hyper-Calvinism ทำให้พระบัญชาที่ยิ่งใหญ่ไม่มีค่า และเพราะเหตุ
ความเชื่อนี้ พวกนักเทศน์แบัพติสต์ที่อยู่ฝ่าย Calvinism ส่วนมากก็ยกเลิกเดือนสติ
ปลุกเร้า และเชื่อเชิญคนบาปให้กลับใจเสียใหม่ เพราะเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตา
คนที่พระองค์ทรงเลือก จะทรงเรียกเฉพาะคนที่ทรงสรรไว้แล้ว และถ้าเชิญคนนอกนั้น
ก็ไม่ได้ผล และเท่ากับว่าเข้ายุ่งกับสิทธิพิเศษของพระเจ้าเอง” (หน้า 241)

ข ตอนครึ่งแรกของศตวรรษที่ 18 ศาสนาในประเทศอังกฤษก็ไม่เข้มแข็งเลย

1 หัวหน้าบาทหลวง Ryle กล่าวว่า “ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1700 จนถึงสมัยการปฏิวัติแห่งประเทศฝรั่งเศส ดู
เหมือนว่าประเทศอังกฤษไร้ความดีทุกอย่าง ความมีดีอยู่ในทั้งที่สูงและที่ต่ำ ความมีดีอยู่ในศาล
ในค่ายทหาร ในรัฐสภา ในพวกทนายความ ความมีดีอยู่ในชนบทและในเมือง ความมีดีอยู่ในใจ
ของคนมั่งมีและในใจของคนจน คือเป็นความมีดีทางศาสนาและทางศีลธรรมที่รู้สึกได้” (อ.
Vedder หน้า 243)

2 พระเจ้าทรงตั้งคนหนึ่งขึ้นมาที่สามารถสู้กับอำนาจแห่งความมีดีนี้ได้ คืออ. John Wesley

ก อ. Wesley เป็นบุตรชายของนักเทศน์ชาวอังกฤษ

ข เขาได้รับการศึกษาสูงที่มหาวิทยาลัย Oxford

ค เขาเชื่ออย่างรุนแรงในหลักคำสอนของโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษ

ง เมื่อนักเขาได้รับปริญญาแล้ว เขาไปประกาศที่ต่างประเทศ คือที่สหรัฐอเมริกาใน
อาณานิคม Georgia

- จ ที่นั่นเขาได้พบกับพวก Moravian และเป็นครั้งแรกที่ได้รับคำสอนเรื่องความหมายที่แท้จริงของข่าวประเสริฐ
- ฉ หลังจากนั้นเขาได้กลับไปยังประเทศอังกฤษ และในปี ค.ศ. 1738 เมื่อเข้าร่วมประชุมกับสมาคม Moravian ที่กรุงลอนดอน อ. John Wesley รู้สึกเป็นครั้งแรกว่า “ผมได้วางใจในพระคริสต์ คือวางใจในพระคริสต์ผู้เดียวเพื่อได้รับความรอด และผมได้รับความมั่นใจว่าพระองค์ทรงล้างความบาปของผมให้สะอาดแล้ว คือความบาปของผมเอง และพระองค์ทรงช่วยผมให้รอดจากกฎแห่งความบาปและความตาย”
- 3 จากนั้นโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษไม่ให้อ. Wesley เทศนาในโบสถ์ของพวกเขาต่อไป เขาจึงเทศนาตามทุ่ง ด้วยความกล้าและตัวสัน
- 4 อ. George Whitfield ซึ่งเป็นนักศึกษาที่มหาวิทยาลัย Oxford และเป็นสมาชิกของกลุ่มหนึ่งที่เรียกว่า Holy Club (คือสโมสรรบวิสุทธิ) ได้ร่วมเทศนากับอ. Wesley
- 5 ความกระตือรือร้นทางความเชื่อก็กระจายไปทั่วประเทศอังกฤษ
- 6 ความสงสัยเรื่องความเชื่อก็ชะงักลง
- 7 คนที่มีตำแหน่งสูงและคนมั่งมีก็รู้สึกว่าการมีความเชื่อในพระเจ้าเป็นสิ่งที่น่านับถือ
- 8 โบสถ์แห่งประเทศอังกฤษจึงมีพวกหนึ่งที่มีความเชื่อแท้ที่ปกครองโบสถ์นั้นเป็นเวลา 50 ปี

17 พวกแบปติสต์แห่งประเทศอังกฤษและสมัยการเปลี่ยนสภาพเสียใหม่ (Reformation) ครั้งที่ 2

- ก อ. Dan Taylor
- 1 เขาได้รับเชื่อในการฟื้นฟูของพวก Wesleyan
- 2 เขาเป็นคนจากเมือง Yorkshire บิดาของเขาเป็นผู้ทำงานในเหมือง
- 3 หลังจากที่เขาได้รับความรอดแล้ว เขามีความกระตือรือร้นสำหรับงานของพระเจ้า
- 4 เขาเทศนาครั้งแรกที่เมือง Halifax ในเดือนกันยายน ปี ค.ศ. 1761
- 5 เขาไม่เห็นด้วยกับการวินัยและหลักคำสอนบางข้อของพวก Wesleyan แล้วแยกจากพวกเขาในปี ค.ศ. 1762
- 6 เขาเข้าร่วมกับกลุ่มคนที่หมู่บ้าน Heptonstall ซึ่งอยู่ใกล้เมือง Halifax
- 7 เขาเริ่มเชื่อว่า เฉพาะคนที่ได้รับความรอดแล้วสมควรได้รับพิธีบัพติศมา
- 8 พวกนี้ได้รับพิธีบัพติศมาที่คริสตจักรของพวก General Baptists ที่เมือง Gemston มณฑล Nottinghamshire ในแม่น้ำ ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 1763
- 9 ในปี ค.ศ. 1769 พวกนี้เข้าร่วมประชุมกับคริสตจักรของพวก General Baptists อื่นๆที่อยู่ใกล้เคียง แล้วในปี ค.ศ. 1770 พวกนี้ได้จัดตั้งคริสตจักรที่กรุงลอนดอน คริสตจักรนี้มีชื่อว่า Assembly of the Free Grace General Baptists
- ข ความเจริญก้าวหน้าของพวกนี้ขึ้นอยู่ทั้งหมดกับอ. Dan Taylor
- 1 เขาไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

- 2 เขาเขียนหนังสือเวียน
- 3 เขาเทศนาที่คริสตจักรต่างๆ
- 4 เขาตั้งเงินทุนขึ้นเพื่อออกค่าใช้จ่ายสำหรับการศึกษาของพวกเขาผู้ใช้
- 5 เขาเป็นอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนที่สอนวิทยาศาสตร์
- 6 เขาเป็นบรรณารักษ์ของนิตยสารแห่งพวก General Baptists
- 7 เขาเดินทางทั่วประเทศอังกฤษ ทั้งหมดประมาณ 40,000 กิโลเมตร ส่วนใหญ่โดยการเดิน เขาเทศนาทุกคืน และในวันอาทิตย์เขาเทศนา 3 ครั้งเป็นประจำ
- 8 เขาเสียชีวิตเมื่ออายุ 78 ปี

ค อ. Andrew Fuller

- 1 เขาเกิดที่เมือง Cambridgeshire ในปี ค.ศ. 1754
- 2 เขารับเชื่อเมื่ออายุ 14 ปี
- 3 เขารับพิธีบัพติศมาในปี ค.ศ. 1770
- 4 เขาได้รับการวางมือในฤดูใบไม้ผลิ ปี ค.ศ. 1775
- 5 เขารับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่เมือง Kettenring ในปี ค.ศ. 1782 เขารับใช้ที่นั่นจนถึงเวลาที่เขาเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1815
- 6 ความสำเร็จอันสำคัญของเขา
 - ก เขาเชื่อมั่นและสนับสนุนหลักคำสอนว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อทุกคนในโลก และทุกคนมีสิทธิ์ได้รับความรอด ก่อนเวลานี้คนส่วนมากคิดว่าความเชื่อแบบนี้เป็นความเชื่อของพวกเขา Armenian เท่านั้น
 - ข การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์มีคุณค่าพอที่จะลบล้างความผิดบาปของทุกคนในโลก และไม่ใช่เฉพาะคนที่ทรงสรรไว้แล้ว
 - ค เขาอธิบายอย่างชัดเจนถึงเรื่องพระคุณของพระเจ้า
 - ง ตอนแรกเขาเชื่อในเรื่องของ Calvinism แต่เขาได้เปลี่ยนแปลงความเชื่อนั้นให้เป็นแบบที่อธิบายในข้อ ก ความเชื่อนี้เป็นความเชื่อที่คนทั่วไปรู้จัก
 - จ เขาเป็นผู้ที่ชำนาญในการจัดระเบียบ

ง อ. William Carey

- 1 เขาเกิดในปี ค.ศ. 1761
- 2 เขารับเชื่อและรับพิธีบัพติศมาที่แม่น้ำ Neu ในวันที่ 5 เดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1783 โดย ดร. John Ryland
- 3 ในปี ค.ศ. 1787 เขารับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลที่คริสตจักรแบปติสต์เล็ก ๆ แห่งหนึ่งที่เมือง Moulton
- 4 เขาทำอาชีพเป็นคนซ่อมรองเท้าเพื่อเลี้ยงตัวเอง และขณะที่เขาทำงาน เขาก็ศึกษาด้วย เขาเป็นครูสอนที่โรงเรียน และมีโอกาสศึกษากฎมิศาสตร์

- 5 การศึกษาภูมิศาสตร์นี้ทำให้เขาสนใจในการประกาศข่าวประเสริฐกับคนในต่างประเทศ
- 6 ดร. Ryland ไม่เห็นด้วยเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐกับคนในต่างประเทศ และพยายามทำให้
- เขาเปลี่ยนความคิดนี้
- 7 ในวันที่ 30 เดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ. 1792 เขาเทศนาที่การประชุมสมาคมที่เมือง Nottingham
- ในการเทศนานั้นเขาใช้ข้อพระคัมภีร์อิสยาห์ 44.2-3 หัวข้อว่า “จงคาดว่าจะได้สิ่งยิ่งใหญ่จาก
- พระเจ้า แล้วจงพยายามทำสิ่งยิ่งใหญ่เพื่อพระเจ้า”
- 8 การเทศนานั้นได้สร้างความประทับใจแก่อาจารย์ที่เข้าร่วมประชุมเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐกับคนใน
- ต่างประเทศ อ. Carey จึงขอให้ อ. Andrew Fuller ออกมติว่าให้จัดสมาคมมิชชันนารี
- 9 พวกเขาจึงจัดสมาคมมิชชันนารีของพวกเขาแบ็พติสต์แห่งประเทศอังกฤษในวันที่ 2 เดือนตุลาคม
- ปี ค.ศ. 1792
- 9 สมาชิกยากจน 12 คนได้ถวายเงินให้กับสมาคมมิชชันนารีนี้ เป็นเงินประมาณ 900 บาท
- 10 คริสตจักรเล็กๆที่อยู่ตามชนบทหลายแห่งได้ถวายเงินพอเพื่อช่วยอ. Carey ซื้อตั๋วเรือไป
- ประเทศอินเดีย
- 11 ดังนั้นอ. William Carey จึงได้ชื่อว่า บิดาแห่งการเป็นมิชชันนารีในปัจจุบัน (the Father of
- Modern Missions)

18 ศตวรรษที่ 19

- ก ผลของอ. William Carey
- 1 การจัดสมาคมมิชชันนารีภายในประเทศแห่งประเทศอังกฤษในปี ค.ศ. 1779
- 2 การจัดสหภาพของพวกเขาแบ็พติสต์ในปี ค.ศ. 1832
- 3 ในปี ค.ศ. 1865 สมาคมมิชชันนารีภายในประเทศแห่งประเทศอังกฤษ ได้รวมกับสมาคม
- มิชชันนารีแห่งประเทศไอร์แลนด์ มาเป็นสมาคมมิชชันนารีภายในประเทศแห่งประเทศ
- อังกฤษและประเทศไอร์แลนด์
- ข พวกเขา General Baptists ได้รวมกับพวกเขา Particular Baptists
- ค การจัดสมาคมพระคัมภีร์แห่งประเทศอังกฤษและต่างประเทศ ในปี ค.ศ. 1804
- 1 คนสนับสนุนการจัดสมาคมนี้คืออ. Joseph Hughes ซึ่งเป็นอาจารย์ที่เป็นแบ็พติสต์ที่เมือง
- Battersea
- 2 ในปี ค.ศ. 1835 นาย Yates และนาย Pierce พร้อมทั้งจะพิมพ์พระคัมภีร์ภาษาเบ็งกอลของ
- อ. Carey ที่แก้ไขใหม่แล้ว และขอให้สมาคมพระคัมภีร์แห่งประเทศอังกฤษและต่างประเทศ
- ช่วยเหลือในเรื่องการอบรม แต่สมาคมปฏิเสธ และไม่ยอมช่วยเหลือนอกจากว่า พวกเขารับรอง
- ว่า “เมื่อแปลคำว่า บัพติศมา จะต้องทับศัพท์ และไม่ให้แปลตรงกับความหมายคือ จุ่มลงในน้ำ
- เพราะมีสมาชิกของสมาคมที่มาจากนิกายโปรเตสแตนต์ที่จะคัดค้านถ้าแปลตรงกับความหมาย”
- สมาคมจึงพยายามบังคับพวกเขามิชชันนารีให้ทับศัพท์คำ บัพติศมา หรือให้แปลผิด เพื่อเอาใจ

สมาชิกของสมาคมที่มาจากนิกายโปรเตสแตนต์

- 3 ในปี ค.ศ. 1837 พวกอาจารย์ที่เป็นแบปติสต์ได้ส่งจดหมายประท้วงไปยังสมาคม
- 4 ในเดือนมกราคม ปี ค.ศ. 1840 สหภาพของพวกแบปติสต์ได้ประท้วงครั้งสุดท้ายต่อสมาคม แต่ไม่เกิดผลใดๆ ดังนั้นในวันที่ 24 เดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1840 พวกแบปติสต์แห่งประเทศอังกฤษ จึงจัดสมาคมการแปลแห่งพวกแบปติสต์ สมาคมนั้นได้พิมพ์พระคัมภีร์ 6 ล้านเล่มที่แปลคำ บัพติศมา ถูกต้อง โดยใช้เงิน 51 ล้านบาท

ง อ. Robert Hall

- 1 เกิดที่เมือง Leicester ในปี ค.ศ. 1764
- 2 บิดามารดาของเขามีลูก 14 คน และเขาเป็นคนสุดท้าย
- 3 เขาเป็นคนมีความสามารถพิเศษเมื่อยังเป็นเด็กอยู่ และได้จบการศึกษาศาสนาเมื่ออายุ 9 ขวบ
- 4 เขาเริ่มศึกษาที่วิทยาลัยแห่งเมือง Bristol เมื่อเขามีอายุ 15 ปี
- 5 เขาศึกษาที่วิทยาลัย Kings College Aberdeen เป็นเวลา 4 ปี
- 6 เมื่อจบการศึกษาแล้ว เขารับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลที่คริสตจักรหลายแห่ง และการรับใช้ของเขาประสบความสำเร็จอย่างมาก

จ อ. Charles Hadden Spurgeon

- 1 เขาเกิดในปี ค.ศ. 1834 ทั้งบิดาและปู่เป็นนักเทศน์ในพวก Congregationalist
- 2 เขาเริ่มเชื่อเมื่ออายุ 17 ปี
- 3 เขารู้สึกว่าเป็นหน้าที่ของเขาที่จะเข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักรแบปติสต์
- 4 นักเทศน์หนุ่มคนนี้ได้ประสบความสำเร็จทันทีและอย่างน่าอัศจรรย์
- 5 เขาได้รับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลที่คริสตจักรแห่งหนึ่งในกรุงลอนดอน คริสตจักรนั้นเจริญจนมีสมาชิกถึง 5,000 คน และเป็นคริสตจักรที่ใหญ่ที่สุดในโลก
- 6 เขาจัดวิทยาลัยสำหรับศิษยาภิบาลขึ้น เพื่อสอนพวกผู้รับใช้
- 7 เขาจัดสถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งเมือง Stockwell ขึ้น
- 8 เขาจัดสมาคมช่วยเหลือคนอื่น เงินทุนสำหรับซื้อหนังสือ นิตยสารเรื่องความเชื่อที่ประสบความสำเร็จ เป็นต้น
- 9 เขาศึกษาพระคัมภีร์อย่างขยันตลอดชีวิต จึงกลายเป็นผู้รับใช้ที่รู้จักพระคัมภีร์อย่างดี และรู้จักคำเขียนของอาจารย์แต่ละคนในพวก Puritan อย่างดี
- 10 เกี่ยวกับความเชื่อ เขาเชื่อแบบพวก Calvinist อ่อนโยน ถึงกระนั้นเขาเทศนาว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อทุกคนในโลก และทุกคนที่รับเชื่อในพระเยซูจะได้รับความรอด

ฉ การแบ่งแยกของพวกแบปติสต์ในประเทศอังกฤษ

- 1 เหตุที่มีการแบ่งแยกกันนี้ก็คือคริสตจักรแบปติสต์แต่ละแห่งในประเทศอังกฤษมีสมาชิกที่มีความ

- เชื่อแตกต่างกัน คือสมาชิกบางคนเคยอยู่ในพวก Congregationalist หรืออยู่ในพวกที่แยกตัวออกจากโบสถ์โรมันคาทอลิก พวกเขามีความเชื่อแบบพวก pedobaptist (คือให้ทารกรับพิธีบัพติศมา) พวกเขาเข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักรแบปติสต์ โดยไม่ต้องละทิ้งความเชื่อเก่าก่อน
- 2 อ. William Griffin อ. John Spillsbury และอ. Hansford Knowllys เชื่อตามหลักคำสอนอันมั่นคงของพวกแบปติสต์ว่า คริสตจักรต้องมีเฉพาะสมาชิกที่รอดและรับพิธีบัพติศมาเรียบร้อยแล้ว ตามคำสอนและตัวอย่างในพระคัมภีร์ใหม่ เฉพาะคนเหล่านี้ที่ได้รับการเชิญและสมควรรับพิธีศีลมหาสนิท (อ. Vedder หน้า 163)
 - 3 อ. Henry Jesse อ. John Tomes และอ. John Bunyan มีความเชื่อว่าควรชุมนุมกันกับคริสเตียนทุกคน ไม่ว่ามีความเชื่อแบบใด จึงเกิดการเถียงกันระหว่างอ. Bunyan กับอ. Griffin
 - 4 อ. Vedder กล่าวว่า “ความเจริญเติบโตของพวกแบปติสต์ขึ้นอยู่กับความมั่นคงในการถือและการประพฤติหลักคำสอนของพวกแบปติสต์ ก็เป็นอย่างนั้นตลอดเวลา ทั้งกับพวกแบปติสต์และพวกอื่น ๆ ด้วย การละทิ้งความเชื่อเสีย หรือการประนีประนอม เพื่อให้ดูเหมือนว่าไม่ต่างกับคำสอนผิด ไม่ได้ผลอันใด แท้จริงต้องถือความจริงไว้ให้มั่น และให้ความเชื่อของพวกเราต่างกับคำสอนผิด เพื่อจะเข้าใจอย่างชัดเจนว่า อันไหนถูก อันไหนผิด ดังนั้นความจริงจึงจะมีโอกาสชนะคำสอนผิดได้ ประวัติศาสตร์ของนิกายแต่ละพวกสอนว่าเป็นแบบนี้จริง ความเจริญก้าวหน้าขึ้นอยู่กับความจริงรักภักดีต่อความจริง แล้วการประนีประนอมนำไปสู่การเสื่อมสลาย”

Sent all of the above to Santisuk

- 19 พวกแบปติสต์ที่อาณานิคม คือที่สหรัฐอเมริกา
 - ก ประวัติศาสตร์ของพวกแบปติสต์ที่สหรัฐอเมริกา แบ่งออกเป็น 3 ระยะ
 - 1 สมัยแห่งอาณานิคม (ก่อนปี ค.ศ. 1776)
 - 2 สมัยแห่งการขยายอาณาเขต (ปี ค.ศ. 1776 – 1845)
 - 3 สมัยแห่งการประกาศและการศึกษา (ปี ค.ศ. 1845 – 1900)
 - 1 สมัยแห่งอาณานิคม (ก่อนปี ค.ศ. 1776)
 - ก ชีวิตของอ. Hansford Knowllys
 - (1) เขาถึงเมือง Boston อาณานิคม Massachusetts ใน ปี ค.ศ. 1638
 - (2) เขารับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลที่คริสตจักรที่เมือง Dover อาณานิคม New Hampshire
 - (3) ขณะที่เขาเป็นศิษยาภิบาลที่คริสตจักรแห่งนี้ ในเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1641 ก็เกิดการโต้เถียงเรื่องการทำทารกรับพิธีบัพติศมา

- (4) แสดงว่าในสมัยแห่งอาณานิคม มีคนที่มีความเชื่อแบบแบ็ปติสต์ในคริสตจักรแห่งนี้
- (5) คนในคริสตจักรแห่งนี้ส่วนใหญ่ย้ายไปอยู่เขต Long Island อาณานิคม New York จากนั้นได้ย้ายไปอยู่อาณานิคม New Jersey
- (6) ประมาณปี ค.ศ. 1689 พวกนี้ได้ตั้งคริสตจักรแบ็ปติสต์ คริสตจักรแห่งนี้เป็นคริสตจักรแบ็ปติสต์แห่งที่สองในสมัยแห่งอาณานิคม
- (7) คริสตจักรแบ็ปติสต์แห่งแรกในสมัยแห่งอาณานิคมตั้งขึ้นที่เมือง Middletown อาณานิคม New Jersey ในปี ค.ศ. 1688

ข ชีวิตของอ. Roger Williams

- (1) เขาคงมีความเชื่อแบบพวกที่แยกออกไปก่อนเขาย้ายจากประเทศอังกฤษ
- (2) เขาย้ายจากประเทศอังกฤษในปี ค.ศ. 1631 แล้วมาถึงเมือง Boston
- (3) เขาพบว่าพวก Puritan อุดทนกับความเชื่อของพวกอื่นไม่ได้ หัวหน้าบาทหลวง Laude ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าบาทหลวงของโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษ อุดทนกับความเชื่อของพวกอื่นไม่ได้เช่นกัน อ. Williams ไม่พอใจกับการเปลี่ยนสภาพเสียใหม่ที่ไม่สมบรูณ์ของพวก Puritan
- (4) เขาสังเกตว่าที่ New England การปกครองคริสตจักรกับการปกครองรัฐบาลปนเข้าด้วยกัน จนเกือบรู้จักเอกลักษณ์ของแต่ละฝ่ายไม่ได้ เขาจึงเข้าใจหลักว่า คริสตจักรและรัฐบาลต้องแยกออกกันและอิสระกันละกัน เขาประณามการให้คริสตจักรขึ้นกับรัฐบาล และถือว่าทุกคนมีสิทธิ์ตัดสินใจเองเรื่องความเชื่อ สิทธินี้มาโดยธรรมชาติและตามคำสอนในพระคัมภีร์
- (5) เขารับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลที่คริสตจักรแห่งเมือง Salem
- (6) เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเกิดขึ้น เขาย้ายไปอยู่เมือง Plymouth แต่หลังจากนั้นได้ย้ายกลับไปเป็นศิษยาภิบาลที่เมือง Salem อีกไม่นานเขาถูกเรียกตัวไปยังศาลแห่งเมือง Boston และถูกเนรเทศ
- (7) ตามประวัติศาสตร์ เหตุที่อ. Williams ถูกเนรเทศ ก็เพราะเขาสอนว่าทุกคนมีสิทธิ์ตัดสินใจเองเรื่องความเชื่อ และสอนว่าผู้พิพากษาไม่มีสิทธิ์ทำโทษเขาในเรื่องนี้
- (8) เขาจึงย้ายจากเมือง Plymouth ไปยังอ่าวเล็กชื่อ Narragansett
- (9) เขาตั้งเมือง Providence อาณานิคม Rhode Island
- (10) โบอนุญาตตั้งเมืองจากษัตริย์ Charles ที่ 2 ในปี ค.ศ. 1663 มีอยู่ว่า “เราประสงค์และยินดีที่จะไม่ให้ใครในอาณานิคมนี้ได้รับการรบกวน การลงโทษ ความกังวล หรือถูกสอบถามใดๆ ในเรื่องความเชื่อทางศาสนาที่ต่างกัน เพื่อ

- ไม่ให้เขาครอบงำความสงบแห่งบ้านเมืองในอาณานิคมนี้” อาณานิคมนี้มีรัฐบาลแห่งแรกในโลกที่พื้นฐานคือว่า ทุกคนมีสิทธิตัดสินใจเองเรื่องความเชื่อจนถึงเวลานี้ Williams ยังไม่อยู่ในพวกแบปติสต์ แต่เมื่อเขาศึกษาต่อ เขาก็เชื่อว่าการพรมน้ำบนทารกที่สลบอยู่ ไม่เป็นการเชื่อฟังพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าให้ “รับบัพติศมา”
- (11) ประมาณเดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1639 อ. Williams ได้รับพิธีบัพติศมาจากนาย Ezekiel Holliman ผู้ซึ่งเป็นสมาชิกที่คริสตจักรของเขาที่เมือง Salem จากนั้น Williams ทำพิธีบัพติศมาให้อีก 10 คน แล้วคริสตจักรแบปติสต์แห่งแรกที่สหรัฐอเมริกาได้ตั้งขึ้นที่อาณานิคม Rhode Island
- (12) คริสตจักรแบปติสต์แบบ Landmark Baptist ซึ่งขึ้นอยู่กับ American Baptist Association (ABA) (คือสมาคมแบปติสต์แห่งสหรัฐอเมริกา) ไม่เห็นด้วยว่าคริสตจักรที่อ. Roger Williams ตั้งขึ้นนั้นเป็นคริสตจักรแบปติสต์แห่งแรกที่สหรัฐอเมริกา
- (13) อ. Vedder หน้า 293 กล่าวว่า “มีคริสตจักรอีกแห่งหนึ่งที่พวกเขาควรรับเกียรติเป็นคริสตจักรแบปติสต์แห่งแรกที่สหรัฐอเมริกา ผู้ก่อตั้งคริสตจักรแห่งนั้นคือ ดร. John Clark และเขาเป็นคนที่น่าสนใจที่สุดในสมัยของเขา แต่ประวัติแรกๆ ของเขาเกี่ยวข้องกับด้วยการโต้เถียงและความคลุมเครือ เรารู้ว่าเมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่แล้วเขาเป็นนักปราชญ์ในเรื่องภาษากรีกและภาษาฮีบรูแน่นอน เขาอยู่ในพวก Puritan เขาออกจากประเทศอังกฤษเพื่อรอดพ้นจากการข่มเหง และเขาชื่นชมกับอิสรภาพที่สหรัฐอเมริกา พอเขาถึงเมือง Boston ในปี ค.ศ. 1637 เพื่อนของเขาที่อยู่ในพวก Puritan คือ Sir Henry Vane พร้อมกับคนอื่นๆ ได้ถูกอาวุธเอาไปเสีย เพื่อมีโอกาสออกจากอาณานิคมของเขา
- อ. Clark กลายเป็นหัวหน้าของพวกเขา และได้ตั้งอาณานิคมแห่งใหม่ขึ้นในที่อื่น พวกเขาได้เขียนรัฐธรรมนูญ และลงชื่อที่รัฐธรรมนูญนั้นในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 1638 แล้วตั้งพระราชบัญญัติของพระคริสต์ให้เป็นกฎหมายของสังคมนี้ พวกเขาย้ายจากอาณานิคม New Hampshire เพราะอากาศหนาว แล้วไปยังเมือง Aquidneck ซึ่งอยู่ที่อาณานิคม Rhode Island ในปีเดียวกันที่พวกเขาตั้งอาณานิคมนั้น ก็ได้จัดตั้งคริสตจักรที่เมือง Newport และอ. Clark กลายเป็นอาจารย์สอนพวกเขาตั้งแต่แรก เรามีความรู้เรื่องคริสตจักรที่เมือง Newport ตั้งแต่เดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1648 ว่าพวกเขา มีสมาชิก 15 คน ในปี ค.ศ. 1654 หรือปี ค.ศ. 1656 การโต้เถียงกันเกิดขึ้นเหมือนอย่างที่เคยเกิดขึ้นที่เมือง Providence และมีผลอันเดียวกัน พวกเขาตั้งคริสตจักรแบบ “หลักการ 6 ประการ” ขึ้นโดยอ. William Vaughn เป็นผู้นำ ดร. Clark จึงเดินทางไป

ประเทศอังกฤษเพื่อได้ใบอนุญาตตั้งเมืองที่ดีกว่า และอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 12 ปี เมื่อกลับมาในเดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 1664 ดร. Clark กลายเป็นพลเมืองที่สำคัญในอาณานิคมนั้น กษัตริย์ Charles ที่ 2 ประทานใบอนุญาตตั้งเมืองให้ในเดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 1663 และรับรองว่าจะมีอิสรภาพทางบ้านเมืองและทางศาสนาที่อาณานิคมของ Rhode Island อาณานิคม Rhode Island ใช้ใบอนุญาตตั้งเมืองนี้จนถึงปี ค.ศ. 1843”

ค การจัดตั้งคริสตจักรแบัพติสต์ต่างๆที่อาณานิคม Massachusetts

- (1) การจัดตั้งคริสตจักรแบัพติสต์ที่อาณานิคม Massachusetts เป็นสิ่งที่ผู้มีอำนาจขัดขวางอย่างมาก เพราะมีรัฐบาลแห่งเทวธิปไตยตั้งไว้แล้ว และพลเมืองคนใดที่ไม่เป็นสมาชิกของคริสตจักรที่ขึ้นอยู่กับรัฐบาล ก็ขาดสิทธิแห่งพลเมือง
- (2) ในปี ค.ศ. 1644 นาย Thomas Painter ซึ่งอยู่เมือง Hingham ไม่ยอมให้ลูกรับพิธีบัพติศมา และประท้วงว่าพิธีนั้นต่อต้านความเชื่อของพวกคริสเตียน เขาจึงถูกมัดไว้และเช่ียนตี ในปีเดียวกันนั้นและในปีต่อมาอีกหลายปี ก็บันทึกไว้ว่ามีหลายคนขึ้นศาลของพวกผู้ชายแห่งเมือง Salem ที่ไม่ยอมให้ลูกรับพิธีบัพติศมา หรือที่ต่อต้านการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา ศาลประพฤติต่อคนเหล่านั้นนอกกฎหมาย แต่ในเดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 1644 ศาลกลางได้ออกบทบัญญัติว่า “ศาลห้ามดำเนินหรือต่อต้านอย่างเปิดเผยการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา และห้ามยั่ววนอย่างลึกลับให้คนหลงจากการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา ถ้าทำความผิดนั้นก็จะถูกไล่ออกจากคริสตจักรและไม่ได้รับพิธีศีลต่างๆ และจะขาดสิทธิที่จะเป็นทหาร และจะขาดสิทธิฟ้องถึงศาล แล้วในสายตาของศาลจะดูเหมือนว่าเป็นคนที่ดื้อดึงและที่ตั้งใจทำผิดพลาด ในที่สุดเมื่อถูกพิพากษาแล้ว ก็จะถูกเนรเทศ”
- (3) คำกล่าวอ้างจากหนังสือเก่าแก่ที่เขียนโดยอ. Richard Cook ซึ่งเป็นศิษยาภิบาลแห่งคริสตจักรแบัพติสต์ที่ 2 ในเมือง Wilmington อาณานิคม Delaware พิมพ์ในปี ค.ศ. 1888 หน้า 206 มีอยู่ว่า “อาณานิคม Massachusetts ยังคงข่มเหงพวกแบัพติสต์อยู่ด้วยความรุนแรงและข่มเหงคนหลายคน โดยใช้ค่าปรับ การจำคุกและการเนรเทศ คดีอันน่าสังเกตเป็นของนาย Obadiah Holmes เขาเดินทางจากอาณานิคม Rhode Island กับพี่น้องคริสเตียนอีก 2 คน ไปเยี่ยมพี่น้องคนสูงอายุคนหนึ่งที่อยู่เมือง Lynn ที่ถูกเช่ียนตีเพราะอยู่ในพวกแบัพติสต์ ขณะที่พวกเขาอยู่ที่เมือง Lynn และกำลังจัดประชุมที่บ้านในวันอาทิตย์ พวกเขาถูกจับ ต้องเสียค่าปรับและถูกจำคุกอีกไม่นานพี่น้องคนอื่นๆได้รับการปลดปล่อย แต่นาย Holmes ถูกลงโทษที่

รุนแรงกว่าเพื่อน เพื่อให้เป็นตัวอย่างต่อหน้าสาธารณชน เขาถูกพิพากษาให้เชียนตีที่เมือง Boston ในเดือนกันยายน ปี ค.ศ. 1651 และได้รับการเชียนตีอย่างทารุณ จนเขานอนบนหลังไม้ได้เป็นเวลาหลายวันหลายอาทิตย์ คือต้องนอนบนเข้ากับข้อศอกเท่านั้น” ศาลกล่าวคำพิพากษาว่า “คุณตั้งใจเทศนาและให้พิธีบัพติศมา คุณให้คนรับพิธีบัพติศมาที่เคยรับพิธีบัพติศมาแล้ว เมื่อทำเช่นนั้นคุณปฏิเสธพิธีบัพติศมาครั้งก่อนนั้นว่า ไม่เป็นพิธีบัพติศมาจริง และคุณสอนว่าการให้พิธีบัพติศมาแก่ทารกไม่ถูกต้อง”

- (4) คำกล่าวอ้างอีกข้อหนึ่งจากหนังสือของอ. Cook หน้า 208 มีอยู่ว่า “คดีที่น่าอัปยศเป็นของอ. Henry Dunster ซึ่งเป็นผู้อุปการะและเป็นประธานของมหาวิทยาลัย Harvard และเป็นอาจารย์ที่รัฐภาษาแห่งบรูพาทิสอย่างดีเลิศ อ. Quincy กล่าวว่า อ. Dunster ไม่มีประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัย และไม่ต้องการให้เขาสอนที่นั่นอีกต่อไป เพราะเหตุว่า ในปี ค.ศ. 1653 เขาหลงไปใน “ดินหนามแห่งการต่อต้านพวก pedobaptism” (ตามคำกล่าวของอ. Cotton Mather) และเพราะเหตุเขาพูดต่อหน้าที่ประชุมในคริสตจักรที่เมือง Cambridge ว่าไม่ควรให้ทารกรับพิธีบัพติศมาเลย ศาลใหญ่จึงฟ้องว่าเขารบกวนการให้ทารกรับพิธีบัพติศมาในคริสตจักรที่เมือง Cambridge เขาถูกตัดสินให้รับการตักเตือนต่อหน้าสาธารณชน และต้องประพฤติดีเป็นเวลาพอสมควร แล้วในเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1664 เขาต้องลาออกจากตำแหน่งประธานของมหาวิทยาลัย เมื่ออ. Dunster รับตำแหน่งเป็นประธานมหาวิทยาลัยเป็นแค่โรงเรียน แต่โดยการนำของอ. Dunster ก็กลายเป็นมหาวิทยาลัย ไม่มีใครสงสัยถึงความสามารถ การศึกษาสูง ความซื่อสัตย์ หรือประโยชน์ของอ. Dunster เลย”

- (5) อ. Vedder กล่าวถึงอ. Dunster หน้า 297 ว่า “ในปี ค.ศ. 1653 เมื่อลูกคนที่ 4 เกิดในครอบครัวของอ. Dunster เขาจึงต้องตัดสินใจเรื่องการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา ตอนนี้อ. Dunster เชื่อมั่นว่าเฉพาะคนที่รับเชื่อแล้วสมควรรับพิธีบัพติศมา และเขาเล่าเหตุผลต่างๆถึงความเชื่อนี้ในการเทศนา 2-3 รอบ การประกาศถึงความเชื่อของเขาในเรื่องนี้ทำให้เกิดความตื่นเต้นมาก เพราะการปฏิเสธการให้ทารกรับพิธีบัพติศมานั้นได้ทำลายพื้นฐานแห่งทฤษฎีของพวกเขา Puritan เรื่องคริสตจักรและรัฐบาล ดังนั้นอ. Dunster กลายเป็นศัตรูซึ่งอันตรายต่อรัฐบาล เขาต้องถูกระงับ หรือต้องเปลี่ยนแปลงความเชื่อทั่วไปในอาณานิคม Massachusetts เราไม่ตกใจว่า พวกเขาเลือกที่จะระงับอ. Dunster อ. Dunster จึงถูกบังคับให้ลาออกจากการเป็นประธานของมหาวิทยาลัย พวกเขาอาจจะทำเช่นนั้นต่ออ. Dunster แต่อ. Dunster เรียก

ร้องให้พูดในที่ประชุมของคริสตจักรที่เมือง Cambridge ที่นั่นเขาอธิบายถึงความเชื่อของเขา พวกเขาเชื่อว่าการอธิบายถึงความเชื่อของเขาเป็นที่รบกวนการนมัสการของคริสตจักร เขาจึงถูกฟ้องถึงศาล และได้รับการลงโทษให้รับการตัดเตือนจากศาลกลาง”

- (6) อ. Cook ในหนังสือของเขา หน้า 209 กล่าวถึงผลแห่งการให้ทารกรับพิธีบัพติศมาว่า “ผลอันชั่วร้ายของการรวมกันของคริสตจักร รัฐบาล และการให้ทารกรับพิธีบัพติศมา ได้ออกมาที่ New England เพราะเหตุว่าประชาชนต้องเป็นสมาชิกของคริสตจักรเพื่อเป็นพลเมืองของสหรัฐฯ คริสตจักรจึงเต็มไปหมดด้วยคนที่ยังไม่ได้รับความรอด ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1657 คริสตจักรเลิกเรียกร้องให้ได้รับความรอดก่อนเป็นสมาชิกของคริสตจักร คริสตจักรบางแห่งพยายามไม่ให้สมาชิกที่ยังไม่ได้รับความรอดนี้รับพิธีศีลมหาสนิท แต่บางคนไม่ยอมรับเรื่องนี้ เพราะถ้าใครรับพิธีบัพติศมาเมื่อเป็นทารก และนับว่าเขาเป็นสมาชิกของคริสตจักร ทำไมไม่ให้เขาได้รับพิธีศีลมหาสนิทด้วย ในปี ค.ศ. 1696 ได้จัดตั้งคริสตจักรแห่งหนึ่งขึ้นที่เมือง Hartford และในปี ค.ศ. 1699 ได้จัดตั้งคริสตจักรแห่งหนึ่งขึ้นที่เมือง Boston คริสตจักรทั้ง 2 แห่งนี้มีหลักการว่า ถ้าใครรับพิธีบัพติศมาเมื่อเป็นทารก แต่ยังไม่ได้รับความรอด ก็ยังรับพิธีศีลมหาสนิทได้ คริสตจักรอื่นๆก็ทำตาม และอีกไม่นานไม่ค่อยมีคริสตจักรที่มีสมาชิกที่ได้รับความรอดแล้ว ยกเว้นคริสตจักรแบปติสต์ จากนั้นสมาชิกที่ยังไม่รอดบางคนกลายเป็นนักเทศน์ที่ยังไม่รอด แล้วที่ New England ก็มีสมาชิกที่ตายแล้วฝ่ายจิตวิญญาณ ฟังเรื่องข่าวประเสริฐที่ตายแล้วฝ่ายจิตวิญญาณจากนักเทศน์ที่ตายแล้วฝ่ายจิตวิญญาณ”
- (7) อ. Thomas Goold จัดตั้งคริสตจักรแบปติสต์แห่งแรกที่เมือง Boston ในปี ค.ศ. 1665 หมายเหตุ - อ. Vedder หน้า 299 กล่าวว่า “พายุแห่งการข่มเหงเกิดขึ้นที่ต่อพวกนี้ที่มีทั้งหมด 9 คน และในพวกนี้ 2 คนเป็นผู้หญิง คริสตจักรที่เมือง Swansee ซึ่งอยู่ที่ชายแดนกับอาณานิคม Rhode Island ไม่ค่อยประสบการข่มเหงใดๆ แต่คริสตจักรที่เมือง Boston ไม่เป็นอย่างนั้น ในเมื่อคริสตจักรที่เมือง Boston จัดตั้งขึ้นแล้ว พวกคริสตจักรของนิกาย Puritan วุ่นวายไปหมดเรื่องการขัดแย้งกันที่จบลงโดยการยอมรับพันธสัญญาครึ่งทาง (Half-way Covenant) ถึงแม้ว่านิกาย Puritan มีความวุ่นวายภายใน เขาก็ยังพร้อมที่จะต่อสู้กับผู้บุกรุก พวกเขาเชื่อว่าคริสตจักรแบปติสต์แห่งนี้เป็นผู้บุกรุกแล้วตั้งใจที่จะระงับคริสตจักรนั้น เขาฟ้องสมาชิกของคริสตจักรแบปติสต์ถึงศาล แล้วศาลสั่งให้เลิกประชุมกัน ถ้าไม่ฟังก็จะเกิดเรื่องอันตรายต่อพวกเขา
- อ. Thomas Goold ซึ่งเป็นศิษยาภิบาลคนแรกของคริสตจักรนี้ได้รับการลง

โทษแรงกว่าคนอื่น ๆ แต่ยังมีสมาชิกบางคนที่ได้รับการลงโทษด้วย เพราะเหตุ
ว่าอ. Good ถูกขังคุกนานและบ่อยครั้ง สุขภาพของเขาเลวลงจนเขาเสียชีวิต
ในเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 1675”

- (8) แต่การข่มเหงอย่างรุนแรงต่อคริสตจักรนี้สิ้นสุดลง เพราะศาลไม่ทำตามคำ
ขู่เข็ญนานกว่าอาทิตย์เดียว แล้ววันอาทิตย์ต่อไปประตูของคริสตจักรเปิดแล้ว
และไม่มีการเข้าขังด้วยกันกับการนมัสการของคริสตจักรแห่งนี้อีก
- (9) ทฤษฎีของพวกเขา Puritan แตกสลายเสียแล้ว เพราะพิสูจน์แล้วว่า รัฐบาลแห่ง
เวอริปไตน์เป็นรูปแบบของการปกครองที่ใช้ไม่ได้ที่ New England ในปี ค.ศ.
1691 กษัตริย์ William ที่ 3 แห่งประเทศอังกฤษและพระนางกษัตริย์ Mary ที่
2 แห่งประเทศสกอตแลนด์ ได้ให้ใบอนุญาตใหม่ อาณานิคม Plymouth และ
อาณานิคม Massachusetts Bay จึงรวบรวมเข้าด้วยกันเป็นอาณานิคมแห่ง
เดียวชื่อ Massachusetts ใบอนุญาตนั้นให้คริสเตียนทุกคนมีอิสรภาพใน
ความเชื่อ ยกเว้นพวกแบปติสต์ จากเวลานั้นพวกแบปติสต์ไม่ถูกข่มเหงอีก
แต่เขาต้องเสียภาษีเพื่อสนับสนุนคริสตจักรที่ขึ้นอยู่กับรัฐบาล
- (10) อ. Cook หน้า 213 กล่าวว่า “เมื่อเป็นขึ้นมาใหม่จากธรรมเนียมที่ตายแล้ว
โดยความเชื่ออันมีชีวิตอยู่ ตามธรรมชาติมนุษย์ได้ละทิ้งรูปแบบแห่งการให้
ทารกรับพิธีบัพติศมา แล้วแลกกับพิธีบัพติศมาสำหรับคนที่รับเชื่อแล้ว ซึ่งเป็น
สิทธิดั้งเดิมของผู้ที่เชื่อ ซึ่งโดยใจที่บังเกิดใหม่และใจแห่งความรักได้แสดง
ความจริงรักที่ดีต่อพระคริสต์ พวก Donatists คือพวกปฏิรูปแห่งศตวรรษที่ 4
ก็เป็นพวกแบปติสต์ ในสมัยของการให้ทารกรับพิธีบัพติศมาเป็นสิ่งใหม่
ที่คนทั่วไปยังไม่ยอมรับ พวก Albigensian คือพวกปฏิรูปแห่งศตวรรษที่ 7 ตาม
ที่เราเข้าใจจากประวัติศาสตร์ เป็นพวกแบปติสต์ แล้วพวก Waldenses กับ
พวก Petrobusians คือพวกปฏิรูปแห่งศตวรรษที่ 11 และ 12 เป็นพวก
แบปติสต์เช่นกัน สองพวกนี้ได้รับการรักษาความสว่างอันบริสุทธิ์แห่งความเชื่อใน
พระเยซูไว้ในเมื่อทั่วโลกอยู่ในโคลนแห่งความชั่วของศาสนาโรมันคาทอลิก
และพยายามดับความสว่างนั้น พวก Arnoldist กับพวก Hussite คือพวก
ปฏิรูปก่อนสมัยของอ. Luther สองพวกนี้เป็นพวกแบปติสต์และได้เตรียมทาง
ไว้สำหรับอ. Luther อ. Wycliffe แห่งประเทศอังกฤษ ผู้ที่พวกนักประวัติ-
ศาสตร์เรียกกันว่า ดาวรุ่งแห่งการปฏิรูป เป็นแบปติสต์ ข้อคิดเห็นของแต่ละ
พวกคงยังไม่ชัดเจนเพียงพอ หรืออาจยังไม่มั่นคงในความคิดของเขา แต่ส่วน
ใหญ่แต่ละพวกถือหลักคำสอนซึ่งในสมัยนี้เป็นความเชื่อของพวกแบปติสต์
แล้วการเปลี่ยนแปลงเสียใหม่อันใหญ่แห่งศตวรรษที่ 16 คงไม่เกิดขึ้นถ้าขาด

การเป่าประกาศของพวกแบปติสต์ การตื่นพื้นฟูกันใหม่อันยิ่งใหญ่ (the Great Awakening) ก็เช่นกัน

- (11) ความเจริญของพวกแบปติสต์ที่ New England ก็ช้า คริสตจักรแบปติสต์ส่วนใหญ่ที่ตั้งขึ้นที่นั่นมีความเชื่อแบบพวก Calvinist ยกเว้นคริสตจักร 2 แห่งที่มีความเชื่อแบบพวก Armenian หรือแบบพวก “หลักการ 6 ประการ” ที่อาณานิคม Rhode Island ในปี ค.ศ. 1665 และ 1685 แล้วมีคริสตจักร Seventh Day ตั้งขึ้นที่เมือง Newport ในปี ค.ศ. 1671
- (12) สำหรับเวลาครึ่งศตวรรษพวกแบปติสต์มีความเจริญในแง่เดียว คือที่อาณานิคม Connecticut ในต้นศตวรรษที่ 18 มีพวกแบปติสต์บางคนอยู่ที่นั่น พวกเขาเคยย้ายจากอาณานิคม Rhode Island พวกเขาได้ตั้งคริสตจักรขึ้นในปี ค.ศ. 1705 อ. Valentine Wightman เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งนี้ คริสตจักรแห่งนี้มีความเชื่อแบบพวก “หลักการ 6 ประการ” แต่คริสตจักรอื่นๆ มีความเชื่อแบบพวก Calvinist เช่นคริสตจักรที่ตั้งขึ้นที่เมือง New London ในปี ค.ศ. 1710 ที่เมือง Wallingford ในปี ค.ศ. 1731 ที่เมือง Southington ในปี ค.ศ. 1738 และที่เมือง North Stoneington ในปี ค.ศ. 1743 คือคริสตจักรเหล่านี้มีความเชื่อแบบพวก Calvinist ตั้งแต่แรก หรือกลายเป็นความเชื่อแบบนั้น” (อ. Vedder หน้า 302)

ง คริสตจักรแบปติสต์ต่างๆในพื้นที่ของเมือง Philadelphia

- (1) อ. Thomas Duncan ตั้งคริสตจักรขึ้นที่เมือง Coal Springs อาณานิคม Pennsylvania ในปี ค.ศ. 1684
- (2) ในปี ค.ศ. 1688 ได้ตั้งคริสตจักรขึ้นที่เมือง Penntek Lower Dublin อ. Elias Keach เป็นศิษยาภิบาล
- (3) คริสตจักรแห่งแรกที่เมือง Philadelphia ได้เปิดในปี ค.ศ. 1689 แต่พวกสมาชิกก็ยังเกี่ยวข้องกับคริสตจักรที่เมือง Penntek Lower Dublin อยู่จนถึงปี ค.ศ. 1746 ในปีนั้นคริสตจักรที่เมือง Philadelphia ได้ตั้งขึ้นให้เป็นคริสตจักรที่อิสระ (อ. Vedder หน้า 304)
- (4) ในปี ค.ศ. 1701 ได้ตั้งคริสตจักรขึ้นที่เมือง Wealthtrack
- (5) การตั้งสมาคมคริสตจักรแห่งเมือง Philadelphia ขึ้น ซึ่งเกิดจากการประชุมของคริสตจักรต่างๆในพื้นที่ของเมือง Philadelphia นั้น ได้เริ่มต้นในปี ค.ศ. 1707

จ คริสตจักรต่างๆที่อาณานิคม Virginia

- (1) แนนอนมีบางคนที่ต่อต้านการให้ทารกรับพิธีบัพติศมาตอนแรกๆในประวัติ

ของอาณานิคมแห่งนี้ เพราะในปี ค.ศ. 1661 ที่ประชุมสภาสมัชชาได้ออกกฎหมายว่า ถ้าบิดามารดาคนใดไม่ให้ลูกของตนรับพิธีบัพติศมา ก็ให้ถูกค่าปรับเป็นใบยาสูบจำนวน 900 กิโลกรัม

- (2) จากหนังสือของอ. Cook หน้า 214 มีอยู่ว่า คนที่มาอาศัยอยู่ในอาณานิคม Virginia คือคนอังกฤษที่มีความจงรักภักดีต่อกษัตริย์ของประเทศอังกฤษ และที่มีความซื่อสัตย์ต่อโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษ ในใบอนุญาตของพวกเขา นิกาย Episcopal เป็นศาสนาประจำชาติสำหรับอาณานิคมแห่งนี้ การไม่ทำตามคำสอนของนิกาย Episcopal นับว่าเป็นการกบฏต่ออาณานิคม ดังนั้น ต้องมีการตีบรรณเรื่องอิสรภาพทั้งที่บ้านเมืองและทางศาสนา
- หมายเหตุ - นิกาย Episcopal มีความเชื่อเหมือนกับโบสถ์แห่งประเทศอังกฤษ ในปี ค.ศ. 1641 เจ้าเมือง Dale ออกคำสั่งให้ผู้ชายทุกคนไปหารัฐมนตรี และถูกสอบสวนเรื่องความเชื่อส่วนตัว ถ้าปฏิเสธ ครั้งแรกจะถูกเขียน ครั้งที่ 2 จะถูกเขียน 2 เท่าแล้วต้องสารภาพความผิดนั้นในวันอาทิตย์ต่อหน้าที่ประชุมของโบสถ์ ครั้งที่ 3 จะถูกเขียนทุกวันจนขอโทษและยอมทำตามกฎหมายนั้น
- ในปี ค.ศ. 1643 ได้ออกกฎหมายเพื่อรักษาความบริสุทธิ์ของหลักคำสอนต่างๆ คือเฉพาะผู้รับใช้ของนิกาย Episcopal ที่ทำตามความเชื่อของนิกายนั้น มีสิทธิ์สอนหรือเทศนาในที่สาธารณะหรือส่วนตัว ถ้าไม่ทำตาม การลงโทษคือจะถูกเนรเทศ ในปี ค.ศ. 1661 การลงโทษสำหรับการไม่เห็นด้วยกับนิกาย Episcopal คือให้จำคุก ในปี ค.ศ. 1673 ได้ออกกฎหมายให้สร้างที่ประชุมที่ฟาร์มทุกแห่ง และการประชุมในทุกแห่งต้องตามหลักคำสอนของนิกาย Episcopal พลเมืองทุกคนต้องเข้าร่วมประชุมทุกวันอาทิตย์หรือจะต้องเสียค่าปรับอย่างหนัก และทุกคนต้องเสียภาษีเพื่อสนับสนุนงานรับใช้ของนิกาย Episcopal ก่อนได้รับอนุญาตขายใบยาสูบได้ ดร. George B. Taylor กล่าวว่า “กฎหมายแบบนี้มีอยู่ในอาณานิคม Virginia ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1607 จนถึงการกบฏแห่งปี ค.ศ. 1775 ยกเว้นในสมัยของความอารักขา ตลอดเวลานี้ ตามที่อ. Henning กล่าวว่า ทุกคนต้องตามศาสนาประจำชาติ ไม่มีใครอดทนต่อความเชื่ออื่นๆเลย รัฐบาลใช้กำลังอย่างรุนแรงต่อคนที่ผิดกฎหมายเหล่านั้น”
- (3) ดร. Taylor กล่าวว่าอีกว่า “สำหรับคนที่ปฏิเสธการให้ทารกับพิธีบัพติศมา กฎหมายก็รุนแรงกว่าธรรมดา ข้อนี้พิสูจน์ว่ามีบางพวกในที่นั้นที่ปฏิเสธการให้ทารกับพิธีบัพติศมา หนังสือเล่มนี้เคยอ้างถึงพวก Quaker แล้ว แต่พวกนั้นมีคนจำนวนน้อยในอาณานิคม Virginia บทความเบื้องต้นของกฎหมายที่ลงโทษคนที่ปฏิเสธการให้ทารกับพิธีบัพติศมา ได้กล่าวว่าคนเหล่านั้นไม่เพียงแต่ละเลยหน้าที่ของเขา ดังบิดามารดาที่ไม่ระมัดระวัง แต่เขาปฏิเสธ

ไม่ให้ลูกของตนรับพิธีบัพติศมา ยิ่งกว่านั้นคนเหล่านั้นกระทำผิดนี้เพราะเขา
คัดค้านศาสนาประจำชาติ”

- (4) ในปี ค.ศ. 1765 ได้จัดสมาคมที่เมือง Kehoukee ขึ้น และในปี ค.ศ. 1791 ได้
จัดสมาคมที่เมือง Portsmouth ขึ้น อ. Semple เคยกล่าวถึงกลุ่มที่ 2 ของพวก
แบปติสต์ที่ย้ายจากอาณานิคม Maryland ไปยังอาณานิคม Virginia จาก
พวกนี้เกิดพวก Regular Baptists ซึ่งตรงกันข้ามกับพวกที่แยกออกไป พวกที่
แยกออกไปนั้นมีคนจำนวนมากกว่าพวก Regular Baptists แต่จำนวนคนของ
พวก Regular Baptists ก็ใหญ่และน่านับถือพอสมควร นาย Edward Hayes
และนาย Thomas Yates ผู้เป็นสมาชิกของคริสตจักรแบปติสต์ที่เมือง Satters
อาณานิคม Maryland มาพร้อมกับกลุ่มที่ 2 นี้และอาศัยอยู่ที่เขต Berkley ใน
ปี ค.ศ. 1743 อีกไม่นานศิษยาภิบาลของพวกเขา คืออ. Henry Lovall มา
อาศัยอยู่ที่นั่นด้วย เขาเทศนาที่นั่นและมี 15 คนรับพิธีบัพติศมา คริสตจักรได้
จัดตั้งขึ้นใหม่ในปี ค.ศ. 1751 โดยพวกอาจารย์จากสมาคมที่เมือง
Philadelphia แล้วได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนั้น (อ. Cook หน้า 217)
- (5) อ. Semple กล่าวว่า พวกแบปติสต์ที่อาณานิคม Virginia เกิดจากกลุ่มที่ 3
ของพวกแบปติสต์ที่ย้ายมาจาก New England พวกเขาเรียกกันว่า
ความสว่างใหม่ และผู้นำและศิษยาภิบาลของพวกเขาคืออ. Shubael Sterns
พวกเขาไปอาศัยอยู่ที่เมือง Opekon เขต Berkley ในปี ค.ศ. 1754 ดร. J. C.
Long กล่าวว่า ในปี ค.ศ. 1770 ที่อาณานิคม Virginia มีพวกแบปติสต์ที่
แยกออกไปเพียง 6 แห่ง แล้วในปี ค.ศ. 1774 มีอยู่ 54 แห่ง “พระวจนะของ
พระเจ้าก็บังเกิดผลอย่างมาก”
- (6) ในที่สุด พวกแบปติสต์ที่แยกออกไป (คือพวกความสว่างใหม่) กับพวก
Regular Baptists ได้เข้าร่วมกันเป็นพวกเดียว และมีชื่อว่า พวกแบปติสต์แห่ง
อาณานิคม Virginia (อ. Cook หน้า 219)
- (7) ในวันที่ 4 เดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1768 เกิดเรื่องราวขึ้น คืออ. Walter
Lewiscray และอ. James Childs ถูกนายอำเภอจับ และถูกฟ้องถึงศาล
ต่อหน้าผู้พิพากษา 3 คน พวกเจ้าหน้าที่เสนอให้ปล่อยตัวเขา โดยมีเงื่อนไขว่า
เขาจะไม่เทศนาอีก เขาทั้ง 2 ปฏิเสธเงื่อนไขนี้แล้วถูกขังในคุก ขณะที่เขาเดิน
ตามถนนแห่งเมือง Fredericksburg ไปยังคุกนั้น เขาทั้ง 2 พูดว่า “ทางกว้าง
นั้นนำไปถึงความพินาศ” เป็นต้น นาย John Blair ผู้เป็นรองเจ้าเมือง สนใจใน
คดีของเขา จึงเขียนถึงทนายว่า การขอร้องของเขาเกี่ยวกับสิทธิ “ถ้าชาย 2 คน
นี้ประพฤติดีตามอย่างคริสเตียนที่รักพระเจ้า คุณรบกวนเขาไม่ได้ ผมได้ยิน
ว่าเขาได้รับพิธีศีลมหาสนิทเกือบเหมือนกับพวกเรา และเขาไม่ต่างกับคริสตจักร

ของพวกเขาแยกแยะในเรื่องพิธีบัพติศมา คือเขาฟื้นฟูพิธีอันเก่าแก่นั้น ซึ่งโดยพิธีนั้นเคยมีคนบาปบางคนสำนึกผิดของเขาอย่างแท้จริงและกลับใจเสียใหม่ แน่นนอนถ้าชายคนใดไม่ทำงาน และไม่หาการเลี้ยงชีพสำหรับครอบครัวตามที่ควรทำ ก็น่าจะติเตียนเขา เพราะจะเกิดผลดี แต่เพราะชาย 2 คนนี้ประพฤติดี ไม่น่าจะรบกวนเขาเลย” แต่ทนายไม่เอาใจใส่จดหมายฉบับนั้น ชายทั้ง 2 จึงอยู่ในคุกเป็นเวลา 43 วัน มีคนมากมายมาอยู่ที่หน้าต่างของคุกเพื่อฟังคำเทศนาของเขาทั้ง 2 โดยไม่มีใครขัดขวาง

- (8) สมาคมของแบปติสต์ทั่วไปแห่งรัฐ Virginia อยู่ในหลายรูปแบบตั้งแต่ปี ค.ศ. 1771 แล้วได้จัดตั้งขึ้นใหม่ในวันที่ 9 เดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1823

2 สมัยแห่งการขยายอาณาเขต (ปี ค.ศ. 1776 – 1845)

ก การตื่นฟื้นฟูกันใหม่อันยิ่งใหญ่ที่ New England ในปี ค.ศ. 1734 (คือ the Great Awakening)

- (1) พวกเขาต้องการการฟื้นฟูเพราะเหตุว่าสมาชิกของคริสตจักรที่ New England ดำรงชีวิตแบบชาวโลก
- (2) ผลจากการเทศนาของอ. Jonathan Edwards ในปี ค.ศ. 1734 แผลอกไปยังเมืองต่างๆแห่งอาณานิคม Massachusetts และ Connecticut
- (3) เมื่ออ. George Whitfield ไปเยี่ยม New England ในปี ค.ศ. 1739 การเทศนาของเขาส่งเสริมการฟื้นฟูนี้
- (4) การฟื้นฟูครั้งที่ 2 นี้ทำให้เกิดยุคใหม่ในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขา คริสเตียนที่สหรัฐ
- (5) จากเวลานั้น พวกแบปติสต์เจริญอย่างรวดเร็ว
 - (ก) เช่นในอาณานิคม Massachusetts ก่อนการตื่นฟื้นฟูกันใหม่อันยิ่งใหญ่ได้จัดตั้งคริสตจักรแบปติสต์เพียง 8 แห่ง ระหว่างปี ค.ศ. 1740 และปี ค.ศ. 1775 (คือปีที่สงครามปฏิวัติเริ่มต้น) ได้จัดตั้งคริสตจักรแบปติสต์ 27 แห่ง และในปี ค.ศ. 1784 มีคริสตจักรแบปติสต์ถึง 73 แห่ง และมีสมาชิกทั้งหมด 3,073 คน
 - (ข) คริสตจักรเหล่านี้เริ่มประกาศในบริเวณอื่นๆ

ข ผู้ชายบางคนที่มีส่วนในการกระจายความเชื่อของพวกเขาแบปติสต์ออกไปในสมัยแห่งการขยายอาณาเขต

- (1) อ. Hezekiah Smith เกิดที่เขต Long Island เมือง Hempstead ในปี ค.ศ. 1737
- (2) เขาย้ายไปอยู่เขต Morris อาณานิคม New Jersey ที่นั่นอ. John Gano ได้แนะนำคุณพ่อของ Hezekiah ให้ส่งลูกไปเรียนที่โรงเรียน

- (3) เขาจึงเรียนที่โรงเรียน Hopewell Academy จากนั้นได้ศึกษาที่วิทยาลัย Princeton และได้รับปริญญาตรีในปี ค.ศ. 1762
- (4) หลังจากนั้นเขาเดินทางไปเทศนาทั่วภาคใต้ของสหรัฐ เขาเป็นผู้ประกาศ
- (5) ในเวลา 15 เดือนเขาขี่ม้าระยะทาง 2,600 กว่ากิโลเมตร และเทศนา 173 ครั้ง
- (6) เขากลายเป็นผู้ช่วยอันดับแรกของอ. James Manning ผู้เป็นประธานคนใหม่ของโรงเรียนแห่งใหม่สำหรับพวกแบปติสต์ที่อาณานิคม Rhode Island
- (7) เมื่ออ. Smith ท่องเที่ยวไปเทศนาในที่ต่างๆ เขาพบเมืองเล็กๆแห่งหนึ่งชื่อ Haverhill ซึ่งอยู่ในอาณานิคม Massachusetts และเทศนาที่นั่นในคริสตจักรของพวก Congregational คริสตจักรแห่งนี้ขอรับรองให้เขารับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลของพวกเขา แต่เขาไม่ยอมเพราะเขาอยู่ในพวกแบปติสต์ แต่ต่อมา พวกคริสเตียนในเมืองนี้จัดตั้งคริสตจักรแบปติสต์ขึ้น แล้วอ. Smith ยอมรับตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรนั้นในปี ค.ศ. 1766
- (8) เมื่อเขาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรนั้น เขาได้รับใช้ยิ่งกว่าศิษยาภิบาล เพราะเขาได้รับใช้เป็นมิชชันนารีต่อคนในบริเวณรอบๆนั้น เขาขี่ม้าทั่วอาณานิคม New Hampshire และ Maine และประกาศกับคนที่นี่ “ด้วยเขาอดโรยกระจัดกระจายไปดุงฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง”
- (9) ตอนปลายชีวิตของเขา พอที่เขาเริ่มกำลังทำได้ เขามีความกระตือรือร้นและเกิดผลในตำแหน่งเป็นผู้ประกาศ ในเวลานี้พวกแบปติสต์ไม่มีองค์การมิชชันนารี แล้วถ้าใครประกาศข่าวประเสริฐกับคนในที่อื่นๆ ก็ต้องทำอย่างอิสระ อ. Hezekiah Smith ประกาศทั่วอาณานิคมของเขา และการรับใช้ของเขามีผลในการจัดตั้งสมาคมมิชชันนารีแห่งแรกในอาณานิคม Massachusetts คือสมาคมมิชชันนารีแห่งพวกแบปติสต์

ค อ. John Mason Peck

หมายเหตุ - อ. Vedder หน้า 324 กล่าวว่า “การรับใช้ของพวกแบปติสต์ที่ Midwest ขึ้นอยู่กับการรับใช้ของอ. John Mason Peck มากกว่าคนอื่นๆ เมื่อเขาเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1858 เขารู้สึกเหนื่อยจากการรับใช้ของเขาและเสียชีวิตก่อนเวลา ถึงแม้ว่าเขาเสียชีวิตเมื่อมีอายุ 68 ปี เขาเป็นคนแข็งแรง และน่าจะมีชีวิตอีก 20 ปี”

(Midwest คือพวกรัฐที่อยู่ตรงกลางของภาคเหนือของสหรัฐอเมริกา ก็คือรัฐ Ohio, Indiana, Michigan, Illinois, Wisconsin, Iowa, Kansas, Missouri, Minnesota, Nebraska, South Dakota, และ North Dakota)

ง งานรับใช้ของสมาคมมิชชันนารีภายในประเทศแห่งพวกแบปติสต์ของสหรัฐอเมริกา

- (1) มิชชันนารีคนแรกๆของสมาคมนี้คืออ. Allen B. Frayman ในปี ค.ศ. 1833 เขา

- จัดตั้งคริสตจักรแบปติสต์แห่งแรกที่เมือง Chicago ซึ่งเป็นคริสตจักรแห่งแรก
 ของพวกแบปติสต์ในบริเวณนั้น ซึ่งตอนนั้นนับว่าเป็นพายัพของสหรัฐอเมริกา
 (2) ในรัฐต่างๆที่อยู่ทางทิศตะวันตกของสหรัฐอเมริกา สมาคมนั่งมิชชันนารีซึ่ง
 เป็นพวกแรกที่ประกาศและจัดตั้งคริสตจักรแบปติสต์ที่นั่น เช่นรัฐ Illinois,
 Wisconsin, Iowa, Minnesota, Texas, Colorado, Nebraska, Kansas,
 Dakota, Wyoming, Utah, Idaho, Montana, Oregon, California และ
 Washington (อ. Vedder หน้า 329)
 (3) ในปี ค.ศ. 1845 สมาคมนั่งตั้งต้นการประกาศที่บริเวณด้านตะวันตกของสหรัฐ
 อเมริกา คือจากรัฐ Iowa ถึงรัฐ Oregon โดยส่งอ. Ezra Fisher และอ.
 Hezekiah Johnson ไปประกาศที่นั่น
 (4) ในปี ค.ศ. 1848 ก่อนค้นพบทองคำที่รัฐ California สมาคมส่งอ. O. C.
 Wheeler ไปยังเมือง San Francisco ไปประกาศที่นั่น คือส่งโดยทาง
 คอคอดแห่งประเทศปานามา หลังจากนั้นสมาคมส่งอ. H. W. Reed ไปยัง
 เมือง San Francisco ไปประกาศที่นั่น และส่งโดยทางบก

๑ ผู้ชาย 2 คนที่เป็นมิชชันนารีของพวกแบปติสต์ในต่างประเทศ

- (1) อ. Adoniram Judson
 (ก) บิดาของเขาเป็นอาจารย์ของพวก Congregational ที่รัฐ
 Massachusetts
 (ข) เขาได้รับการศึกษาที่มหาวิทยาลัย Brown และโรงเรียนศาสนา
 Andover Theological
 (ค) เขากับภรรยา คือนาง Ann Hazelton Judson แล่นเรือไปเมือง
 Calcutta ประเทศอินเดียในปี ค.ศ. 1812
 (ง) ขณะเมื่อแล่นเรือนั้น เขาศึกษาพระคัมภีร์ต่อและตัดสินใจเข้าพวก
 แบปติสต์
 (จ) ฉะนั้นเขาทั้ง 2 ได้รับพิธีบัพติศมาโดยการจุ่มลงในน้ำที่คริสตจักร
 แบปติสต์ อ. William Ward ทำพิธีให้ในวันที่ 6 เดือนกันยายน ปี
 ค.ศ. 1813
 (ฉ) โดยการรับพิธีบัพติศมาใหม่นั้น เขาเลิกเป็นสมาชิกของสมาคม
 มิชชันนารีที่ส่งเขาออกไป
 (2) อ. Luther Rice มีประสบการณ์เช่นกัน พวกแบปติสต์จึงขอให้เขากลับไปยัง
 สหรัฐอเมริกา และอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงความเชื่อของเขาและของอ.
 Judson ในปี ค.ศ. 1813 เขาถึงเมือง Boston และอธิบายให้พวกแบปติสต์ฟัง

- (3) อ. Rice ไปประกาศที่คริสตจักรแบปติสต์หลายแห่ง ในที่สุดได้ร่วมประชุมกับผู้แทนของคริสตจักรหลายแห่งที่เมือง Philadelphia ในเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ. 1814 ที่การประชุมนั้น พวกแบปติสต์จัดตั้งองค์กรทั่วไปของพวกแบปติสต์ที่สหรัฐอเมริกาสำหรับสนับสนุนมิชชันนารีในต่างประเทศ พวกแบปติสต์ใช้องค์กรนี้เพื่อสนับสนุนมิชชันนารีในต่างประเทศจนถึงปี ค.ศ. 1845
- (4) อ. Judson เข้าร่วมกับองค์กรนี้ แล้วเดินทางไปประเทศพม่าในปี ค.ศ. 1814
- (5) งานรับใช้ของอ. Judson เริ่มต้นในเดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 1813 และในเดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 1819 เขาทำพิธีบัพติศมาให้นาง Mounng Nau ซึ่งเป็นคนแรกที่รับเชื่อในพระเยซูที่ประเทศพม่า
- (6) สงครามพม่า ซึ่งเป็นสงครามระหว่างประเทศอังกฤษและประเทศพม่า เกิดขึ้นในช่วงนั้นอ. Judson ต้องหยุดการประกาศชั่วคราว อ. Judson และภรรยาถูกทรมานทั้งกายและใจเป็นเวลา 3 ปี เมื่อสงครามเสร็จแล้ว เมืองที่อ. Judson ใช้นั้นอยู่ในเขตปกครองของคนอังกฤษ งานรับใช้นั้นจึงเจริญ ดร. Judson เทศนาและสอนจนถึงเวลาที่เขาเสียชีวิต เขาแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาพม่าด้วย
- ฉ มิชชันนารีคนอื่นที่ขึ้นอยู่กับองค์กรทั่วไปของพวกแบปติสต์ที่สหรัฐอเมริกาสำหรับสนับสนุนมิชชันนารีในต่างประเทศ
- (1) ในปี ค.ศ. 1828 อ. George Boardman จัดตั้งศูนย์ประกาศข่าวประเสริฐท่ามกลางชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงที่ประเทศพม่า
- (2) ในปี ค.ศ. 1834 อ. William Dean เปิดศูนย์ประกาศที่กรุงเทพฯ เพื่อประกาศกับคนจีนที่นั่น
- (3) ในปี ค.ศ. 1842 อ. Dean ย้ายจากกรุงเทพฯ เพราะเหตุสุขภาพ แล้วไปเปิดศูนย์ประกาศที่ประเทศฮ่องกง
- (4) พวกแบปติสต์จัดตั้งศูนย์ประกาศที่ประเทศไทย ในปี ค.ศ. 1836
- (5) ในปี ค.ศ. 1821 พวกแบปติสต์ทรงมิชชันนารีคนนิโกร 2 คนไปประเทศ Liberia
- 3 สมัยแห่งการประกาศและการศึกษา (ปี ค.ศ. 1845 – 1900)
- ก สมัยแห่งการเจริญและการส่งมิชชันนารีไปต่างประเทศสิ้นสุดลงประมาณ ปี ค.ศ. 1850 ในสมัยนั้นคริสตจักรต่างๆ ได้มีการฟื้นฟูฝ่ายจิตวิญญาณและได้เจริญขึ้น
- (1) หลังจากสมัยการตื่นฟื้นพุกันใหม่อันยิ่งใหญ่ (the Great Awakening) ไม่มีการฟื้นพุกันใหม่ใดๆ

- (2) การฟื้นฟูกันใหม่อันใหญ่ได้เริ่มต้นที่ New England ประมาณปี ค.ศ. 1790 และแผ่ออกไปทั่วสหรัฐอเมริกาภายใน 10 ปีต่อไป
- (3) ในภาคทิศตะวันตกเฉียงใต้ การฟื้นฟูกันใหม่ได้เกิดลักษณะที่คลั่งไคล้ ผลก็คืออีกประมาณ 30 ปีไม่มีการฟื้นฟูกันใหม่เลย
- (4) ในปี ค.ศ. 1825 การฟื้นฟูกันใหม่ของอ. Finney เกิดผลที่สหรัฐอเมริกา
- (5) ในปี ค.ศ. 1857 การฟื้นฟูกันใหม่แผ่ออกไปทั่วสหรัฐอเมริกา และมีคนรับเชื่อถึง 500,000 คนในปีเดียว
- (6) อ. Moody และอ. Sam Jones มีส่วนในการฟื้นฟูกันใหม่นี้

ข การศึกษา

- (1) อ. James Manning
- (2) ถึงแม้ว่าอ. Manning มีอายุน้อย ก็มีกิริยาท่าทางที่ดี และมีชื่อเสียงในด้านการศึกษา และเหมาะที่จะเป็นผู้นำในการศึกษา
- (3) เขาพบกับผู้แทนของพวกแบปติสต์แห่งอาณานิคม Rhode Island ที่เมือง Newport ในเดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 1763
- (4) พวกเขาเขียนใบอนุญาตขึ้น และสภานิติบัญญัติรับรองใบอนุญาตนั้นในเดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 1764 ใบอนุญาตนั้นกำหนดว่า ประธาน 1 คน ผู้จัดการดูแล 22 คน และเพื่อนครู 8 คนต้องอยู่ในพวกแบปติสต์ แต่ผู้จัดการดูแลอีก 36 คนอยู่ในนิกายอื่นๆได้ เพื่อเป็นผู้แทนของทุกนิกายที่อยู่ในอาณานิคมนั้น
- (5) วิทยาลัยนั้นเปิดสอนที่เมือง Warren ในปี ค.ศ. 1766 อ. Manning เป็นประธานและเป็นศาสตราจารย์สอนภาษาต่างๆ
- (6) อ. Manning เป็นประธานและเป็นศาสตราจารย์จนถึงเวลาที่เขาเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1791 สำหรับเวลาหลายปีเขาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแบปติสต์แห่งแรกที่เมือง Providence ด้วย ตอนแรกวิทยาลัยแห่งนี้มีชื่อว่า วิทยาลัย Rhode Island แต่ในปี ค.ศ. 1804 ได้เปลี่ยนชื่อให้เป็นมหาวิทยาลัย Brown เพื่อให้เกียรติแก่นาย Nicholas Brown ผู้บำเพ็ญกุศลที่มีใจกว้างต่อมหาวิทยาลัยแห่งนี้

ค สำนักศึกษาอีกแห่งหนึ่งคือวิทยาลัย Columbia ที่เมือง Washington DC

- (1) สมาคมแห่งเมือง Philadelphia มีส่วนในการเปิดวิทยาลัยแห่งนี้
- (2) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1807 ดร. William Staughton สอนพวกนักศึกษาที่บ้านของเขา เขาสอนพวกนักศึกษาเป็นเวลาหลายปี เขาใช้เงินส่วนตัวบ้าง และได้รับจ้างเป็นครูจากสมาคมการศึกษาแห่งพวกแบปติสต์ของ Middle States บ้าง
- (3) ในที่สุดโดยการรบเข้าของอ. Luther Rice องค์การทั่วไปได้จัดตั้งสำนักศึกษาสูงสำหรับการอบรมพวกผู้รับใช้ ในปี ค.ศ. 1821 (อ. Vedder หน้า 356)

ง สำนักศึกษาที่พวกแบปติสต์ได้จัดตั้งตอนครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 มีอยู่หลายแห่ง เช่น
โรงเรียนศาสนา Baptist Union Theological ที่เมือง Morgan Park รัฐ Illinois ในปี
ค.ศ. 1867; โรงเรียนศาสนา Kroger Theological ที่เมือง Upland รัฐ Pennsylvania
ในปี ค.ศ. 1868; โรงเรียนศาสนา Southern Baptist Theological ที่เมือง Louisville รัฐ
Kentucky ในปี ค.ศ. 1858; มหาวิทยาลัย Bucknell ที่เมือง Lewisburg รัฐ
Pennsylvania ในปี ค.ศ. 1846; มหาวิทยาลัย Columbia ที่เมือง Washington DC
ในปี ค.ศ. 1821; วิทยาลัย Richmond ที่เมือง Richmond รัฐ Virginia ในปี ค.ศ. 1832;
มหาวิทยาลัย Dennison ที่เมือง Grandville รัฐ Ohio ในปี ค.ศ. 1832; วิทยาลัย
Vassar ที่เมือง Poughkeepsie รัฐ New York ในปี ค.ศ. 1861 (โดยการกุศลของนาย
Matthew Vassar วิทยาลัยแห่งนี้เป็นวิทยาลัยสำหรับผู้หญิงที่มีเงินทุนมากที่สุดในโลก)